

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

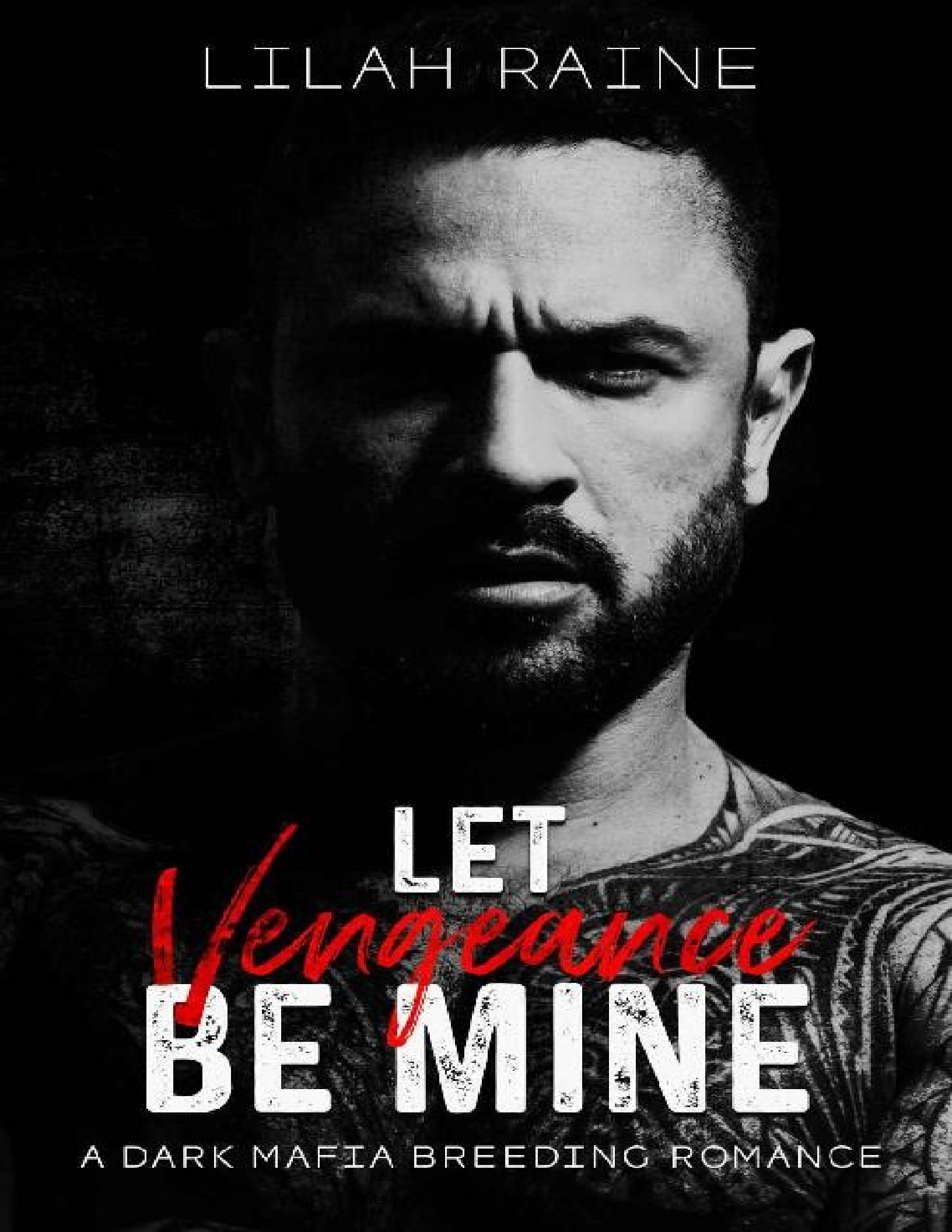
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LILAH RAINÉ

LET
Vengeance
BE MINE

A DARK MAFIA BREEDING ROMANCE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

INTIKAM BENİM OLSUN

KARANLIK BİR MAFYA ÜREME ROMANTİZMİ

LILAH RAINÉ

İntikam Benim Olsun Telif Hakkı©
2023 by Lilah Raine Tüm hakları
saklıdır.
Birinci Baskı.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla ya da tamamen tesadüfidir. Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adının kullanımı sadece edebi etki içindir. Diğer tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

İÇİNDEKİLER

Lilah Raine
Yazar Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

LILAH RAINE'DEN KARANLIK BİR
ÜREME ROMANTİZMİ

LILAH RAINE
BOUND BY BREEDING

YAZAR NOTU

Uyarı

*İntikam Benim Olsun bir kurgu eseridir ve yetişkinlere yöneliktir.
İçerik. Dizinin doğası gereği, bazı okuyucuların rahatsız edici
bulabileceği çeşitli konularla karşılaşmayı beklemelisiniz ve 18+
okuyucular için tasarlanmıştır*

Herhangi bir sorunuz varsa lütfen yazarla iletişime geçin.

authorlilahraïne@gmail.com

PPOLOG UE

MATTEO

"

Bugün benimle geldiğiniz için teşekkür ederim." Özel hastaneden çıkıp bu sabah onu alması için gönderdiğim arabaya doğru yürürken Thalia sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Al, bu sende kalabilir." Sonografi uzmanının bizim için bastırdığı siyah beyaz fotoğraflardan birini bana uzatıyor ve elimdeki grenli görüntüye baktığımda gülümsemeden edemiyorum.

Bir Romano varisi, işleri çok farklı yapmam için bir şans.

Baba olmayı bu şekilde planlamamıştım ama kaderin başka planları vardı ve ben kim oluyorum da kaderle tartışıyorum?

"Şoförüm sizi eve bıraksın." Çocuğumu dünyaya getirecek olan kadının güzel, ela gözlerine bakıyorum ve onu sevip sevemeyeceğimi merak ediyorum. Thalia çekici ve nazik, bir erkeği nasıl tatmin edeceğini biliyor, bizi bu duruma getiren de tam olarak bu. Ama bu yeterli olacak mı?

Olmak zorunda.

Sevgi içinde büyümedim, annem çocukken bana hiç ilgi göstermedi. Hizmetçiler ve dadılar tarafından büyütüldüm, bunların çoğunu babam becerirdi ve annem de kovardı. Bu nedenle kendimi hep tek bir kadına adamayı planladım. Sanırım her şey beklediğimden çok daha hızlı gelişti.

"Cuma akşamı hâlâ yemek yiyecek miyiz?" Thalia umutlu bir gülümsemeyle bana bakıyor. İkimiz baş başa pek sık vakit geçirmiyoruz. Şimdiye kadar sadece partilerden sonra birlikte olduk ama artık her şey değişecek. Çocuğumuza istikrar vereceğim. Eğer bir oğlumuz olursa ona nasıl saygı duyulacağını öğreteceğim ve eğer bir kızımız olursa o da nasıl saygı duyulacağını bilecek.

"Elbette. Claude'un seni saat yedide almasını sağlayacağım," diye onu temin ediyorum.

"Ve sadece ikimiz mi olacağız?" diye kontrol ediyor.

"Üç," diye hatırlatıyorum ona, elimi düz karnının üzerinde kaydırırken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" Ayak parmaklarının ucuna uzanıp yanağıma garip bir öpücük kondurmadan önce kıkırdıyor.

"Cuma günü görüşürüz o zaman," dedi bana.

Onun geldiği arabaya doğru ilerleyişini izliyorum ve yeni şoförlerimden onun için kapıyı açmaya gittiğinde, elimdeki resme baktığımda aklıma bir düşünce geliyor.

"Benim arabamı almalısınız, daha uzun bir yolculuk yaparsınız ve çok daha konforludur."

Kendi arabama doğru ilerliyorum ve arka yolcu kapısını onun için kendim açıyorum. Franco on iki yaşımdan beri benim şoförüm, ona hayatımı emanet ediyorum ve şimdi de çocuğumun emanet edeceğim.

"Dürüst olmak gerekirse, Matteo, gerek yok-"

"İsrar ediyorum. Franco, Bayan Cattaneo'yu güvenli bir şekilde evine götür. Unutma, arabada değerli bir yükün var," diye emrediyorum, direksiyona geçerken başıyla beni onaylayan şoförüne. Bayan Cattaneo içeri girdiğinde ve ben de kapıyı kapattığımda, yoğun şehir trafiğine girerken el sallıyor.

En iyi arkadaşımın yüzünden yaptığım şeye katılmadığını anlayabiliyorum, sabahtan beri gergin ve ellerimdeki kanıtı gördüğüne göre şimdi daha da endişeli görünüyor.

"Aklından geçeni söyle," diye sesleniyorum ona.

"Çoktan aldım bile... Eve taşınmasını istedin mi?" Onların uzaklaşmasını izlerken Demitri yanımda durmak için hareket ediyor.

"Henüz değil. Onu zorlamak istemiyorum, çocuğu almasını sağlamak şimdilik yeterliydi. Yavaş yavaş bir sonraki adıma doğru çalışacağım."

"Bunu bilerek yapıp yapmadığını hiç merak ettin mi?" Bir sonraki sorusu beni hızla harekete geçirdi, en iyi arkadaşımı boğazından kavradım ve onu arabanın yan tarafına doğru bastırdım.

"Bunu neden yapsın ki? Babası tanıdığım en zengin adamlardan biri. İsteddiği her erkeğe sahip olabilir. Kendini bana bağlamak için ne gibi bir sebebi olabilir ki?" Cevabını beklerken gözlerim ona dikildi.

"Bazı kadınlar güçten etkilenir ve sen, dostum, güce fazlasıyla sahipsin." "Hatanın nerede yapıldığını biliyorum ve bu benim kontrol kaynaklanıyordu. Sonuç bir hediye, yük değil." Dudaklarımdaki hırıltıyı koruyarak onu yavaşça bırakıyorum. Etrafımızda yükselen yüksek binaların arasından aniden yüksek bir patlama sesi yankılanıyor. Dikkatimi Demitri'den çekerek sesin geldiği yöne, sokağa bakıyorum. Orada gördüğüm şey tam bir kaos. Havada yoğun, siyah dumanlar yükseliyor. İnsanlar yerlerde sürünüyor, alevler içinde kalan arabadan uzaklaşmaya çalışıyorlar.

Bana ait olan bir araba.

CHAPTER ONE

MATTEO

BİR YIL SONRA

"

Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Dar yeraltı koridorunda ilerlerken Demitri bana ayak uydurmakta zorlanıyor. "O Stevan Fucchini'nin kızı," diyor, sanki bodrumumda tuttuğum kızın burada olmasının tek nedeni bu değilmiş gibi.

Kapıya geldiğimde duruyorum ve arkamı dönüyorum.

"Bunun çok farkındayım." En iyi arkadaşımın gözlerinin içine baktım. Her zaman çok tereddütlüydü.

"Sizden sadece şunu düşünmenizi istiyorum, onu kimin kaçırdığını henüz bilmiyor, kimsenin yüzünü görmedi. Onu geri verebiliriz ve kimse de bundan haberdar olmaz."

"Onu geri vermek mi?" Ona bir kahkaha attım.

"O küçük sürtük artık bana ait. O benden aldı, şimdi ben de ondan alıyorum," diye basitçe ifade ettim. Bu planı için uzun zaman harcadım. İntikamım bu kadar yakinken geri adım atmayacağım.

"Masum bir kızı öldürmene seyirci kalmayacağım Matteo, senin amacın bu değil."

Gülümsüyorum çünkü sesi neredeyse beni tehdit ediyormuş gibi çıkıyor. "Onu öldürmek istediğimi mi düşünüyorsun?" Yine güldüm. Demitri benim

Kendimi bildim bileli arkadaşşımdır, beni bundan daha iyi tanımasını beklerdim.

"O zaman neden burada? Onu buraya getirmek için neden adamlarınıza ülkenin dört bir yanını gezdirdiniz?"

"Çünkü babasının benden esirgediğini o bana verecek. Bir sonraki Romano varisini onun rahminde becereceğim ve bu kan davasını bir kez bitireceğim.

ve herkes için." Demitri'nin gözleri açılıyor ve bir adım geri çekildiğinde yüzündeki ifadeden akıl sağlığını yargıladığı anlaşılıyor.

"Matteo, sanırım onu öldüreceğin planı tercih ederim. Çocuğunu taşıması için onu zorlayamazsın. O resmen bir prenses!"

"Artık dünyamızda kraliyet diye bir şey yok. Hepimiz sadece güç için savaşan insanlarız. Ailemin her zaman güçlü bir soyu olmuştur ama ben bunu daha da güçlendireceğim."

"Bunun Fucchini'lerle bir ittifakla sonuçlanacağını mı düşünüyorsun? Matteo, adam senin ölmeni istiyor. Arabanı havaya uçuran ve Thalia'yı öldüren bomba senin içindi." Onun bu hatırlatması yumruklarımı sıkma neden oldu.

"Ben ittifak istemiyorum. Adalet istiyorum."

"Matteo." Kapının kolunu tuttuğumda Demitri elimi tutuyor. "İstediyini elde etmek söz konusu olduğunda her zaman acımasız bir piç oldun ama kadınlara her zaman saygı duydun. Bu sen değilsin."

"Bu benim, şimdi." Onu uzaklaştırdım.

"Bu bir savaşa neden olacak."

"Buna güveniyorum." Kapıyı açmadan önce omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. Beni bundan vazgeçirmek için yaptığı son girişim bile tereddüt etmeme neden olmayacak.

Yine de onu ilk kez kanlı canlı gördüğüm için yerimde duramıyorum. Fucchini'nin kızı benim emrimle iç çamaşırlarına kadar soyuldu. Gözleri bağlı, ağzı tıkalı ve boynu metal bir tasma ile bodrum duvarına zincirlenmiş halde duruyor. İtiraf etmeliyim ki seyretmesi çok güzel bir manzara.

Gördüğüm resimlerden kızın güzel olduğunu zaten biliyordum, ama şimdi önümde sergilenen şey oldukça zarif.

Bacakları uzun ve sanki güneş tarafından öpülmüş gibi görünüyor. Karnı düz ve sıkı, ama uzun süre öyle kalmayacak. kısa zamanda çocuğumu taşımasını planlıyorum.

Dudaklarımı yalayarak gözlerimi göğüslerine dikiyorum ve sütyeninin üstünden hafifçe dökülmelerini hayranlıkla izliyorum.

Ona yaklaşırken acele etmiyorum, yaklaştığımı hissettiğinde kendini desteklemek için nefesini tutuşuna hayran kalıyorum. Bu güzel, küçük 'prensese' daha önce bir erkek tarafından dokunulup dokunulmadığını merak ediyorum.

Önünde durduğumda yine nefesini tutuyor ve burnum yanağından yukarı kayarak kokusunu içine çekerken, vücudu titrerken nefesini tutmaya devam ediyor.

Tadının nasıl olduğunu görmek için dudaklarımla ona dokunmak istiyorum, ama bundan daha çok korkuyu hissetmesini istiyorum.

Hafifçe geri çekilerek göz bağınyı yavaşça başının üzerine kaldırıyorum ve gözlerinin loş ışığa alışmasını izliyorum. Doğrudan benimkine sabitleniyorlar ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi gözünü kırpmıyor, sadece tehdide bakıyor ve saldırmasını bekliyor.

Parmağım yanağında geziniyor, sonra ağzını saran kumaşa takıp çenesinin altından geçiriyorum.

"Adını söyle." Elimle çenesini kavrayarak onu bana bakmaya zorluyorum.

Gözleri tüm şaşkınlığını kaybediyor, sanki bir tür lanet okuyormuş gibi bana dik dik bakıyor.

"Adımı biliyorsun amına koyayım." Bana karşılık verdiğinde, parmaklarım otomatik olarak daha sıkı sıkıyor, kalın, sulu dudaklarını birbirine büzüyor.

"Sana adının *ne* olduğunu sormadım, sikmeni söyledim.
Konuş!"

Ağzını serbest bırakıp konuşabilmesi için elimi boğazından aşağı kaydırduğımda kız bana kötü niyetle bakıyor.

"Aria." Bana kaşlarını çatı.

"Peki neden burada olduğunu biliyor musun Aria?" Sesimi alçak tutuyorum ve parmak uçlarımda hissettiğim heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor ve cesurca göz önce bir gözyaşının oluşmaya başladığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Buradasın çünkü baban yanlış adamla yattı." Parmaklarım aşağı kayıyor, küçük göğüslerinin arasında geziniyor. Korumama onu iç çamaşırına kadar soydurduğum için pişmanım, bu zevk bana ait olmalıydı. O memelerden birini avucumun içine alıp eziyorum, dudaklarından bir nefes kaçıyor ve gözleri kapanıyor, sanki dokunuşumdan biraz zevk alıyor gibi.

"Buradasın çünkü o seni koruyamıyor," diye hatırlatıyorum içinde bulunduğu durumu, belki unutmuştur diye.

Dokunuşumu onun sıkı, düz karnına indirerek parmaklarımı genişçe açıyorum ve beyaz, pamuklu külotunun bel kısmının altına kaydırıyorum.

"Ve sen *buradasın* çünkü bana çok özel bir şey vereceksin." Dudaklarım boynuna değiyor, nabzının boynunda attığını hissediyorum ve kulağıma doğru çıkardığı korkmuş küçük inilti sikimi sertleştiriyor.

Orta parmağım yavaşça amının dudakları arasından geçiyor ve parmağımı ıslattığında babasının sandığı gibi masum ve küçük bir varlık olmadığını kanıtlıyor. Boştaki elimi çenesinin altından geçirip parmaklarım titreyecek kadar sıkı kavrarken yüzümdeki sırıtışı gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum.

"Korkma. Sana yaptığım şeylerden hoşlanacağını düşünüyorum, Aria." Kaygan parmağımı bacaklarının arasından kaldırıp dudaklarında gezdirerek utancına buluyorum.

Kızın başına geleceklerden zevk almaması gerekiyordu ama itiraf etmeliyim ki bu ironi hoşuma gitti. Fucchini'nin kıymetli, küçük prensesi, muhtemelen evliliği

daha yürüyemeden, düşmanı tarafından becerilmek için yalvarıyordu. Bu fikir o hoşuma gitti ki, kendime meydan okumaya karar verdim.

baktığında dudaklarının birbirine sürtünmesini izliyorum ve bundan dolayı kızarken gözlerinin dalgalanması bunun çok kolay olacağını kanıtlıyor.

"İyi geceler, Aria." Kapıya doğru ilerlerken onu bir hayvan gibi duvara zincirlenmiş halde bırakarak kendimi sürüklüyorum.

"Bekle, beni burada mı bırakacaksın?"

Sesindeki korku aletimi daha da sertleştiriyor ve duraksıyorum, gitmeden önce ona son bir kez bakmak için başımı çeviriyorum.

"Şimdilik." Çıkıp kapıyı arkamdan çarpmadan önce karanlık sırtışın dudaklarımı çektiğini hissediyorum.

"Matteo." Demitri beni merdivenlerin başında karşıladı. Eğer bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü yeterince belli etmediyse, yüzündeki endişeli ifade her şeyi anlatıyor.

"Sakin ol, iyi geçti." Beni takip etmesi için kapıyı açık bırakarak yanından geçip ofisime doğru yürüyorum. Kendime sert bir şey dolduruyorum ve sürahinin tıpasını bırakıyorum, böylece o da kendine yardım edebilir. Sonra masamın arkasına oturup dersine başlamasını bekliyorum.

"Peki, şimdi ne olacak? Onu hamile bırakana kadar orada zincirli tutamazsın. Bu aylar sürebilir, peki ya sonra? Hamilelik sırasında tıbbi tedaviye ihtiyacı olacak. Bunu hiç düşünmemişsiniz." Demitri başını sallıyor, adım attıkça daha da tedirginleşiyor.

"Kendine kalp krizi geçirteceksin"

Çekmecemden bir dosya alıp önümdeki masanın üzerine atmadan önce kendime bir sigara yakıyorum.

"Nedir bu?" Eline alıyor ve içindeki bilgileri gözden geçirmeye başlıyor.

"Bu Joseph Fabier, doğurganlık konusunda uzman ama aynı zamanda kadın doğum alanında da etkileyici bir geçmişı var. Onu bana getirmeni istiyorum." Havaya bir duman bulutu üflüyorum ve sandalyeme geri yaslanıyorum, ayaklarımı masaya vuruyorum ve zihnimin bodrumumda zincirlediğim küçük yaratığa geri dönmesine izin veriyorum. Umarım babam talibine hazırlık olarak onu bakire tutuyordur. Eğer öyle yaptıysa yakında benim olacak.

"Bunun kötü bir fikir olduğuna seni ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?" Demitri düşünce trenimi yarıda kesti.

"Hayır." Yüzümdeki ciddi ifadeyi koruyarak başımı sallıyorum.

"Ludo ve Enzo'yu doktoru getirmeleri için göndereceğim."

Demitri pes ediyor

Beni ikna etmeye çalışarak dosyayı kolunun altına sıkıştırdı ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle ofisimden çıktı.

Tıpkı babasının benim babama olduğu gibi, Demitri de sadıktır ama hiçbir zaman iş bitirici olmamıştır.

Masamın çekmecesini açtım ve Thalia'nın ölmeden hemen önce bana uzattığı sonogram fotoğrafını çıkardım. Çocuğumuzun kız mı erkek mi olduğunu ya da benim gözlerime sahip olup olmadığını asla bilemeyeceğim. Fucchini bunun bedelini ödeyecek. Kızının da ödeyip ödemeyeceği onun görüşüne bağlı olacak.

CHAPTER TWO

ARIA

Buraya nasıl geldim? Bir an, babamın özel plajında huzurlu bir gezintinin tadını çıkarırken, tüm sözde arkadaşlarım akşamdan kalmalıklarını uyudular. Sonra, beni buraya getiren maskeli adamlar tarafından götürülüyorum.

Bir Fucchini'nin yapması gerektiği gibi dövüştüm. Yumrukladım, ısırdım ve tırmaladım.

Bir kaplan gibi. Ama onlardan beş tane vardı. Karşısında hiç şansım olmayan beş güçlü adam.

Şimdi burada soğuk, nemli bir odadayım, iç çamaşırlarıma kadar soyulmuşum, boynum duvara zincirlenmiş ve nabzım çılgınca atıyor. Tenimdeki ürperti soğuktan değil, *onu* görene kadar yoktu. O göz bağını kaldırıra ve karanlık gözleri benimkilere dikilene kadar midemdeki kelebekleri hissetmedim.

Onun dokunuşuna verdiğim tepkiden utanıyorum, son 24 saat içinde beni iç çamaşırlarımla gören erkeklerin sayısıyla aşağılanıyorum ve bu durumdan çıkarabildiğim tek olumlu şey, beni kaçıran adamın çok yavaş ve acı dolu bir şekilde olması.

Kimse Stevan Fucchini'nin kızını alıp yaşamıyor...

Kapı açılıyor ve ev sahibim döndüğünde tekrar gözlerinin içine bakmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

Hemen başarısız oluyorum.

Önümdeki adam görmezden gelinemeyecek kadar yakışıklı. Uzun boylu ve yapılı. Giydiği siyah gömlek kaslarının üzerine bir eldiven gibi oturuyor. Dövmeli parmaklarını çenesinde gezdirirken ve beni incelerken, yontulmuş çenesine odaklanmamam gerekiyor.

"Nasılsın?" Tam karşımda dururken sesi yumuşak ve sakin.

Başımı geriye çekip yakışıklı yüzüne tükürerek karşılık veriyorum. Burnunun kıvrımındaki tükürüğü silerken koyu kahverengi gözleri öfkeyle gözlerime bakıyor. Sonra parmaklarının üzerindeki görüntüyü incelemek için biraz zaman ayırdıktan sonra parmaklarını dudaklarının arasına alıp emerek beni şok ediyor.

"Mmm," diye derin derin homurdanıyor, beni tadarken alnı kırışıyor. "Görünüşe göre davranışların üzerinde çalışmamız gerekecek. Bir prenesten daha iyisini beklerdim." Bu kadar sakın konuşması beni derinden etkiliyor ve yemin ederim, eğer ayak bileklerim yere zincirlenmemiş olsaydı, dizimi kaldırıp taşaklarına vururdum.

"Geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim." Konuşurken parmakları saçımın bir teline dolanıyor.

"Çok iyi uyuyamam." Dokunuşu vücudumun üzerinde alçalıyor ve içimde olmaması gereken bir arzuyu harekete geçiriyor. "İtiraf düşündüğümde çok daha güzelsin. Sana yapacağım şey benim için hiç de angarya olmayacak." Parmak uçlarını tembelce külotumun çizgisinde gezdirdiğinde tenim titriyor ve amımın otomatik olarak gerilmesine neden oluyor. Onu tekrar orada hissetmeyi arzulamam çok yanlış ve bunu göstermemek için elimden geleni yapmam gerekiyor. Bu sonsuza kadar sürmeyecek, babamın nerede olduğumu öğrenmesi an meselesi.

"Bunun için öleceksin," diye uyarıyorum, babam büyürken benimle fazla vakit geçirmemiş olabilir, ama bana öğrettiğini hatırladığım tek şey asla korku göstermemem gerektiği.

Beni esir alan kişinin düz dudakları, çekici bulmamam gereken bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Belki." Omuz silkiyor. "Eğer durum buysa, umarım buna değersin." Başını eğerek alnıma nazik bir öpücük konduruyor ve ben onu uzaklaştırmak için bağlarım karşı mücadele ediyorum.

Soğukkanlılığı anında azalıyor ve bedenimi sertçe arkamdaki duvara itiyor, avuç içiyle kendini tuğlalara yaslarken diğer eli yavaşça kalçamdan yukarı kayıyor ve külotumun içine giriyor.

"Yukarıda tek düşündüğüm senin saf olup olmadığı." Fısıltısı artık yumuşak değil, sert ve acımasız.

Ve iki parmağı hassas etime dokunduğunda, vücudumu geriyor ve tepkimi tutmaya çalışıyorum.

"Islaksın, Aria," diye alaycı bir şekilde işaret ediyor. "Sırılsıklam, lanet olası, *ıslak*. Bakire olamayacak kadar *ıslaksın*." O konuşurken dudakları yanağıma değiyor ve inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Sanırım bu konuyu biraz *daha derinlemesine* araştırmalıyım. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Başım ona doğru sallanıyor.

"Kafan hayır diyor ama amın bana *çok* farklı bir şey söylüyor." Parmaklarıyla beni biraz daha okşuyor ve başımı sallamak yerine gözlerimi onunkilere dikip bekliyorum.

Beni tatmin eden iki parmağı girişime yaklaştıkça kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve tüm kaslarımın kasıldığını hissediyorum.

"Korkuyormuş gibi gerginsin." Sözlerinin ardından kötü niyetli bir geliyor ve suratını yumruklamak istiyorum ama bunun yerine tırnaklarımı avuçlarıma geçirip bundan sonra olacakları bekliyorum.

"Nefes al." Sakinliğini koruyor, parmağını giriş yerimin etrafında alaycı bir şekilde dolaştırırken benimle birlikte derin nefes alıyor. "Rahatla." Sesi bir şekilde beni nefes verecek kadar rahatlatıyor ve ben nefes verirken parmağını yavaşça içime sokuyor.

"Mmmm." Parmaklarındaki tükürüğümün tadına baktığında çıkardığı tatmin edici sesin aynısını çıkarıyor ve bu, vücudumun içime oturttuğu parmağın etrafında sıkışmasını tetikliyor.

"İşte iyi bir kız." Övgüsü, içimde eksik olduğunu fark etmediğim bir şeyi tamamlıyor; ve yavaşça çekip tekrar içeri iterken, bana aynı anda hem rahatsız edici hem de heyecan verici hissettiren bir his hediye ediyor.

"Çok sıkısin amına koyayım. Sikim seni parçalayacak," diye tehdit ediyor, ses tonunda bir parça kahkaha var. Parmağını ıslatmama neden olan şey bu tehdit olsa bile bundan *nefret ediyorum*. Ve içimde bir tane daha kaydırıp beni daha da gerdiğinde, başparmağının pedi klitorisime biraz baskı uygulayarak acıyı yumuşatıyor.

İçimde bir şeylerin biriktiğini hissedebiliyorum, yerin kaybolduğunu ve etrafımdaki havayı emmenin zorlaştığını hissettiren bir şey. Parmakları, onları ne kadar ıslak hale getirdiğim için içime çok daha kolay girip çıkıyor ve dili boğazımdan yukarı kayarken ve dişleri kulağımı kıştırırken, midem patlamakla tehdit ediyor.

Zevkin taşmaya başladığını hissettiğimde yaralı bir köpek yavrusu gibi inliyorum. Sonra aniden parmakları çekiliyor, midemde donuk, ağrılı bir zonklama bırakıyor ve yüzündeki sırıtışı pençelemek istememe neden oluyor.

"Görünüşe göre ben senin ilkin olacağım." Sırılsıklam, ıslak parmaklarını karnımın derisinde gezdiriyor, sanki beni işaretliyor.

"Sadece sorabilirdin." O zamandan beri bir kez bile ağladım, ama şimdi gözyaşlarımdan tehdidini hissediyorum.

Bu çok saçma ve sadece izin verirsem bu adamın üzerimde sahip olabileceği gücü doğruluyor.

"Bunun neresi eğlenceli olurdu ki?" Beni biraz daha kızdırmak için o sihirli parmaklarını külotumun üzerinde gezdirirken başını sallıyor.

"Yarın başlayacağız, uyumlu olmanızı öneririm. Sanırım bunu senin için katlanılabilir hale getirebileceğimi kanıtladım. Ama ben

"Hoşgörümlle ünlü olmadığım konusunda sizi uyarayım." Bana sırtını dönerek kapıya doğru yürümeye başladı.

"Lütfen!" Kelime ağzımdan yuvarlanıyor ve kafam o kadar karışık ki, geri dönmesi için mi yoksa beni bırakması için mi yalvarıyorum bilmiyorum.

"Bu gerçekten iyi bir başlangıç, Aria." Bugün beni ikinci kez yalnız bırakmadan önce hınzırca gülümsüyor.

CHAPTER THREE

MATTEO

Kahvaltı masasında oturup kapının açılmasını bekliyorum ve kapı açıldığında korumalarımın biri Fucchini'nin alingan kızını yemek odama sürüklüyor. Ona karşı mücadele ediyor ve beni gördüğünde hemen duraksamasından garip bir memnuniyet duyuyorum. Ona hala kıyafet vermedim, sadece temiz, siyah, dantelli iç çamaşırı giydirdim ki bence bu onun altın rengi tenini tamamlıyor. Ayrıca Ludo'nun ellerinin onun üzerindeki görüntüsünden hoşlanmadığıma karar veriyorum.

"Bırakın onu," diye emrediyorum, kızın etrafındaki alanı incelemesini izliyorum, bunalmış görünüyor. Yine de bunu yutacak kadar aptal değilim, yemek salonumun ihtişamı Aria'nın alışık olmadığı bir şey değil, babası çok zengin bir adam, bu tür lükslere alışkın olacaktır. Tahminimce, yönünü bulmaya çalışıyor ve bir kaçış yolu arıyor. Bulamayacağı bir kaçış yolu. Burayı Alcatraz gibi kilitledim.

"Bana katıl." yanımda onun için ayrılan yeri işaret ediyorum. Aç olacağını biliyorum. İnatçı, küçük sürtük buraya geldiğinden beri Anita'nın onun için gönderdiği her yemeği iade etti ve onun için planladığım şey göz önüne alındığında, bu işe yaramayacak.

Bana yaklaşırken bir kurt gibi hırlıyor ve sadece Vücudunun hareketlerini izlerken onu ellerimin arasına alıp kahvaltı masamın üzerinde parçalamak istiyorum.

Ama her şeyden önce, kız yemek yemeli.

"Lütfen, buyurun." Başımı masaya yayılmış olan yiyeceklere doğru sallıyorum, gözlerinin Anita'nın hazırladığı hamur işleri ve meyveler üzerinde açlıkla gezinmesini izliyorum. Öne doğru uzanıp kendim için bir elma alarak örnek olmaya karar veriyorum.

Aria tepki vermiyor, sadece gözlerindeki nefret dolu bakışla onu ısırmamı izliyor.

"Kendini aç bırakmanın sana hiçbir faydası olmayacak. Onun için planladığım şey için vücudunun iyi durumda olması gerekiyor," diye bilgilendiriyorum onu, sesimi rahat tutarak.

"Peki bunun için tam olarak ne planlıyorsun?" Umutsuzca cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak başını öne eğiyor.

Sorusuna cevap vermek beklediğimden daha zor oldu. Aşağıda gözleri benimkilere kilitlenene kadar tek niyetim çocuğumu onun içine sokmaktı. Şimdi, o bana yalvarırken çocuğumu onun içine sokmak istiyorum.

Bu çok tehlikeli. Bu kadına bağlanamayacağımın tamamen farkındayım ama yine de bu kadar güzel görünen bir şeye bağlanmamak çok zor.

"Kaç yaşındasın, Aria?" Zaten bildiğim bir şeyi sorarak sorusunu geçiştiriyorum.

"On dokuz yaşındayım." Kırnak için sabırsızlandığım güçlü bir irade ve kararlılıkla bana bakıyor.

"Peki sen nasıl hâlâ bakırsın?" Elimdeki elmadan bir ısırık daha alıp cevabını bekliyorum ama tek yaptığı omuzlarını silkmek oluyor.

"Babanın senin için evlenme planları var mı?" Sorgulamaya devam ediyorum.

"Ona sorman gerekecek." Bana karşı zekice davranıyor ve olması gerektiği gibi beni kızdırmak yerine, yüzüme kondurduğu gülümsemeyi kontrol edemiyorum.

Stevan Fucchini'yi düşündüğümde göğsümde birikmeye başlayan öfkeyi bastırarak ona, "Babanla aramız pek iyi değil," diyorum. Şimdi bu kızın beni sinirlendirmesinin zamanı değil. Onun yanındayken kontrol tamamen bende olmalı.

"Seninle bir anlaşma yapsak nasıl olur, Aria? Sen bana karşı dürüst olursan ben de sana karşı dürüst olacağım. Baban sana kimin sözünü ?" Sorumu yeniden ifade ediyorum. Vereceği cevap benim için değerli, Fucchini'nin imparatorluğunu ne yöne götürmeyi planladığını anlamamı sağlayacak.

Kızın tavrında anında bir değişiklik olur, duruşu değişir, omuzları sarkar ve o güzel gözleri masaya düşer.

"Dennis Jefferson," diye ve ben bu sözlerine güldüğümde, yüzünde ciddi olduğunu belli eden bir hüznle bana bakıyor.

"Adam neredeyse altmış yaşında olmalı." Düşüncelerimi yüksek sesle söylüyorum ve başını çekingen bir şekilde bana doğru salladığında, boğazıma empati gibi bir şey takılıyor.

"Sanırım bu anlaşmadan memnun değilsiniz?" Onu daha yakından inceleyebilmek için sandalyemde öne doğru eğildim. Hüzün ona çok yakışıyor.

Başını yavaşça bana doğru salladığında gözleri neredeyse yardım için yalvarıyor gibi görünüyor. Kırılganlığındaki güzellik bana neredeyse onun düşmanımın kızı olduğunu unutturuyor.

"Şimdi sıra sende." Cesur bir nefes alıyor, göstermeye çalıştığı gücün bir kısmını geri kazanmaya çalışıyor. "Bedenimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Onu biraz daha inceliyorum, parmağımı alt dudağımın üzerinde kaydırıyorum ve planladığım her şeyi hayal ediyorum. Sonra önündeki tabağı alıp biraz meyve ve Anita'nın kreplerinden birini ekledikten sonra yerine koyuyorum.

"Şunu ye de sana göstereyim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve çatalını alıp hoşnutsuz bir ifadeyle dediğimi yapmasını ilgiyle izliyorum.

İKİ KİŞİLİK

ARIA

Bunların hepsi büyük bir kafa sikmek. Bu adam her kimse, benim arkadaşım değil ama yine de içimden bir ses ona doğru çekildiğini hissediyor. Az önce şeyi ona söylememeliydim, bilgi güçtür ve ondan aldığım titreşimler bana bundan yeterince sahip olduğunu söylüyor.

"Onu odaya götürün," diye emretti beni içeri getiren muhafıza Burada, sonunda tabağımı temizlediğimde ve bana doğru adım atıp kabaca kolumu tuttuğunda, tüm vücudum anında sertleşiyor.

"*Güç kullanmanın* gerekli olduğunu sanmıyorum, Tomas." Beni esir alan kişi öne uzanıp onu rahatlatıyor. "Eminim Bayan Fucchini uysal davranacaktır. Onun için hiçbir kaçış yolu yok." Tehdidinin içinden bana gülümsüyor ve ben de itaatkâr bir şekilde başımı sallayınca Tomas gitmeme izin veriyor. Burada tüm kartlarımı göstermeyeceğim ama içinde bulunduğum karmaşadan bir çıkış yolu bulacağım. Şimdilik en iyi savunma yöntemimin, bu adamın benim *uyumlu* olabileceğime inanmasına izin vermek olduğuna inanıyorum.

Ağzımı peçetemle silip masaya geri koyduktan sonra ayağa kalkıyorum ve Tomas'ı yemek odasından kendi isteğimle takip ediyorum. Kapıya vardığımızda omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve beni esir alan kişinin başını hafifçe eğip kıcımlı incelediğini fark ediyorum. Yanaklarımdaki kızarıklık oraya ait değil ama yine de ona gülümsüyorum. Eğer oynamak istediği oyunsa, kazanmamın tek yolu rakip olmak.

Tomas beni etkileyici merdivenlerden yukarı çıkarırken heyecanlı mıyım yoksa gergin mi bilemiyorum. Ayak parmaklarım yumuşak, kırmızı halıya batıyor ve duvarlardaki bazı sanat eserlerine hayranlıkla bakarken bir kapının önünde duruyoruz ve Tomas kapıyı iterek açıyor, içeri girmemi işaret ediyor. İlk fark ettiğim şey, ki bu beni çok rahatlatıyor, bir yatak. Bir şilte, birkaç yastık ve bir yorganla tamamlanmış.

İki geceyi soğuk ve nemli bir zeminde uyuyarak geçirdikten sonra hoş bir manzara. Odanın dekoru, neredeyse hiç mobilya olmamasına rağmen evin geri kalanının zarafetine uyuyor.

"Buradan." Tomas beni tekrar yakalamaya çalışıyor ama ona attığım sert bakış, patronunun sözlerini hatırlatıyor. Boğazını temizliyor ve odanın diğer tarafındaki banyoya açılan kapıyı açıyor.

İçeride geniş bir alan var ama yatak odası gibi her şey minimal. parmaklıklar var ve duvarda bir ayna bile yok, ama banyonun çoktan çekilmiş olduğunu görüyorum ve Tomas başını ona doğru salladığında öne çıkıp parmak uçlarımla sıcaklığı test ediyorum.

"Gerçekten senin önünde yıkanmamı , değil mi?" Kendime güvenimi göstermek için elimden geleni yaparak ona gülüyorum. İri yarı adam korkutucu görünebilir ama o da en az benim kadar alt kattaki adamın kölesi.

"Hayır, hanımefendi, ama hemen dışarıda olacağım." Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce alaycı bir şekilde göz kırpmıyor. Yalnız kaldığım anda bir çıkış yolu aramaya başlıyorum.

Sağlam olduklarını doğrulamak için penceredeki parmaklıkları test ediyorum, ama öyle olmasalar bile tırmanmam için çok küçük olacaklar. Lavabonun altındaki dolabı kontrol ediyorum ve boş olduğunu görüyorum, tek yapmam gereken bir havlu, bir sünger ve cennet gibi kokan bir kalıp sabun.

Tüm seçeneklerimi değerlendirdikten ve buradan çıkış yolu olmadığına karar verdikten sonra, külotumu çıkarıp sütyenimi çıkarıyorum, kendimi sıcak, köpüklü suya bırakıyorum ve yenilgiyi kabul ediyorum... şimdilik.

Etrafımdaki aromaları içime çekerken kaslarımın gevşediğini hissediyorum ve süngerle sabunu alarak vücudumu köpürtüyorum.

Acele etmiyorum, hala kapalı olmama rağmen bodrumdan uzakta özgürlüğümün tadını çıkarıyorum ve gerçekle tekrar yüzleşmeye hazır olduğumda,

Küvetten çıkıyorum ve leğenin üzerinde düzgünce katlanmış olan havluyu vücuduma sarıyorum. Yatak odasına geri dönmek için kapıyı açtığımda, Tomas'ın nöbet tutmak yerine odanın köşesindeki sandalyede oturduğunu görünce şaşıyorum. Dirseklerini kollarına dayamış, parmaklarını ortada birleştirmiş ve gözleri beni yavaşça değerlendirirken bakışlarını hissediyorum. Amım öyle bir tepki veriyor ki gözlerimi kapatıp utancımı yutuyorum.

"nasıldı?" Odaya doğru birkaç adım daha atarken sesi yatıştırıcı geliyor.

"Güzel." Göğsüme sardığım havluya sarılıyorum.

"Güzel," diye alaycı bir ifadeyle tekrarlıyor sözümü, ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken başını sallıyor. Vücudumun etrafında yavaş bir daire çizerken nefesimi tutuyorum. Elleri bana dokunmasa da onu tenimde hissediyorum ve bu tenimi olması gerektiği gibi ürpertmiyor. Arzu olabileceğinden korktuğum bir şeyle karıncalanmasına neden oluyor.

Tekrar önümde durduğunda, gözlerim otomatik olarak onunkilere bakıyor ve yakışıklı yüzündeki ciddi ifade, tuttuğum nefesi biraz fazla yüksek sesle bırakmama neden oluyor.

"Havluyu çıkar." Sözleri tam olarak söylenmemişti ama beklediğimden çok daha yumuşak çıkmıştı. Direnmemi gerektirmeyecek kadar yumuşak. Onunla tartışacak durumda değilim ve ne kadar yanlış olursa olsun, bu adamın gözlerinin vücudumda olması hoşuma gidiyor. Onun ilgisini seviyorum ve bunun midemde yarattığı heyecanı seviyorum.

Çıplak bedenime bakıyor ama hiçbir tepki göstermiyor. Sonunda eli uzanıyor ve parmakları yavaşça boynumdaki derinin üzerinde geziniyor, omzumu geçiyor ve göğüslerimden birinin dış hatlarını takip ediyor. Onları hissetmek boğazımda bir nefesin düğümlenmesine neden oluyor.

"Bana tekrar sor." Parmakları karnımın üzerinde yayıldı ve amıma doğru giderek alçaldı.

"Neyi sorayım?" Sesimdeki titremeyi duyuyorum ve bunun korkudan kaynaklanmadığını anlıyorum.

"Bedenine ne yapmak istediğimi sor, Aria," diyerek bana daha önceki sorumu ve dokunuşunu hissetmek istediğim yere ulaşmadan hemen önce durduruyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve tekrar sorabilmek için tüm özgüvenimi topluyorum.

"Bedenime ne yapacaksın?" Soğuk, karanlık gözlerine bakarken kelimeleri fısıldıyorum.

"Onu kıracağım." Bir eliyle amımı , diğer eliyle boğazımı sıkıca sarıyor, beni kabaca şiltenin üzerine itiyor ve kavrayışıyla beni yere sabitliyor. Yaşadığım şoka rağmen başımı kaldırıp ona bakmayı ve gülümsemeyi başarıyorum.

Bu adam benim korkumu o kadar çok istiyor ki, bunu kendini tatmin etmek için kullanacak ve ben bunu ona vermeyeceğim. Eğer beni kırabileceğini düşünüyorsa, bırak denesin. Her şey Dennis-Jefferson'dan iyidir.

"Yüzündeki o gülümsemeyi sileceğim" diye beni uyarıyor ve ben de işini kolaylaştırmak için bacaklarımı açarak onu daha da şaşırtıyorum. Evet, gerginim, acıtacağını biliyorum ve nazik olmayacağından eminim, ama ben bile içime koyduğu gerginliğin beni alana kadar serbest kalmayacağını biliyorum.

Bana bakıp kaşlarını ve planı suya düşmüş gibi başını sallıyor. Planımın zaten işe yaradığına dair duyduğum güven, elimi bacaklarımın arasına götürüp parmağımı yarattığı zonklamaya sürterek onu uçurumun kenarına getirmeme yardımcı oluyor.

Bileğimi tutup çekiştirirken kaşları daha da çatılıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp kalçalarımı kavradığında ve başını bacaklarımın arasına gömdüğünde şok olma sırası bana geliyor.

Parmakları tenime girerken dili hassas etime saldırıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bana ziyafet çekiyor.

Daha fazlasını alabilmek için şilteden kaldırıyorum ve bana bakabilmek için geri çekildiğinde, klitorisime sertçe tükürürken gözlerini benimkilere sabitliyor. Tükürüğünü dilinin yarattığı ıslaklıkla karıştırmak için parmağını kullanmasını izliyorum ve o sırlıslıkla parmaklarını içime soktuğunda, zayıflık göstermemek için gösterdiğim tüm çabalar, inlediğimde beni başarısızlığa uğrattıyor.

Başını tekrar aşağı indiriyor, böylece bana dilini tekrar verebiliyor, parmakları beni neredeyse acı verici bir şekilde sikerken klitorisime sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Yine de, kendimi onlara sıkıca yapışmış hissediyorum, geri çekilmesinden korkuyorum. İçimde bir şey kasılıyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalçalarımın kontrolsüz bir şekilde ağzına çarpmasına neden oluyor. Tutunduğum tüm o gerginlik, kontrol edemediğim bir güçle bedenimden sıyrılıyor ve ben dilini ıslatırken, gözleri benim çözülüşümü izlerken benimkilere dikiliyor.

Başımın dönmesini engellemek için elimi başıma bastırıyorum ama vücudu yatağa tırmanıyor, onu uzaklaştırıyor ve yatağa sabitliyor. Ağzımı diliyle doldurmadan önce dudağımı ısıyor, parmak uçları bileğimi morartırken ve diğer eli tekrar boğazımı tutarken beni ondan tat almaya zorluyor.

"Tadına baktın mı?" Bana bakıyor, şişmiş dudaklarıma sertçe odaklanıyor. *"İşte bunu alacağım. O daracık, masum, küçük amcığını kanayana kadar sikeceğim ve sonra biraz daha sikeceğim."* Elini boğazımdan çekip kemerini tokasından koparıırken savurduğu tehdit içimin zonklamasına neden oluyor. Pantolonunu kalçalarından zorla çıkarışını izliyorum ve kocaman, sert siki karnıma sert ve ağır bir şekilde indiğinde gözlerim açılıyor. Şimdi başımın gerçekten belada *olduğunu biliyorum.*

Ç A P T E R F Z V E

MATTEO

Aramıza bakıp sikimi ilk kez gördüğünde güzel gözlerinin genişlemesini izliyorum. Şimdi, kendinden emin, küçük orospu korkmuş görünüyor. Başlamadan önce bir şekilde benden orgazmı manipüle etmeyi başarmış olabilir; cazibeye boyun eğmek için zayıftım, ama şimdi tekrar üstünlüğü ele geçirdiğimi hissediyorum. Dudaklarımda hâlâ onun tadını alabiliyorum ve dilimin üzerine boşalırken çıkardığı iniltiyi tekrar duymaya kararlıyım.

Sikimi elime alarak amının dudakları arasından geçiriyorum, ucunu zevkle kaplıyorum ve hassas klitorisinin hâlâ nabız gibi attığını hissediyorum. Bu zor olacak, Aria parmaklarımı kavradığında ne kadar sıkı olduğunu hissettim ve sikimin ona ne yapacağını hayal bile edemiyorum. Bildiğim tek şey bunun unutmak istemeyeceğim bir deneyim olacağı.

Ben kendimi onun narin, küçük açıklığına doğru bastırırken o beni izliyor. Pazılarımı kavrayan parmak uçlarındaki gerilimi hissediyorum ve kendini destekliyor. Yüzünde hâlâ o vahşi ifade var ama cesur bir nefes alıp bana başını salladığında bu ifade kayboluyor, sanki ihtiyacı olan şey buymuş gibi. Onun içine batmak beden dışı bir deneyim gibi geliyor. Öyle olmalı... çünkü şu anda, bu kadına zarar vermek isteyen adamın bedenindeymişim gibi hissetmiyorum. Yapmak istediğim şey, ona tapmak. Acele etmemek ve her bir sert santimimin amını gerdiğini hissettiğinden emin olmak ve onu benim yapmak istiyorum. Vücudu bana direnmeye çalışırken çok iyi hissediyor ve yüzündeki rahatsızlığa hayran kaldığımda, gerçekte olduğum adamın çok olmadığına dair bana güvence veriyor.

İçine tamamen oturduğumda, vücuduna uyum sağlaması için biraz zaman veriyorum ve bana baktığı acı

neredeyse minnettar görünen bir şey. Onu anlamak için gerçekten çok uğraştım. Çok mu nazik davrandım? Ona yanlış bir mesaj mı verdim? Bu kız zevk için burada değil ama ben yine de bu deneyimi onun için iyi hissettirmek istiyorum. Ellerin yüzümü çerçevelemek için yavaşça yukarı doğru hareket edişini izliyorum ve gerçek ortaya çıktığında, onları fırlatıp atarak hızlıca tepki veriyorum.

Bunun ne olduğunu anlaması için onu ve bu ders şimdi başlamalı. Boğazını elimde tutarak, sikimi çekerken parmaklarımı sıkıyorum ve tekrar içine sokuyorum.

Aria'nın gözleri şok içinde açılıyor ve yeni kırılmış amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi kenetlenirken inliyor. Çok iyi hissettiriyor, o kadar iyi ki niyetlendiğimden daha kısa sürede içine boşalmamı sağlayacak. Elleri onu sabitlediğim bileğinin etrafına dolanıyor ve tekrar o tatlı, küçük sesleri çıkarmaya başladığında, elimi çenesini tutmak için yukarı kaydırıyorum ve parmaklarımı ağızına sokuyorum, böylece onu susturabiliyorum.

İçine girip çıkıyorum, aynı hem sikimi hem de parmaklarımı nasıl ıslattığını hissediyorum. Vücudundaki gerginlik gevşemeye başlıyor ve kalçaları kalçalarım karşı titrerken ve beni daha da yaklaştırırken vücudunun ritmime göre hareket etmesini izliyorum.

"o kadar derin boşalacağım ki günlerce içinden akıp gideceğim," diye uyarıyorum, ağızından zorla çıkarmaya çalışırken başını elime doğru sallatıyorum. Birbirimize bağlanmamızı izlerken gözlerimi kaldırıyorum ve gözlerindeki çaresiz bakış beni uçurumun kenarına götürüyor.

Derin bir hırıltı çıkarıyorum, ağızına sıkıştırdığım parmaklarını ısırp ruhumdaki şeytana şarkı söyleyen boğuk sesler çıkarırken kalçasını kavriyorum.

Sikim içinde nabız gibi atıyor, bakir amını tohumlarımla dolduruyor ve parmaklarımı yavaşça ağızından çektiğimde şu sözleri söylüyor

dışarı çıkmak için çok çaresizdi, gelmiyor gibi görünüyor. Dikkatlice sikimi içinden çıkarıyorum ve yeni kırılmış deliğinden kanlı döllereimin sızdığını görünce, tükürükle ıslanmış iki parmağımı kullanarak tekrar içine sokuyorum.

"Ben... Ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum" diyor, başını sallayarak ve dölümün içinde kalmasını sağlamak için kullandığım elime bakarak.

"Biliyorum." Yüzünü daha fazla paniğin kapladığını izliyorum, burada neler olduğunu anladıkça kafası yavaşça bana doğru sallanıyor.

"*Deli misin sen?*" Sanki bir tür psikopatmışım gibi gözlerimin içine bakıyor. Belki de öyleyimdir, çünkü dölle ıslanmış parmaklarımı onun bedenine sokabildiğim kadar sokarken, tohumumun onun içinde tutunmasını sağlamak için, kendime onun korkusundan zevk alma izni veriyorum.

"Bana amından çok daha fazlasını vereceksin, tatlı, küçük Aria." Dudağını ısıriyorum ve parmaklarımı içinden çekip kendimi yataktan kaldırmadan önce biraz sürüklüyorum. Yerden havlusunu alıp, üzerini örtmesi için ona fırlatıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Dışarıda nöbet tutan Tomas'a, "En az 30 dakika ayağa kalkmadığından emin ol," diye talimat veriyorum. Sonra yatağın üzerinde bıraktığım şaşkın, küçük dağınıklığa son bir kez bakıp kendi kendime gülümsüyorum ve ofisime gidiyorum.

CHAPTER SIX

ARIA

Sonunda bodruma geri dönüyorum ve oturup karanlık, tuğla duvarlara bakarken, bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı merak ediyorum. Gardiyanlardan biri akşam yemeğini getirdiğinde, onu yiyorum. Bugün yaşananlar beni inatçı olamayacak kadar yordu. Daha önce yatak odasında olanlar aynı anda hem inanılmaz hem de felaketti. Ağrım var, bacaklarım hala titriyor ve korunmasız olduğumu bile bile içime girmesi bu adamın hiç ahlaklı olmadığını kanıtlıyor. Yemeğimi bitirdikten sonra gardiyan bana başını sallıyor ve tabağı alıp beni tekrar yalnız bırakıyor.

Burada kapalı kalmak başlı başına bir işkence. Özlüyorum konuşmayı, arkadaş gibi davrandığım insanları bile özlüyorum. Sadece birkaç gün oldu ama güneş ışığının ve açık alanın nasıl bir his olduğunu unutmuş gibiyim.

Bodrum kapısı açıldığında saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyorum ama *onun* kapıdan içeri adım attığını gördüğümde hızla ayağa kalkıyorum ve sırtımı tasmamın zincirlendiği duvara dayıyorum. Elinde bir bardak taşıyor ve neredeyse burun buruna gelecek kadar yaklaşıyor.

"Neden kendini bana bu kadar isteyerek verdin?" Başını eğiyor ve sanki ilgisini çekiyormuşum gibi beni inceliyor.

"Doğum kontrol hapi kullanmadığımı nereden biliyorsun?" Güçlü kalmak için elimden geleni yaparak karşılık verdim.

"Önce ben sorumu sordum." Derin bakışları onun egemenliğini hissetmemi sağlıyor.

"Nasıl olsa beni alacağını anlamıştım. Beni buraya isteğim dışında getirdin, buna rağmen beni becermen kaçınılmazdı.

"Ben de." Ona gerçeğin yarısını söylüyorum, vücudumun onu gerçekten arzuladığını kabul etmemin imkânı yok.

"Şimdi benimkine cevap ver, nereden biliyorsun?" Kendimden emin bir şekilde başımı kaldırıyorum.

"Adamlarımdan birine tıbbi kayıtlarınızı incelettirdim." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Bunu bir daha yapamazsın." Başımı sallıyorum, çaresizliğimi gizlemek imkânsız hale geldiğinde sesimin ne kadar çaresiz çıktığını duyuyorum. Bunun izin veremem. Zaten yeterince kötü bir durumdayım.

Geleceğimi ellerinde tutan adam beni dinliyor gibi görünmüyor. Elindeki bardağa odaklanmış, tembelce karnımın alt kısmına vuruyor. İçindeki buz tenime soğuk geliyor ve giydiğim sutyenin altında meme uçlarımla sertleşmesine neden oluyor.

"Yapamayacağımı kim söyledi?" Bakışlarını yavaşça vücudumda gezdiriyor, ta ki o koyu kahverengi gözler benimkilere dik dik bakıp '*Ben*' demem için bana meydan okuyana kadar.

"Bu tehlikeli. Sonunda hamile kalabilirim-"

"Sonunda hamile kalacaksın. Bundan emin olacağım." Yaptığı orantısız sırtıma şeytani derecede yakışıklı ve neredeyse beni az önce söylediklerinden uzaklaştırıyor. "Sana karşı gerçekten dürüst olacağım, *Aria*." Adımı söyleme şekli kulağa kindarca geliyor. "Olmam gerekenden daha dürüst." İtirafını beklerken kalbim hızla çarpıyor. "Hiç beklemediğim bir şekilde ilgimi çekiyorsun. Seni üst katta döllerimle sırlıslıkla bıraktığımdan beri aklımdasın." Bu kirli kelimeleri söyleme şekli, ağrıyan amımın daha da ağrımasına neden oluyor. "Kukuna iyileşmesi için biraz zaman vermek istedim. Ama bir boşalmaya ihtiyacım var ve bu boşalmanın senin içinde olmaması büyük bir kayıp gibi görünüyor." Göğsüm sıkışıyor ve bir sonraki nefesimi almak için gerçekten uzanmam gerekiyor.

"Ne kadar ağrınız var Prenses?" Neredeyse endişeli bir ses tonuyla soruyor.

"Çok," diye itiraf ediyorum, yine de büyük bir parçam bundan pişmanlık duyuyor. Bana isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bana tekrar gülümsüyor, sanki çektiğim acıdan zevk alıyormuş gibi ve sonra boştaki eliyle bileğimi tutarak avucumu pantolonunun altında ne kadar sağlam olduğunu hissetmeye zorluyor.

"Bunu hissediyor musun? Ne kadar zor olduğunu? Hepsi senin için. Ben bununla ne yapacağım, Aria?" Sanki bana bir seçenek sunuyormuş gibi geliyor ve ona bana vermesini söylemem için yalvarsa da, aklım ona gidip kendini becermesini söylemem için çılgılık atıyor.

"Neden beni hamile bırakmak istiyorsun?" Bana bazı cevaplar getireceğini umarak avuç içimle pantolonuna masaj yapıyorum.

"Neden, önemli olan bu değil." Bardağındakileri bitirip uzaktaki duvara fırlatıyor, bardak paramparça oluyor ve bedenim sarsılıyor. Sonra iki avucunu da arkamdaki duvara dayayarak başını benimkine yaklaştırıyor. "Odaklanman *gereken* şey bana istediğimi vermek. Ve benden ihtiyacın olanı almak." Kemerini çözüp sikini serbest bırakıyor ve aşağı bakıp elini sikine doladığını gördüğümde, yumruğuyla sikini pompalamasını hayranlıkla izliyorum.

"Külotunu çıkar." Elini becerirken ağır ağır nefes alıyor ve hiç tereddüt etmeden veya direnmeden kalçalarımın kaydırıp ayak bileklerime düşmelerine izin veriyorum.

"Buna sen sebep oldun." Aletinin ucu karnıma bastırıyor ve tenime biraz sızdığını hissediyorum. "Onu alacaksın ve sıcak, küçük amcığının içinde kavrayacaksın, anlıyor musun?" Yumruğunu daha da sertleştirdikçe sesi daha da agresifleşiyor. Artık bacaklarımın arasında kontrol edilemez bir zonklama var.

Ben kuklaymışım da o efendiymiş gibi başımı sallıyordum.

"İyi kız, Aria." Dudağını ısıyor ve kendini tatmin etmeye devam ederken dikkatle beni izliyor. "Şimdi bacaklarını aç ve hazır ol çünkü boşalacağım ve bu senin içine olacak," diye uyarıyor ve ben de bunun yanlış olduğuna dair düşüncelerimi yutup ona yer açıyorum. İçimdeki sızı farklı bir şeye dönüştü. Donuk ya da ağır değil, istekli ve duvara yaslanmış olan eli hızla kalçamın altına uzanıp bacağımı kaldırdığında, sikini tek ve uzun bir hamlede içime iterken vücudum yanıyor.

"Çok sıkısin amına koyayım," diye homurdanıyor kulağıma doğru. dişleri, yarağı ağrıyan amımın içinde nabız gibi atıyor.

"Bunu sen al." Sıcaklığı içime yayılırken parmak uçları kalçamın derinliklerini kavıyor ve kendimi onun etrafında sıkışmış hissediyorum. Sakinliğini tekrar bulana kadar kendini tutuyor, boynuma doğru nefes alıyor. Sonra beni şaşırtarak diğer bacağımı kaldırıyor ve ayaklarımı yerden kesiyor. Bedenlerimizi döndürürken beni duvara bağlayan zincir takırdıyor ve yere oturuyor, böylece ben onun kucağına oturuyorum. Kendini duvara yaslıyor ve bir eliyle yakamı kavrarken diğer eliyle kalçamı tutarak hâlâ sert olan sikini tutmamı sağlıyor. Gözlerinde pişmanlık ya da vicdan azabı yok, sadece saf kararlılık var. Ve kafamın içinde neler olduğunu tarif edemiyorum. Düşüncelerim artık bana ait değilmiş gibi ele geçirilmiş hissediyorum. Her nasılsa beni ele geçiren bu adamda bir canavar görmüyorum, düzeltmek istediğim bozuk bir şey görüyorum.

CHAPTER SEVEN

MATTEO

Kıza bakıyorum ve aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum. Sikim hala sert ve onun sıcak amının derinliklerine oturmuş durumda ve onun benimle dolu olduğunu bilmekten daha tatmin edici bir şey yok gibi görünüyor. Bana olanlar sağlıklı değil. Beni zayıflatıyor, ama görünüşe göre direnç eksikliği planlarımın sorunsuz ilerlemesine yardımcı oluyor ve bu yüzden bu konuda yapacağım çok az şey var.

"Matteo." Ona kendi adımı verdim çünkü onun duymak.

"Ne?" Yüzünde bir şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Çocuğunu taşıyacağın adamın adını bilmen gerektiğini düşündüm." Parmaklarım düz karnının üzerinde geziniyor ve karnının şiştiği düşüncesi sikimin içinde neden oluyor.

"Nedenini bilmek istiyorum-"

"Shhhh." Onu susturmak için bir parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Sana nedenini söylemeyeceğim, o yüzden sorma." Neden bunu ondan gizleme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum. Belki de kızı, babasının gerçekte nasıl bir amcık olduğunu bilmek zorunda kalmaktan kurtarmak istiyorum ya da belki de Fucchini'nin kızının sikimi ve onu doldurduğum şeyi kadar isteyerek alması, ihtiyacım olan tüm intikamdır.

Demitri'nin haklı olduğu ortaya çıktı, onun burada olması bir savaşa neden olacak çünkü onu asla geri vermeyeceğimi zaten biliyorum.

Alışılmadık bir dürtü kızı kollarıma alıp göğsüme bastırmamı sağlıyor ve kolları otomatik olarak beni sardığında, göğsümde oraya ait olmayan bir sıcaklığın yayıldığını hissediyorum. Bunu yapmamalıydım, o benim tutsağım. Ama bu tatmin edici bir his ve bu yüzden bir süre daha onu vücuduma sararak oturuyorum.

Ertesi akşam Lucas onu benim emrimle odaya getirdiğinde Aria şaşırılmış görünüyor. Onu bodrumda bu yana on altı saat geçmişti ve bu sürenin amının kendini toparlaması için yeterli olduğuna karar verdim.

"Banyo senin için hazır." Başım la banyo kapısını işaret ediyorum ve bana minnettarmış gülümseyerek kapıdan içeri giriyor ve arkasından kapıyı kapatıyor. Yataktan kalkıp kapıyı yeniden açmak üzereydim, ona beni dışarıda bırakmaya hakkı olmadığını hatırlatacaktım ki telefonum çalınca dikkatim dağıldı.

Demitri kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "İşte oldu," diyor.

"Ne oldu?" Tahmin oyunları için zamanım yok.

"Fucchini onu arıyor. Ülke çapında bir arama başlatıldı, polisleri bile bu işe dahil etti."

"Lanet olsun." Hayal kırıklığı içinde elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Çok geç değil, onu geri verebilirsiniz. Onu kimin kaçırdığını babasına söylemeyecek kadar korkutabiliriz." Demitri neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını kanıtlıyor.

"Artık çok geç, plana sadık kalacağız." Telefonu kapattım ve doğruca banyoya girdim. Kız küvetimde yatarken zorla tutulan biri için fazla rahat görünüyor ama saçlarından bir tutam tutup onu ayağa kalkmaya zorladığımda bu sakinlik hızla şoka dönüşüyor.

"Dennis Jefferson'la evlenmek istiyor musun?" Elim i sıkıca tutarak ve gözlerinin korkuyla dolmasını izleyerek soruyorum.

"Hayır." Başını sertçe bana doğru sallıyor.

"Baban seni arıyor. Polis de öyle. Eğer seni bulurlarsa, o adam la evlenmek zorunda kalacaksın ve beni bir daha asla göremeyeceksin. Öyle mi?

Bunu mu istiyorsun?" Cevabını beklerken lanet bir boğa gibi nefes alıyorum çünkü berbat bir nedenden ötürü bu gerçekten önemli hissettiriyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, başını çok daha zayıf bir şekilde sallayarak. Yüzündeki şaşkın ifade, verdiği cevabı kendisinin bile anlamadığını gösteriyor.

"O zaman benimle gel." Onu banyodan saçlarından sürükleyerek çıkardım, yatak odasına götürdüm ve sırlıklam bedenini yatağa attım. Sikim çoktan sertleşmişti, onun yanındayken her zamanki gibi, hala sabunlu olan bacaklarını ayırıp aralarına yerleştiğimde, kalın ucumun am dudaklarının arasında durmasına izin verdim.

"Babanı aramanı ve ona güvende olduğunu söylemeni istiyorum." Telefonumu elime alıyorum ve ona uzatırken bir inanç sıçraması yapıyorum. "Ona mutlu olduğunu ve hazır olduğunda eve geleceğini söyle."

"Aramanın izini süreceksin," diye uyarıyor, elleri titreyerek telefonu tutuyor.

"Bu güvenli bir hat. Şimdi onu ara ve cevap verdiğinde hoparlörü açmanı istiyorum." Başını sallayana kadar ıslak saçlarını çekiştiriyorum ve parmakları tuş takımımnda numarasını çevirmek için uğraşıyor.

"Merhaba." Fucchini'nin sesi hoparlörden geliyor ve bunu duymak içimde daha da tehlikeli bir öfke yaratıyor.

"Baba, benim." Aria sakın görünmek için iyi bir iş çıkarıyor, özellikle de am dudaklarının arasında sikimi okşadığımı düşünürsek.

"Aria, hangi cehennemdesin?" Sesindeki çaresizliği duyuyorum ve ne söylemesi gerektiğini hatırlatmak için ona baktığımda, garip bir şekilde dudağını ısırtıyor.

"Güvendeyim, sadece bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu." Söyleneni rahatlıyorum, eline telefon vermenin ne kadar düşüncesizce ve pervasızca bir şey olduğunu nasıl da yeni fark ediyorum? Bu kızın bana yaptıklarının bir başka hatırlatıcısı.

Aria'nın itaatini, sikimin ucunu yavaşça içine sokarak ödüllendiriyorum ve gözlerini kapatıp görevine odaklanmaya çalışırken bıkkın bir şekilde küçük bir nefes alıyor.

"Aria, herkes seni arıyor! Çok endişelendim.

Arkadaşlarınız yürüyüşe çıktığınızı ve ortadan kaybolduğunuzu söyledi."

"Hepsi uyuyordu. Beni alıp adadan götürmesi için bir su taksisi çağırdım." Ayakları üzerinde düşünerek beni etkiliyor ve bu ona sağlam bir inç daha horoz kazandırıyor.

"Babacığım." Ben yavaşça kalçalarımı döndürüp içine girerken o boştaki eliyle yorganı tutuyor.

"Evet?"

"Lütfen beni aramaya gelme. İstediğim şey bu." Telefonu çabucak kapatıyor ve elini vücuduma dolayarak kıcımlı avuçluyor ve ona daha fazlasını vermem için beni zorluyor.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye ona övgülerimi sunuyorum çünkü bundan hoşlandığını biliyorum. Bugün beni gururlandırdı ve ona istediğinden daha fazlasını verirken, parmaklarımı uzanmış boynunun üzerinde gezdiriyorum.

"Benim için gel, hemen şimdi," diye talimat veriyorum, sahip olduğum her santimi onun içine itiyorum ve hareketsiz duruyorum. Islak teni bana doğru kayarken tırnakları kıcımlı kazıyor. "Hadi, o sıkı amcığını sikimin her tarafına dökmeni istiyorum." Kıpırdamadan duruyorum, amının zonklamasının tadını çıkarıyorum. Bana öyle bir umut ve beklentiyle bakıyor ki, içim acımaya başlıyor. Ben onun gereken bir adam değilim. Nasıl hissedeceğini hiç düşünmeden onu aldım. Beni bu kadar kabullenmesini sağlayan ne bilmiyorum ama beni korkutuyor ve benim gibi erkeklerin lüksü yoktur.

Yumuşak dokunuşumu sertleştiriyorum, boğazını kavriyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum

"Sana *gelmeni* söyledim!" Dişlerimin arasından tıslıyorum ve kalçaları statik bedenime karşı çılgınca çarpmaya başladığında ve adımı haykırdığında, ona bunu söylediğime hemen pişman oluyorum. Kulağa tam da hayal ettiğim gibi . Sanki onun dudaklarına aitmiş gibi.

Vücudu titriyor ve etrafımda kenetlenme şekli benim de serbest kalmamı tetikliyor. Sikimi derinlere köklüyorum, döllerimin içine akmasına izin veriyorum ve gözlerimi kapatıp ona karşı geliştirdiğim takıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Gözlerimi tekrar açıp onun bana baktığını, nefesini toparlarken küçük göğüslerinin inip kalktığını gördüğümde, bu saplantının ne kadar tehlikeli olabileceğini anlıyorum.

CHAPTER EIGHT

ARIA

Kaçırıldığımdan beri yirmi bir gün geçti ve her gün beni bir fahişe gibi becerdiği odaya götürdü, sonra da bir mahkûm gibi bodruma geri getirdi. Ona karşı hislerim güçleniyor ama o soğuk davranmaya devam ediyor. Tomas beni, beni beklediğini bildiğim odaya götürdüğünde, bugün işlerin çok daha kötüye gideceğine dair bir önsezim var.

"İyi günler." Matteo telefonunu bırakır ve Tomas'ı kovar parmaklarının bir hareketiyle.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum ama o çoktan arkamdan yaklaşmış, elini enseme dolamış ve beni tuvalet masasının üzerine eğilmeye zorluyor. Günler ilerledikçe bu odaya yavaş yavaş daha fazla mobilya eklendi. Şimdi önümüzde bir ayna var ve eli külotumun önünden içeri kayarken bakmamak için gözlerimi kapatıyorum.

Onu durdurmak için bileğinden tuttuğumda, yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni uzaklaştırıyor.

"Ne zamandan beri beni inkar etmeye başladın?" Beni boğazımdan tutup yukarı çekiyor, böylece vücuduyla gerilmiş oluyorum.

"BEN...BEN."

Diğer elinin parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor ve onları geri çekip üzerlerindeki kırmızı kan çizgilerini incelerken yansımamızdan yüzüne yayılan öfkeyi izliyorum.

"Sana söylemeye çalışıyordum... ama..." Neden utanıyorum ve kötüsü de hayal kırıklığına uğramış hissediyorum? Bu sadece bu durumda olmanın beni ne kadar delirttiğini doğruluyor.

Matteo da hayal kırıklığını gizlemiyor ve boynumu sıkıca kavrayıp kanla kaplı parmaklarını yanağımda gezdirerek kanı tenime bulaştırdığında beni şoke ediyor.

"Sanırım daha çok çabalamamız gerekecek," diye tıslıyor bana kindarca, geri çekilip beni yalnız bırakmadan önce. Ellerimle şifonyerin kenarını kavrayıp yansımama bakarken aniden gerçeğe yüzleşiyorum.

Matteo için hissettiğim her şey tek taraflı. O benim rahatım haline geldi, onu bir uyuşturucu gibi arzuluyorum ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Belki de içinde bulunduğum durumu atlatmak için kullandığım bir başa çıkma mekanizmasıdır.

Tomas odaya geri dönüp onu takip etmemi söylediğinde gözlerimdeki yaşları ve yüzümdeki kanı silip kendimi şifonyerden aşağı iterek onunla birlikte gidiyorum. Bir tutsaktan başka bir şey olmadığım bodrumun sınırlarına geri dönüyorum.

Beş gün oldu ve kanamam durdu. O sabah beni yatak odasında bıraktığından beri Matteo'yu görmedim ve bunca zaman beni görmezden geldiği için ondan nefret ediyorum. Onu gerçekten özlediğim için kendimden daha da çok nefret ediyorum. Bana ihtiyacım olan ürünleri sağladı ve günde bir kez banyo yapmam için odaya girmeme izin verdi ama ondan hiçbir iz yoktu ve bu bana bir ceza gibi geldi. Nedenini şimdi anlıyorum.

Matteo'nun tek niyeti beni kendi çocuğuna hamile bırakmak. Ben kan kaybederken bunu yapamaz ve bu yüzden son birkaç gündür onun için önemsizim. Bodrumun kapısı açıldı ve

Tomas beklentiyle bana bakıyor, ben de kararlılıkla ayağa kalkıp onu takip ediyorum.

Odaya girdiğimde Matteo'nun kışını şifonyere dayadığını ve bacak bacak üstüne attığını görünce ona doğru koşuyorum ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silebilmek için elimi geri çekiyorum. Ben bağlantıyı kuramadan bileğimi yakalıyor ve buraya ilk girdiğimde gördüğüm sırtış yüzünde kalıyor.

"Beni özledin mi?" diye sorarak beni da çileden çıkarıyor.

Ona söyleyecek sözüm yok, ağlamak istiyorum ama ağlamayacağım, içimden bir ses bundan hoşlanacağını söylüyor.

"Tomas bana kanamanın durduğunu söyledi." Beni bırakıyor ve yatağa doğru yöneliyor, oturmam için yatağa vurmadan önce gömleğinin kollarını sıvıyor.

Son iki sabahtır Tomas bana kanamamın durup durmadığını soruyor ve anlaşılan daha önce ona gönderdiğim kelime patronunu memnun etmiş.

"Evet," diye onaylıyorum.

"O zaman hemen işimize dönmeliyiz." Ayağa kalkıyor, yanına bekliyor ama ben hareketsiz kalıyorum, bana hissettirdiklerinden sonra topuklayan köpek olmayı reddediyorum.

"Bana kızgınsın." Başını sallıyor ve sanki bu bir rahatsızlıkmış gibi gözlerini deviriyor. Bana doğru geliyor, elini saçlarımın arasından geçiriyor ve bu onu durduramayacak kadar güzel hissettiriyor.

"Tatlı, küçük Aria, kızgınken ne kadar güzel görünsen de, duygularının bir anlamı yok. Bugün burada olacakları değiştirmeyecekler. Seni yine de becereceğim."

"Peki ya bugün becerilmek istemiyorsam?" Ben de ona karşılık veriyorum. Bana gülümseyerek karşılık verince, dudaklarını için gerçek bir istek duyuyorum.

"Düşünsene, senin için güzel bir şey yapacaktım." Başını iki yana sallayıp omuz silkiyor, sonra çömelip beni omzuna . Beni yatağa taşıyıp şiltenin üzerine fırlattığında itiraz ediyorum. Kurtulmaya çalışmama fırsat vermeden iki bileğimi de kocaman elleriyle kavıyor ve başımın üzerinde sabitliyor.

Serbest kalan eliyle kemerini çözmesini izliyorum ve pantolonunu yırtıp sikini çıkardığında sıkı tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

"Ne yapacaksın, bana tecavüz mü edeceksin?" Ona hırladım.

"Bana sadece ne zaman duracağımı söyle, Prenses." Sakince bana bakıyor ve sikinin kalın ucu külotumun dantellerine sürtünürken tepkimi bekliyor. Kollarım hareket etmeyi bırakıyor ve öfkeme rağmen kalçalarım otomatik olarak ona karşı kıpırdanıyor.

Duygularımı bana karşı kullanmak zalimce ve sinsice ama hiçbir şey söylemediğimde kendimi bunun kurbanı haline getiriyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Parmağı dantele takılıyor, onu bir tarafa sürüklüyor, böylece ete kemiğe bürünüyoruz ve karnım dönüyor.

"Aslında, şu anda bunun için bana yalvarmanı sağlayabileceğimden oldukça eminim," diye fısıldıyor, horozu kıvrımlarımın arasında yavaşça kayarken beni daha da ıslatıyor, o tatlı noktayı okşuyor ve beni aynı zevk ve hayal kırıklığıyla inletiyor.

"Beni içine almak ister misin, Aria?" diye soruyor, başını eğip çektiğim acının her saniyesinin tadını çıkararak. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ihtiyacım olan sürtünmeyi etmek için kalçalarımı ona doğru hareket ettirirken ona bakıyorum.

"Soruya cevap ver, Aria." Aşağı bakıyor ve beni onunla kızdırmaya devam ederken sikinin ucuna tükürüyor.

İçimdeki boşluk dayanılmaz hale geldiğinde "Evet," diye itiraf ediyorum.

"O zaman bana kibarca sor." Sesi sakinleştirici ve her ne kadar ondan parçalar koparmak istesem de, şu anda amım vicdanımı yönetiyor. Aşağıya bir kez daha bakıyorum, onu kocaman ve sert görüyorum, bana doğru bastırıyor ve doğru ittiği o acıyı hissetmek için can atıyorum. İstedine sahip olmasına izin vermenin bir bedeli olacağını biliyorum ama içimdeki arzu bunu ödemeye hazır.

"İçime sok *lütfe*." Sırtışının büyümesini izleyerek idare ediyorum Dizlerinin üzerine çöküp bana dilini uzatırken dudaklarında daha da genişledi. Acele etmiyor, ben yüzüne doğru eğilirken acı verici bir şekilde yavaşça yalıyor ve ihtiyacımın buraya gelirken duyduğum gururun önüne geçtiğini kanıtlıyor.

"Çaresizliğin tadı sende çok güzel." Matteo gözlerini bana doğru kaldırıyor ve ben onun dilinin üzerine boşalırken büyük bir memnuniyetle beni izliyor. Ben daha kendime gelemeden, hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyor ve kendini bana çarpıyor. şok içinde çığlık atıyorum ve Matteo sütyenimin üzerinden iki göğsümü de avuçlarının arasına alıyor, avucunun içinde sertçe eziyor.

"Sana da çok yakışıyor," diyor ve beni sertçe beceriyor.
ve acımasızca.

"Sor. Bu güzel, küçük amcığa boşalmamı iste, Aria." Gözlerimin içine bakıyor ve kendisi de biraz çaresiz görünüyor. "Bana istediğini söyle." Kelimleri inkar edebilirim ama kafamdaki düşünceleri inkar edemem. Tüm bunlar ne kadar hastalıklı ve çarpık olsa da, Matteo'nun çocuğunu içime sokmak istemesi kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde özel hissetmemi sağlıyor.

"İstiyorum," diyorum ona, istemediğimi söylemeyi dilememe rağmen her kelimeyi kastederek ve vücudu hareketsiz kaldığında, bana istediğimi verip boşalırken yüksek sesle inliyor. Tohumları amımı doldururken elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve beni yok edeceğinden emin olduğum adama bakarken, ondan nefret etmem için ne yapması gerektiğini merak ediyorum.

CHAPTER NINE

MATTEO

"

Babanla görüşmeyeli uzun zaman oldu, aramalısın," diyorum ve dölümün her damlasının içinde kalmasını sağlamak için kalçalarının altına bir yastık yerleştiriyorum. Dr. Fabier bana bir kadının denemesinin ilk ayında hamile kalmasının çok nadir olduğunu söyledi ama bu başarısız olduğumuz için hayal kırıklığına uğramama engel değil. Bu ay da başarısız olmamak için elimden geleni yapacağım.

"Bence şu anda bu biraz garip olurdu." Aria vücuduna bakıp kıkırdıyor ve son birkaç gündür ortalıkta olmadığım için beni affettiğini kanıtlıyor. Bilmediği şey, benim de en az onun kadar acı çektiğim. Biraz kontrolü geri kazanmam ve kendimi test etmem gerekiyordu. Ondan ve onun içime attığı tüm duygulardan uzakta biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Yine de tüm bunlar düşündüğüm kadar zayıf olduğumu kanıtladı. Neredeyse teslim olup o bodruma kaç kez gittim, sırf saf ihtiyaçtan onu becerebilmek için, utanç verici.

"Onunla en son konuştuğunda sikimin içinde olduğunu hatırlıyorum," diye hatırlatıyorum ona, yatağın yanına uzanıp avucumu kalçasından yukarı kaydırıyorum, böylece damlayan küçük deliğinden sızmaya başlayan dölleri toplayıp tekrar içeri itebiliyorum.

"Peki, benim için yapacağın şu güzel şey neydi?" diye soruyor, yüzünde yine o tatlı gülümsemeyle.

"Şimdi sana söylemeyeceğim." Omuz silkiyorum ve suratını astığında dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırıp öpmek için içimdeki tüm gücü kullanıyorum.

"Zalimsin." Bir şekilde aynı anda hem gülümsemeyi hem de kaşlarını çatmayı başarıyor ve onunla bu şekilde yatmak

Bunun ne olduğunu unut.

Bu intikam, bir aşk hikayesinin başlangıcı değil.

"Bir süre burada kal. Rahatla. Tomas bir saat içinde seni bodruma indirecek." Parmağımı onun içinden çekip ayağa kalkarken boğazımı temizliyorum.

"Gitme, belki biraz konuşabiliriz?" Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve umutla bana bakıyor.

"Yapamam." Başımı sallıyorum ve zeki, küçük baştan çıkarıcı kadın beni kendisine teslim etmeden önce hızla odadan çıkıyorum.

Tomas kapıyı açıp elindeki tepsiyi bana gösterdiğinde ofisimde tek başıma yemeğimi yiyorum.

"Yine yemiyor patron." Omuz silkiyor, nabzımı hızlandırıyor.

"Tabağı şuraya koy." Gözlerimi masama indiriyorum ve o da istediğimi yapmak için ilerliyor.

"Şimdi git ve onu getir," diye emrediyorum, başını sallayıp gözden kaybolurken kendi sözlerime inanmakta güçlük çekiyorum. Kızın oyunlarına gelmemeliyim, bunlar tehlikeli. Ama sağlıklı olması için ona ihtiyacım var ve bugün onunla bu kadar kısa bir süre birlikte olmak bana onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığımı hatırlattı. Aria birkaç dakika sonra ofisime , üzerinde ona tedarik ettiğim siyah dantelli iç çamaşırları, masum ve ürkek görünüyor

"Otur," diye emrediyorum, başımla masamın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ederek. Koltuğa otururken muzaffer bir edayla gülümsüyor ve avuçlarımla titremesine neden oluyor.

"Ye." Dikkatimi çok fazla ona vermemeye çalışarak yemek tabağını ona yaklaştırıyorum. Bunu yeterince alıyor. Aslında,

Bugünlerde tek düşündüğüm o.

Birlikte sessizce yemek yiyoruz ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu biraz rahatlatıcı geliyor. Genelde arkadaşlıktan hoşlanan bir adam değilimdir, onunla geçirdiğim zaman bir istisna gibi görünüyor. Aria çatalını bıraktığında, boş tabağından etkilendiğimi göstermek için başımı sallıyorum, sonra tam onu kovmak üzereyken kapıdan girdiğinden beri içinde tuttuğu kelimeleri kaçırıyor.

"Beni kullanılmış hissettirdin ve bundan hoşlanmadım," diye itiraf ediyor, başını dik tutarak. Yüzündeki ifadeden, küçük itirafının ona biraz gurur kaybettiğini anlayabiliyorum. "Ve evet, bunun ne olduğunu biliyorum. Kandırılmış değilim. Ya da belki de öyleyim. Bilmiyorum." Gözlerini kapatıp başını salladığında cesareti kırılıyor. "Duygularım o kadar kafa karıştırıcı ki, bazen onları kafamdan söküp atmak istiyorum."

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar bağlı olmamıştım ama bunu ona itiraf edemem. Ona zaten çok fazla zayıflık gösteriyorum ve onun sıkıntısından hiç zevk almıyorum, bu da bana neler olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"O bodrumda olmaktan ve senin burada olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Çok yalnız kalıyorum ve ben...ben." Kelimeleri çıkaramıyor mu yoksa korkuyor mu bilmiyorum. "Sana bir çocuk versem bana ne olacak? Beni sonsuza kadar orada tutmayı mı planlıyorsun?"

Söylediklerini anladığımda kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Kulağa aptalca gelse de, bu kadar ilerisini hiç düşünmemiştim. Aslında, bunu hiç düşünmemiştim. Onun hakkında böyle hissedeceğimi tahmin etmemiştim ve şu anda hiçbir cevabım yok.

Ona boş boş bakıyorum, aslında ona ne söylemek istediğimden korkuyorum.

"Matteo, bana cevap vermen gerek. Korkuyorum."

Kahretsin, bunu duymak neden acıtıyor? Onun korkusunu *istedim*. Ben *istedim*

ve şimdi bana karşı kullanabileceği bir silah gibi geliyor.

"Benimle gel." Ayağa kalkıp elini tutuyorum, onu merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve tüm sağduyuma karşı geldiğim için kendime lanet ediyorum.

Onu her zaman becerdiğim kapısını açıyorum ve içeri girmesi için başımı sallıyorum.

"Bundan burada uyuyacaksın," diye sesimi sertleştiriyorum. "Benim iznim olmadan bu odadan çıkmayacaksın ve kaçmaya çalışmayacaksın." Onu parmaklıklı pencerelere doğru sürüklüyorum ve kabaca saçının arkasından arka kapıdaki nöbetçiye doğru bakmaya zorluyorum.

"Sahip olduğu köpeği görüyor musun? Kovalamak ve saldırmak için eğitilmiş." Dudaklarım kulağına degecek kadar yakınına eğildim. "Yüzünün parçalanması için fazla güzelsin," diye fısıldadıktan sonra onu bırakıp hızla kapıya yöneldim. Kıza bir gece için yeterince nezaket göstermişim.

"Matteo!" Umutsuzca adımı haykırıyor ve arkamı dönüp yüzündeki sevimli gülümsemeyi gördüğümde, göğsümde yarattığı sıcaklık onu yırtıp dışarı çıkarmak istememe neden oluyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor ben arkamı dönüp oradan siktir olup gitmeden önce.

Doğruca kendi odama yöneliyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Boy aynasında kendime bakıyorum ve kendimi zar zor tanıyorum. Dışarıdan bakıldığında pek bir şey değişmemiş olabilir ama içimde sanki ele geçirilmiş gibi hissediyorum. Bu sinir bozucu, alışılmadık bir durum ve bana arkamdan bakan adama yumruğumu indiriyorum çünkü bu lanet olası planın bir parçası değildi.

ÇALIŞMALAR

ARIA

Matteo daha çok çabalayacağımızı söylerken haksız değildi. Dört gündür bu odada uyuyorum ve her gün birden fazla kez yanıma geldi.

Bu gece beni üçüncü kez ziyaret ediyor ve içimden çıkıp kalçalarımın altına başka bir minder yerleştirirken yanıma uzanıp nefesini tutuyor.

"Bu bebek doğduğunda ne olacağını düşündün mü?" Sanki zaten varmış gibi konuşarak soruyorum. Bugünlerde tek başıma çok zaman geçiriyorum ve bu da bana tüm bunları düşünme fırsatı veriyor. Babam affedici bir adam değil. Nerede öğrenirse, Matteo'nun beni ya da çocuğumu alıkoymasına izin vermeyecektir.

Matteo soruma cevap vermiyor, sadece ellerini başının arkasında birleştirmiş tavana bakarken iç geçiriyor. Artık beni becerdikten sonra acele etmemesi hoşuma gidiyor. Bu şekilde geçirdiğimiz zaman kısa olabilir ama her zaman sessiz olsa bile bundan zevk alıyorum.

"Babam eninde sonunda nerede öğrenecek ve öğrendiğinde beni alıp-"

"Kimse seni götürmüyor!" Matteo elini hızla ağızıma kapatıyor ve bu fikre çok öfkeleniyor. "Sen artık *bana aitsin*. Gerçekten babandan korktuğumu mu sanıyorsun?" Gözleri şiddetle kısıldı.

"Baban korkağın teki Aria, erkek gibi dövüşmüyor."

"Erkek gibi dövüşen sen misin?" Bu adamın neler geçtiğini merak ederek ona soruyorum.

"Hayır, bu benim babanla kendi oyunumu oynamam," diye itiraf ediyor ve ağızımda gerçek bir ekşi tat bırakıyor.

"Ya bu oyunun bir parçası olmak istemiyorsam?" Ona sertçe bakıyorum ve acımı görmesine izin veriyorum. Bilmiyorum Matteo her zaman

Duygulara kapalıydım ve belki şimdi birazını kullanabilirim.

"Bu işler böyledir. Neyin içine doğacağımızı seçme şansımız yok Aria ve sen de benim gibi bu hayatın içine doğdun."

"Bizim çocuğumuz değil. Buna biz karar veririz. Ya da en azından sen . Öyle mi?

gerçekten bu hayata bir çocuk getirmek istiyor musun?"

"Beni sorgulamamalısın." Matteo yataktan kalkıyor ve pantolonunun sandalyeye yöneliyor. "Beni sorgulamak senin işin değil. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Beni tutamazsın, Matteo." Yatağın üzerine diz çöküyorum ve o hemen üzerime geliyor, bacaklarımın arkasına uzanıyor ve onları altımdan çekiyor, böylece sırtüstü düşüyorum.

"Beni hafife alma." Bacaklarımı bir araya getirerek omuzlarından birinin üzerinde tutuyor. Az önce içime boşalttığı yükün dışarı sızmadığından emin olmak için.

Onu kızdırdım, bunu parmaklarındaki gerginlikten ve bana kaşlarını çatarak bakarken gözlerindeki sertlikten anlayabiliyorum.

"Çocuk doğduktan sonra ne olacağı beni ilgilendirir" diyor.

"Peki ya ben, benimle ne yapacaksın Matteo? Çünkü geri dönmek istemiyorum." Gözlerim yaşlarla dolarken ve içimdeki duygular cesur olma yeteneğimi aşarken ona başımı sallıyorum. "Dennis Jefferson'la evlenmek istemiyorum."

Matteo'nun yüzündeki öfke beni incelerken yumuşuyor ve birden kafası karışmış gibi görünüyor.

"Bana neler olduğunu bilmiyorum, bu ne zaman istediğim bir şey haline geldi bilmiyorum, ama her şeyin eski haline dönme düşüncesi kalbimi kırıyor," diye açıklamaya çalışıyorum, ama hepsi yanlış çıkıyor ve beni tamamen onun merhametine bırakıyor.

"Ailene dönmektense benim esirim olmayı mı tercih ediyorsun?" Gözlerini şüpheyle bana dikti.

"Burada olduğu kadar orada da tutsağım. Adamlarınızın beni götürdüğü gün ben ve sözde arkadaşlarım neden o adadaydık biliyor musunuz?"

Matteo'nun yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değil, çünkü güçlü kolu omuzlarının üzerinde yükselen bacaklarımı kavlıyor.

"Babam beni Jefferson'a vermeden önce bir seyahat sözü vermişti. Bunun hepsine veda edişim olması gerekiyordu çünkü o adamın karısı olduğumda hayatımın sona ereceğini biliyordu. O insanlar gerçek arkadaş bile değillerdi, etkileme ihtiyacı hissettiği adamların oğulları ve kızlarıydılar. Doğduğum günden beri babamın pazarlık aracıydım. Yıllar beş farklı erkekle sözlendirildim ve beni ilkiyle sözlendirdiğinde sadece yedi yaşındaydım. Daha önce bundan kurtulmanın bir yolunu hiç görmedim ve bir çıkış yolu aramaya da hiç niyetim olmadı."

"Sence bu kadar mı?" Matteo bacaklarımı ayırıp vücudunu bacaklarımın arasından geçirerek soruyor.

"Dennis Jefferson'dan daha iyi bir teklif gibi geliyor." Üzüntüme rağmen ona gülümsüyorum ama o buna karşılık vermiyor, çok daha şok edici bir şey yapıyor. Beni dudaklarımdan yavaşça ve neredeyse tutkuyla öpüyor. Elini bedenlerimizin arasında gezdirerek sikini tekrar içime sokuyor ve yavaşça içimi doldurduğunu hissettiğimde bacaklarımı kalçalarına doluyor ve onu öpüyorum.

"Şimdiden döllerimle dolmuşsun. Sırılsıklam olmuşsun," diye nefes alıyor ağızıma karşı.

"Daha fazlasını istiyorum." Kendime bunun yanlış olduğunu söylemekten vazgeçiyorum. Kalp ne isterse onu ister ve bu adam ne kadar kötü ve gaddar olursa olsun, benimki kendini onun siyah, kırık bağlamış durumda.

"Siktir, Aria!" İticileri her zamankinden çok daha yumuşak ve bana bakışında farklı bir şey var. O kadar harika hissettiren bir şey ki, ağlayabilirim.

"Seni kimsenin almasına izin vermeyeceğim. Artık benimsin, tamam mı?" diye bana güvence veriyor. Beni yavaşça sikerken kalçalarımı sıkıca sarıyor, içimde nasıl çıkacağımı bilmediğim daha fazla duygu uyandırıyor, orgazmımın oluşmaya başladığını hissediyorum ve bu adama karşı beni bu kadar savunmasız bırakan şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. O yanımda değilken arzuluyorum, bana ne zaman izin vereceğini o kontrol ediyor ve bunu yaptığında, dünyadaki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş hissediyorum.

Boşalırken saçlarını ellerimle kavrayıp kulağına nefes veriyorum ve o da hızını sabit tutuyor. Orgazmımı normalden çok daha uzun süre uzatan uzun, yavaş vuruşlarla içime girip çıkmaya devam ediyor. Parmakları çenemi kavıyor ve beni geri çekiyor, böylece gözleri dikkatimi çekiyor.

"Söz veriyorum, Dennis Jefferson sana asla el sürmeyecek," diye homurdanıyor, bir yandan da kendini içime sokmaya devam ediyor.

"Sen benimsin," diye tekrarlıyor, yüzümü bırakıyor ve başını omuzlarıma bırakıyor, tekrar boşalırken inliyor. Üstümde ağırlaşan vücudunun ağırlığını hissediyorum ve sırayla nefes alıp verirken ve kalp atışlarımız düzenlenirken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Şimdi uyu, Aria. Korkacak bir şey yok." Kendini içimde derin bir yerde tutuyor, uyuyabilmemiz için geriye uzanıp yorganı ikimizin üzerine çekiyor.

CHAPTER ELEVEN

MATTEO

Onu uyurken bıraktım, saçları bir melek gibi yastığın üzerine dökülmüştü ve amı dölleriyle doluydu. Daha önce hiç bir kadının yanında uyumamıştım, hele de sikim hala içindeyken. Nasıl hissettirdiğini sevdim ve onunla kendime çok fazla zevk verdiğimi fark ettim.

Bu gece kendime kim olduğumu hatırlatmam gerekiyor. Ve bunu nasıl etkili bir şekilde yapacağımı biliyorum.

Sokağın karşısındaki Dennis Jefferson'ın malikanesine bakarken deri eldivenli ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor. Onu ve Aria'yı birlikte düşündüğümde midem düğümleniyor. Aria genç, önünde koca bir hayat var ve babası onu bu çürümüş ceset adamla evlendirmeyi düşünüyorsa onu seviyor olamaz.

Tek amacı güç olabilirdi. Dennis Jefferson gelecek yıl senatörlüğe adaylığını koymayı planlıyor ve onun gibi bir adamın yanında olması Fucchini'nin işine yarayacaktır.

Buraya gelmem üç saatimi aldı ve bu süre içinde onu nasıl öldürebileceğimi düşündüm. Bu gece Aria'ya bir söz verdim, bozmayacağım bir söz. Eğer bir şeyler ters gider ve Aria yine babasının eline düşerse, Dennis Jefferson'la evlenmenin bir seçenek olmayacağından emin olmalıyım.

Böyle bir şeyi tek başıma yapmayalı yıllar oldu. Genelde erkekler bana getirilir, ben onları öldürmeden önce ayaklarıma kapanıp merhamet . Ama bu farklı. Bunu tek başıma yapmak istiyorum. Bunu onun için yapmak istiyorum.

, geç olmuş, gece yarısını çoktan geçmiş ve eminim ki yaşlı adam yatağında mışıl mışıl uyuyordur. Yani, dışarı çıkıyorum

Arabadan inip caddenin karşısına geçtim ve ergen bir çocuk gibi arka bahçesinin çitlerine tırmandım. Gençken, Demitri ve benim babalarımıza kanıtlamamız gereken çok şey vardı. Angelo Romano'nun tek oğlu ve varisi olabilirdim ama babam imparatorluğunu beceriksiz birine bırakmayacağını açıkça belirtmişti. Başarılı bir Romano olmak için sıfırdan başlayarak çalışmanız gerekir. Bu gece Jefferson'ın arka kapısının kilidini açarken arka cebimden maymuncuğu çıkarıp meşaleyi dışlerimin arasında tuttuğumda bunun için ona minnettarım.

Birkaç saniye sonra açıldığında dokunuşumu kaybetmediğimi kanıtlıyorum ve sonra sessizce içeri girip oturma odasında sürünüyorum.

Burası hayal ettiğim gibi etkileyici bir yer ve Aria'nın evi olduğunu hayal çalışıyorum. Bugünlerde onun içinde olduğunu hayal edebildiğim tek yer benimki. Aptal değilim, onu istediğim gibi tutmak için planımı değiştirmem gerektiğini biliyorum. İstesem bile onu sonsuza kadar saklayamam. Ama ondan vazgeçmeyeceğim. Onun burada olduğu düşüncesi, ellerimi yumrukladığımda eldivenlerimin derisini kırıltırıyor. Yavaşça merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve Fucchini'nin kızının kocası olmasını istediği adamı arıyorum.

Yukarı çıktığımda döşeme tahtaları gıcırıyor ve karşıma çıkan ilk kapıyı dikkatlice açtıktan sonra odayı boş buluyorum. Onu yatağında uyurken bulana kadar üç kapının arkasını daha kontrol ediyorum, yaban domuzu gibi horluyor ve kocaman karnı yorganın altından dışarı taşıyor.

Yanında durana kadar bir adım öne çıkıyorum. Yaşlı herif horlamaya devam ediyor, ağzı açık ve çift çenesi sallanıyor. Sonra sessizce komodinin üst çekmecesini açıyorum ve orada bulduğum silahı çıkarıp pantolonumun arkasına sokuyorum.

Başucu lambasını yakmadan önce bir süre onu izliyorum ve uyandırmak için yüzünün yan tarafına bir tokat atıyorum. İrkilerek uyandığında homurdanıyor ve beni gördüğünde yaşadığı şok hızla korkuya dönüşüyor.

"Ne...? Bu da ne?"

"İyi akşamlar Bay Jefferson," diye sakince konuşurken bıçağı kemerimden çıkarıp sapını avucumun içinde çeviriyorum.

"Evimden defol!" Çekmecesine uzanıyor ve ben de kolunu elime alıp garip bir şekilde büküyorum.

"Aria Fucchini ile neden evlenmek istediğinizi sormak için buradayım."

Onu görmezden geliyorum ve doğrudan konuya giriyorum. Şafaktan önce eve dönmek istiyorum, böylece nişanlısını sikimle uyandırabilirim.

"Bu seni ilgilendirmez." Başını sallıyor ve beni daha yakından incelerken gözlerini kısıyor.

"Bekle... Senin kim olduğunu biliyorum. Sen Matteo

Romano'sun." "Doğru. Şimdi soruma cevap ver."

Jefferson mücadele ettiğinde, bıçağımın ağzını çenesinin altına bastırarak onu olduğu yerde tutuyorum.

"Onun... babası bunun uygun olacağını düşündü." Burnunun ucuyla bıçağa bakarken sesi titriyor. Penceresinden giren ay ışığı yüzünden parlıyor ve teri onu ıslatmaya başlamış bile.

"İyi bir uyum mu? Onun *büyükbabası* olacak kadar yaşlısın."

"Ayrıca rıhtımda birçok bağlantım var. Kız bir..." Dudaklarını ağızla birbirine sürtüyor, "...cazip bir teklif, ama masaya kendiniz bir şeyler koymak isterseniz, bir anlaşmaya varabiliriz."

"Hayatın gibi bir şey mi?" Bıçağı etinin daha derinlerine bastırıyorum, deriyi bir çentik açacak kadar deliyorum.

"Buraya sana bir teklif yapmaya gelmedim, ihtiyar." Bıçağı düzgünce keserken gülümsememin gördüğü son gülümseme olduğundan emin oluyorum.

Sonra geri çekiliyorum, böylece açık yarayı elleriyle kavrarken ve kan parmaklarının arasından akarken yüzündeki dehşeti izleyebiliyorum. Onun ölümünü izlemekten aldığım haz, genelde aldığımdan farklı, garip bir haz.

Teni solduğunda ve gözleri ruhsuzlaştığında, onu kendi kanıyla dolu bir havuzda bırakıyorum ve önemli görünen tek kişiye geri dönüyorum.

Eve vardığımda, yapmam gerektiği gibi odama gitmek yerine onun odasına gidiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp mutfaktan aldığım çöp poşetine koyuyorum, poşeti bir top haline getirip perdenin arkasına saklıyorum. Sonra onun banyosuna gidip duşa giriyorum ve yatağında ona katılmadan önce vücudumdaki kanı yıkıyorum. Yorganın altına girdiğimde kıpırdanıyor, doğal olarak vücudunu benimkine doğru kıvrıyor ve başını göğsüme yaslıyor, ben de elimi onun üzerinde tutuyorum çünkü verdiği his hoşuma gidiyor. Bu gecenin, onu elimde tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimin sadece yüzeyini çizdiğini fark ettiğimde, bu her neyse ağırlığı bana çarpıyor. Kolumu beline doluyorum ve parmaklarımın karnında gezinmesine izin veriyorum, tohumumun henüz içine yerleşip yerleşmediğini merak ediyorum. Karnı çocuğumuzla şiştiğinde Aria çok güzel görünecek. O kadar güzel ki, bunun daha sonra değil de daha erken gerçekleşme şansını artırmak için onu uykusundan rahatsız etmek istiyorum. Yine de kendimi tutmayı başardım. Artık onunla ilgilenmek zorundayım. O benim sorumluluğumda ve vücudunun sağlıklı kalmasını sağlayacağım. Çenemi üzerine koymadan önce başının üst kısmını nazikçe öpüyorum ve kendim de biraz uyuyorum.

CHAPTER TWELVE

ARIA

Uyandığımdaya Matteo'yu yanımda görünce şok oldum. Kolları vücuduma sıkıca sarılmış, sanki kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi bana tutunuyor. Tüm bu olanlarla ilgili korkutucu olan şey kaçmayacağımyı biliyor olmam. Yavaşça kendimi çözüyorum ve tuvaleti kullanabilmek için yataktan kalkıyorum ve perdeleri açtığımda arkalarında yerde siyah bir çanta fark ediyorum. İçine bir göz attığımda, toplanmış bir takım elbise ve bir çift siyah deri eldiven gibi görünen bir şey görüyorum. Neden burada olduklarına dair hiçbir fikrim yok ama tuvalete gidebilmek için onları bulduğum yere bırakıyorum.

Yanına gitmeden önce dişlerimi fırçalıyorum ve kapıdan içeri adımımı attığımda gözleri açık ve başım beladaymış gibi bana bakıyor.

"Ben ne ki?" Omuzlarımı silkiyorum.

"Hiçbir şey. Sana bakmaya iznim var, değil mi?" Ben yavaşça ona doğru ilerleyip tekrar yatağa tırmanırken kaşlarını kaldırıyor.

"Bilmiyorum, kuralları sen koyuyorsun. Sen mi?" Vücudunu kendi vücudumla sararak ona sataşıyorum. Yanağımyı çerçevelemek için elini uzattığında, dokunuşu neredeyse şefkatli görünüyor.

"Evet." Gözlerimin içine o kadar derin bakıyor ki yanmalarını hissediyorum ve siki bacaklarımın arasına sertçe bastırdığında, kendimi ona sürme isteğine direnmek zorunda kalıyorum.

"Bugün hiçbir iş yapmamı engelleyeceksin," uyarıyor, gözlerini indirip aramıza bakıyor.

"Yapacak önemli bir işin mi vardı?" Parmağımyı yalıyorum ve yavaşça şaftının kalın başının etrafında gezdiriyorum.

"Bundan daha önemli bir şey yok." iki kalçamyı da ellerinin arasına alıyor ve beni üstüne doğru yönlendiriyor. Ben aramızda uzanırken ve

Onu benim hizaya getirin, bunu sadece teşvik kalmıyorum, aynı zamanda umutsuzca istiyorum.

Beni hamile bıraktıktan sonra Matteo'nun niyetinin ne olduğunu bilmiyorum ama davranışlarında bir değişiklik fark ettim ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Evet, o tehlikeli biri ama ben tehlikenin içinde büyüdüm ve buraya nasıl gelmiş olursam olayım onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

"Doğru, sikimi amına sokuyorsun." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken kendimi onun ucunun üzerinde kaydırmamı izliyor. Sanki onu tatmin eden benmişim gibi kontrolün bende olduğunu hissettiriyor ve bu hoşuma gidiyor. Yavaşça, sikinin üzerine oturuyorum, sonuna kadar alıyorum ve ikimizin de ne kadar iyi hissettirdiğinden inlemesini sağlıyorum.

"Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremez," diye fısıldıyor, kalçalarımı vücuduna sürttüğümde onları kavırıyor, horozunu içimde karıştırıyor ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. Uzun, kalın shaftını yukarı ve aşağı hareket ettirirken göğsüne dayıyorum ve bunu yaparken beni dikkatle izliyor, bakışları neredeyse horozu kadar derinlere nüfuz . Bu durumun ne kadar berbat olduğunu ya da bana vereceği zararı düşünmeme izin vermiyorum. Bana söylediği şeyi yapıyorum ve ondan ihtiyacım olanı alıyorum.

Benim de korunmadığımı umursamayı bıraktım, beni hamile bırakma takıntısı neredeyse bulaşıcı gibi görünüyor, çünkü kulağa ne kadar iğrenç gelse de, ona ömür boyu bağlı olma fikrini seviyorum. Onun mutluluğunun sebebi olmak ve içimde ona ait bir şeyin büyümesini istiyorum.

"Ne düşünüyorsun, Prenses?" Eli vücudumda gezinip göğüslerimden birine dolanırken başını bir yana eğiyor.

Başım titriyor çünkü ona söylemeyi reddediyorum. Yapamam, kulağa çok saçma geliyor. Matteo'nun bunu isteme nedenlerini bilmiyorum, bana söylemeyi reddediyor, ama benimkiler zayıf ve çocukça geliyor, bu yüzden onları kendime saklayacağım.

"Söyle bana," diye emrediyor, ensemdaki saçları kavırıyor ve omurgamdan aşağı bir acı süzülene kadar çekiştiriyor. Meme uçlarımı daha da sertleştiren ve klitorisimin zonklamasına neden olan türden bir acı.

"Ben... Ben." Kendimi onun sikinin üzerinde zıplatmaya devam ediyorum ve hala kalçamı tutan el beni hareketsiz kılıp sıkıca tuttuğunda, dar gözlerini uyarmak için bana odaklıyor.

"Söyle bana," dişlerinin arasından hırlıyor.

"Ben... senin boşalmanı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum," diye kelimeleri ağzımdan geçiriyorum, o sürtünmeyi tekrar hissetmek için yanıp tutuşuyorum ve sözlerimin onu memnun ettiğini dudaklarında beliren minik gülümsemeden anlayabiliyorum.

"Bana daha fazlasını anlat." Dudaklarını yalıyor ve gözlerini benimkilerle birleştiğimiz yer arasında gezdiriyor.

"Bana vermeye söz verdiğin her şeyi istiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı arkaya atıyorum ve kalçalarımı tekrar hareket etmeye yönlendirdiğinde ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum. Bu açıyla içimde olması beni kadar dolu hissettiriyor ki neredeyse acıtacak ve saçlarımı tutuşu bana kontrolün yine onda olduğunu hatırlatsa da istediğimin bu olduğunu fark ediyorum.

"Bütün döllerini bana vermeni istiyorum. Bebeğinin içimde olmasını istiyorum," diye ediyorum.

"Böyle konuşmaya devam edersen, sen daha inmeden ben seni dolduruyor olacağım," diye uyarıyor.

"Umurumda değil." Beni sabit tutmasına meydan sikinin üzerinde daha sert zıplıyorum.

"Seni öyle bir sikeceğim ki günlerce içinden taşacaksın." Kontrolünü kaybediyor, kalçalarını altımdan yukarı doğru çarpıyor ve vücudumun zevkle titremesine neden oluyor. "Çabuk gelsen iyi olur Prenses, çünkü geliyor." Başparmağını klitorisime bastırmadan önce diliyle ıslatıyor, beni kendi seviyesine getirmek için hassas etime doğru basınçla masaj yapıyor.

"Matteo," diye fısıldıyorum adını, yaklaştıkça yaklaşıyorum.

"Adımı söylemen hoşuma gidiyor." İtiraf etmek canını acıtıyormuş gibi kelimeleri zorla ağzından çıkarıyor ve eğer zihnimi parçalayan bir orgazma bu kadar yakın olmasaydım, bu zafere gülümseyebilirdim.

"Hazır mısın?" diye kontrol ediyor ve başımı salladığımda, kalçalarımdaya duran parmakları beni vücuduna sıkıca tutup içime boşaltırken etime derinlemesine giriyor. Beni dölleriyle doldururken zevkle iniliyor ve bu, başparmağının hala klitorisimi çalıştırdığı hissiyle birlikte beni de onunla birlikte oraya götürüyor.

Geri çekilirken ikimiz de nefes nefese, zonklayan bir karmaşa içindeyiz ve sikişimin içindeki titreşimi durduğunda ve ben hareket etmeye başladığımda, Matteo beni sıkıca tutuyor.

"Hayır. Sen böyle kal." Uzanıp yüzüme yapışmış saçlarımı kulağımın arkasına itiyor, böylece başparmağıyla yanağımı okşayabiliyor.

"Böyle çok mükemmel görünüyorsun." Beni dudaklarına doğru çekti ve sertçe öptü.

"Artık senin tutsağın olmak istemiyorum Matteo, sadece senin olmak ." Sözlerim muhtaç ve umutsuzca çıkıyor ama umurumda değil. Ona boyun eğdiğimi ve asla kaçmayacağımı bilmesini istiyorum.

"Sen benimsin," diye söz veriyor. "Şimdi göğsüme uzan ve sikişimi içinde tut. Bu sefer hamile olduğundan emin olmak istiyorum."

CHAPTER THIRTEEN

MATTEO

Demitri'ye mesaj atıp bugün izinli olduğumu söyledim. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum ama Aria'nın bu sabah bana yaptığı itiraftan sonra ona yakın kalmak istiyorum. Birkaç saatliğine uykuya dalıyoruz, sonra uyanıyoruz ve gerçek bir çift gibi el ele sabah kahvaltısı için aşağı iniyoruz. En yakın arkadaşımın bizi gördüğünde yüzünde çok rahatsız bir ifade var.

"Matteo, seninle konuşmalıyım." Bizi yemek odasına kadar takip etti.

ve Aria'nın sandalyesini çekerken onu izliyor. Gözlerinin zar zor örtünen vücudunda gezinmesi, bundan böyle aşağıdayken ona sağladığımdan çok daha fazlasını giymeye başlaması gerektiğine karar neden oluyor. Diğerlerinin bana ait olana bakmasını istemiyorum.

"Matteo." Sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi tekrar konuşuyor. "O zaman konuş." Aria'nın tabağını aldım ve içindekileri doldurmaya başladım.

Yemesini istiyorum. Sonra tekrar önüne koyarken gülümsüyorum.

"ama, bu kadar önemli olan ne? Onun önünde konuşabilirsin. onu." Bir açıklama için Demitri'ye bakıyorum.

"Dennis Jefferson bu sabah evinde ölü bulundu," diye bilgi veriyor, gözlerini aramızda gezdirip bir tepki bekliyor.

"Biliyorum, onu öldüren ," diye itiraf ediyorum, Aria'nın greyfurtunu yediği kaşığın tabağına çarptığını duyunca.

"Sen... Sen ne yaptın?" Bana dehşetle bakıyor.

"Sana bir söz verdim ve bunu yerine getirdim." Basitçe omuz silkiyorum.

"Matteo, bana planı anlatmadın..." Demitri araya giriyor ve elimi kaldırarak bu konuyu daha fazla uzatmasını engelliyorum.

"Plan yoktu, anlık bir karardı," diye açıklıyorum.

"Kendimi hasta hissediyorum." Aria'nın teni aniden solgunlaşıyor ve narin küçük eli ağzını kapatıyor.

Başka zaman olsa bunu duymak beni umutlandırırdu ama biliyorum ki buna sebep olan içinde bulunduğu durum değil. Hareketlerimden iğreniyor.

Yüzündeki ifadeden Demitri'nin de onlarla pek aynı fikirde olmadığını görebiliyorum.

"İzninizi isteyebilir miyim?" Masadan başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerinin dolduğunu görüyorum. Göğsümde hissettiğim o alışılmadık kıpırtı başımı ona doğru sallamama neden oluyor ve ayağa kalkıp neredeyse kapıya doğru koşuyor. Başımla Ludo'ya onu takip etmesini işaret ediyorum.

"Matteo, acele kararlarınla beni korkutuyorsun." Demitri onun boşalttığı koltuğa oturuyor ve bana bakıyor. "Temiz bir iş yaptın mı? Bir süredir-"

"Okul gezisine çıktığımdan beri." Cümlesini onun yerine ben tamamlamaya karar verdim. "Bana erkeklerin getirilmesi sıkıcı olmaya başladı, ayrıca bunu kendim yapmak istedim. Fucchini ile yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak onunla evlenecekti. Onu asla mutlu edemezdi." Kendime biraz domuz pastırması almak için masaya uzandım.

"Ve sen yapabileceğini mi sanıyorsun? Burada, böyle, onu çocuğuna hamile kalmaya zorluyor ve onu bir esir gibi tutuyorsun?" Demitri bana öyle bir gülüyor ki, ben de onun boğazını kesmek istiyorum.

"Kulağa çok mu çılgınca geliyor?" Omuzlarımı tekrar kaldırıyorum ve suratımı asıyorum.

"Evet, Matteo, kulağa çılgınca geliyor. Fucchini onun nerede olduğunu öğrenir öğrenmez, onun için gelecek. Adamlarını getirecek ve bir savaş çıkacak."

"Bunu çözmeye çalışıyorum," diye itiraf ediyorum, sandalyemde rahatsız edici bir şekilde kıpırdanmamaya çalışarak. Gerçek ki, henüz ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Bu artık intikamla ilgili değil, değil mi Matteo?" En iyi arkadaşım bana sertçe bakıyor, ona yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor.

"Artık ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Sadece onu kaybedemeyeceğimi biliyorum." Aria'nın geride bıraktığı tabağı alıp onu bulmaya giderken onu istediği Şeyi yapması için yalnız bırakıyorum.

Ludo bana odasına geri döndüğünü söyledi, ben de oraya ve onu yatakta yatarken buldum, güzel, küçük yüzünde boş bir ifadeyle.

"Bana kızgınsın," diyorum ona, tabağı bir tür barıŐ teklifiymiŐ gibi yanına koyarak. Yine de yaptığım Şey için özür dilemiyorum.

"Burada hem deli olup hem de yemek yiyebilirsiniz."

Uyumlu davranarak beni Şaşırtıyor, tabağı kaldırıyor ve ileklerden birini dudaklarının arasına sıkıŐtırıyor.

"Aria, öldürmek zorundaydım-"

"Sakin *buna cüret* etme!" diye araya giriyor. "Bana verdiğin bir söz yüzünden o adamı öldürmek zorunda kaldığını söyleme."

"Tamam, bunu söylemeyeceğim ama sana Şunu söyleyeceğim. Seni almamın ve burada tutmamın bir riski var. Daha iyi bir planım olana kadar, baban her an gelip seni almaya çalıŐabilir. Bunu baŐarabilmesinin tek yolu beni öldürmektir ve eğer bunu yaparsa, seni o adamla evlendirmesini engelleyecek hiçbir Şey kalmaz. Buna izin vermeyecektim."

"Sence babam beni bulacak mı?" Yüzündeki kızgın ifade birden endiŐeye dönüşüyor ve soğuk kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Seni sonsuza kadar saklayamam, Prenses." YavaŐa yanındaki yatağa oturuyorum ve elimi pürüzsüz kalçasında gezdiriyorum. "Seni

kilitli tutmak ne senin ne de çocuğumuz için iyi bir hayat olur. uzakta."

"Sana söyledim, geri dönmek istemiyorum," diyor bana geniş, endişeli gözlerle, o kadar zayıf hissettiriyor ki, korkutucu.

"Biliyorum ve bu işi çözmenin bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum." Ona güven verici bir gülümseme sunuyorum ve o hiçbir şey söylemiyor, sadece elinde oynattığı yastığın kenarına bakıyor.

"Sanırım bende bir sorun var." Sonunda başını kaldırıp baktığında yüzü kızarıyor.

"Ne?" Onu şöyle bir süzdüğümde endişe beni tam karnımdan vuruyor.

"Tüm bunları istememeliydim, yaptığın şey, burada yaptığımız şey yanlış. Beni isteğim dışında aldın ama yine de kafamda bir kurtarıcısın."

"Sanırım bir canavar olmaktansa senin kurtarıcın olmayı tercih ederim," diyorum ve yüzümde memnun bir gülümseme belirmesine izin veriyorum.

"Ciddiyim, Matteo. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sana direnmem gerekirken..."

"Shhhhh. Bunun üzerinde çok fazla düşünüyorsun. Sana bir şey itiraf edeceğim." Yastığı elinden alıp yere , sonra iki elini de avuçlarımin içinde tutarak, olması gerekenden biraz daha fazlasını vermeye hazırlanıyorum.

"Bunun olmasını hiç istememiştim," diye itiraf ediyorum, başını şaşkınlıkla sallayışını izlerken.

"Matteo, bana nedenini söyle." Şimdi yalvarıyor ve o kadar güzel görünüyor *ki*, neredeyse ona söyleyebilmeyi dileyeceğim. Teknik olarak söyleyemem için bir neden yok ama nedense onu gerçeklerden korumam gerektiğini hissediyorum.

"Kaçmaya çalışmayacağına söz ver." Sorusunu duymazdan geliyorum ve başka bir şeye odaklanıyorum.

"Ve yüzümün köpeklerinizden biri tarafından parçalanmasını mı?" Alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ciddiyim, bana söz verin, ben de size karşılığında bir şey vereyim."

Merakla bana bakıyor.

Yüzünde ciddi bir ifade ve gözlerinde kararlılıkla, "Sana söz veriyorum," diye fısıldıyor.

"Bu ev artık senin evin, hapishanen değil. İçinde istediğin gibi dolaşmakta özgürsün." Bugün ikinci kez ağzının açık kalışını izliyorum.

"Peki ya bahçeler?" diye kontrol ediyor.

"Dışarı yalnız çıkmayacaksınız. Eğer biraz hava almak isterseniz, ben ya da bir muhafız yanınızda olduğu sürece buna izin vereceğim."

"Şimdi benimle yürüyüşe çıkar mısın?" diye umutla bana bakıyor, ilk sorusunu tamamen unutmuş gibi görünüyor.

"Bunu çok isterim." Ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum "Ama önce sana bir gömlek alacağım." ayağa sürüklüyorum ve dudaklarından öpüyorum çünkü bu kızın beni sadece zayıf hissettirmediğini, aynı zamanda biraz da umutlu hissettirdiğini fark ettim.

CHAPTER FOURTEEN

ARIA

"Aria, eve dönme vakti geldi. Endişelenmeye başlıyorum. Dennis öldü. Öldürüldü." Babam telefonda bir çocuk gibi beni azarlarken, Matteo yanımda yatıyor, göbek deliğimin etrafında daireler çiziyor ve dikkatle dinliyor.

"Haberlerde gördüm," diye itiraf ediyorum. Dennis'in cinayeti Manşet haber ve en büyük endişem Matteo'nun öğrenilmesi, ne kadar sapkın olduğumu fark etmemi sağladı.

"Yeter artık, Aria! Ortadan kaybolmanı kabullenmemi bekleyemezsin. Neredeyse iki ay oldu. Bana nerede olduğunu söylemeni istiyorum!" Sesi kızgınlıktan da öte ama artık ondan korkmuyorum. Matteo'dan ve onun benimle gurur duyan bakışlarından güç alıyorum.

"Bunu kabul etmeni beklemiyorum. Ama artık senin emirlerine de itaat etmeyeceğim. küçük kız değilim ve pazarlık aracı da değilim. Dennis öldüğü için memnunum."

"Aria!" Babamın sesi dehşete düşmüş olduğu kadar kızgın da.

"Gitmem gerek, aradım çünkü benim için endişelenmeni istemedim."

"Kapatma. Lütfen. Sana biraz para göndermeme izin ver. Sadece nereye göndereceğimi söyle."

"Paraya ihtiyacım yok baba. İhtiyacım olan her şeye sahibim. Seni seviyorum." Telefonu kapatıp Matteo'ya geri veriyorum ve o da bağlantının kesildiğini kontrol ettikten sonra telefonu arkasındaki komodinin üzerine koyuyor.

"Uyumalısın, yorgun görünüyorsun." Yataktan kalkıyor ve giyinmeye başlıyor.

"Geçen hafta beni evin her yerinde siktin," diye hatırlatıyorum ona, esnememek için elimden geleni yaparak. İstemiyorum

akşamımız henüz bitmedi.

"Yatağa dön, konuşmak istiyorum." yatağa vuruyorum ve umutla ona bakıyorum. Matteo'yla son birkaç haftadır fiziksel olarak birbirimizi çok iyi tanıyoruz ama pek konuşmuyoruz. Onu daha iyi tanımak istiyorum, hakkında merak ettiğim çok şey var.

"Ne hakkında konuşacağız?" Şaşkın görünüyor ama yine de gömleğinin düğmelerini ilikleme işini bırakıp yanımdaki yatağa uzanıyor. Ona daha yakın olmak için hareket ediyorum, son zamanlarda kendimi tatmin olmuş hissettiğim tek an bu gibi görünüyor.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum." Omuz silkiyorum.

"Beni tanımak istemezsin," diye hüzünle gülüyor Matteo, kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce parmakları saçımın gevşek bir oynuyor. Nazik olduğu hissi seviyorum, neredeyse sert olduğu zamanki kadar.

"Neden böyle düşündün ki?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Görünen o ki, Matteo yüzeyde görüldüğü kadar kendinden emin değil.

"Ben bencil bir adamım Aria, burada olman da bunu kanıtlıyor." Tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ama ben tam zamanında elimi onunkinin üzerine koyarak onu durduruyorum.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Nazik olabileceğinize inanıyorum."

"Çünkü kalbinde iyilik var, öyle bir iyilik ki, biraz zaman geçerse onu yok edeceğim." Temastan kaçınmak için gözleri benimkilerden uzaklaşırken boğazındaki yumruyu yutmasını izliyorum.

"Daha önce hiç aşık oldun mu?" Bu kadar soğuk olmasının nedeninin incinmiş olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını öğrenmek için çaresizce soruyorum.

"Ben sevme yeteneğine sahip değilim," diye sertçe cevap verir.

"Yani, çocuğumuzu sevmeyecek misin?" Henüz hamile olduğuma dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen bu düşünce beni incitiyor. Yine de hamile kalmamamın imkânsız olduğuna inanmaya başlıyorum.

"Bu farklı."

"Ne farkı var? Sevmeye niyetiniz yoksa dünyaya bir çocuk getirmemelisiniz." Bunun bir anlaşmazlığa doğru gittiğini görebiliyorum, ki bu kötü bir fikir, ama bu konuda sessizce oturmayacağım. Matteo özgürlüğümü ve akıl sağlığımı elimden almış olabilir ama ruhumu kırmasına izin vermeyeceğim.

"Soyadımı devam ettirmek istiyorum, Aria. Sen bu hayatın içinde büyüdün, bunun ne kadar önemli olduğunu anlamalısın."

"Benim için bir çocuk sevilmeli ve tapılmalı, bir varis olmak için yaratılmamalı."

"Peki ya *sen*, çocuğumuzu sevecek misin? Benim olacak olsa bile." Matteo en iyi bildiği şeyi yapıyor ve sorumu tersine çeviriyor.

"Tabii ki yapacağım, bu yüzden çok korkuyorum." "Korkuyor musun?" Gözlerini bana dikti.

"Sana istediğini verdikten sonra ne . Bu bir ilişki değil, Matteo, kendin söyledin, bu sana istediğini vermem. Ona sahip olduğunda, benim amacım ne olacak? Çocuğuna bakmak, imparatorluğunu yönetmek için onu büyütmediğin zamanlarda ona bakmak mı?"

Birdenbire kendi sorularımın altında ezildiğimi hissettim.

"Sana söyledim, artık benimsin." Başını sallıyor ve ben onun tedirgin olduğunu hissediyorum.

"Beni sonsuza kadar saklayamazsın, bunu kendin söyledin. Saklayabilsen bile eninde sonunda kaçmaya çalışırım," diye uyarıyorum.

"Nereye? Baban mı?" Bana alaycı bir şekilde bakıyor, üzerime tırmanırken vücudu benimkini eziyor ve görüyorum ki

Gözlerinde son zamanlarda giderek daha az gördüğüm acımasız parıltı.

"Seni anlıyormuş gibi yapmıyorum, Aria. Bunu hiç beklemiyordum. Artık babana itaat etmeyeceğini söylüyorsun ama yine de bana itaat etmekten çok memnunsun. İsteklisin ve fazlasıyla kabulleniyorsun. Bunun oynadığın oyunun bir parçası olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey şu..." Eli boğazıma dolanıyor ve parmakları geriliyor.

"Benden asla kurtulamayacaksın. Lanet bir lanete dönüştün, ama *benim* lanetimsin. Bunu sakın unutma." Sıkıca kavıyor ve neredeyse boğacak gibi oluyor ama alnıma kondurduğu öpücük o kadar narin ki zar zor hissediyorum.

"Şimdi uyu, Aria. Dinlenmeye ihtiyacın var." Yataktan kalktı ve yanımdan ayrıldı.

CHAPTER FIFTEEN

MATTEO

Onu bırakıp doğruca ofisime gidiyorum, kendime sert bir şeyler dolduruyorum ve hayal kırıklığının damarlarımı sızlattığını hissediyorum. Onun kafasında dönüp duran aynı lanet soruları kendime sormadığımı mı sanıyor? *Tek* düşündüğüm bu ve cevapları da biliyorum. Sadece onları nasıl mümkün kılacağımı bilmiyorum. Thalia bana çocuğuma hamile olduğunu ilk söylediğinde mutlu değildim. Bir gün bir aile kurmam gerekeceğini hep biliyordum ama buna hazır değildim. Daha da önemlisi, aile kuracağım kadını seçmek istiyordum. Thalia sevişmek için yeterince iyi bir kızdı, eğlendik ama onunla evlenmek istemiyordum. Bunu kabullenmem biraz zaman aldı, bana vereceklerini takdir etmeye başladım ve karşılığında ona mutlu bir hayat vermek istedim. Onu sevmeye çalışırdım. Onların benden alınması, sevgimin getirebileceği tehlikeyi hatırlattı ve kendimi kolayca üst kattaki kıza kaptırabileceğimi bilsem de yapamam.

Neden bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda ki?

Yüzümü ovalıyorum ve pencereden dışarı, karanlığa bakıyorum. Neden ondan nefret etmedim ki? Çocuğumu onun içine sokmak ve istediğimi elde ettikten sonra ona ne umursamamak çok daha kolay olurdu. Fucchini'den intikamım, onu ona geri gönderdiğim kırık dökük bir enkaz olurdu ve torunu için geldiğinde öldürürdüm.

Şimdi yeni bir plana ihtiyacım var çünkü üst katta uyuyan ve potansiyel olarak çocuğumu taşıyor olabilecek mükemmel, küçük yaratığa zarar vermemin hiçbir yolu yok.

Birkaç kadeh daha içiyorum ve bazı işlere odaklanmaya çalışıyorum ama kafamdaki her şey çok karmaşık görünüyor. Ben kıza odaklanırken Demitri işlerle ilgileniyordu. Onunla çok fazla zaman geçirdiğimi ve işime yeterince zaman ayırmadığımı zaten biliyorum. Dağıtım hızlı ilerliyor ve tedarikimizin bitmesi uzun sürmeyecek. Kolombiyalı bağlantım yakında bana ulaşmazsa, başka bir yere bakmam gerekecek ve şu anda bağlantı kuracak ne zamanım ne de enerjim var.

Kapımın hafifçe vurulduğunu duyuyorum ve iznim olmadan yavaşça gıcırdayarak açıldığında, beni rahatsız edebileceğini düşünen her kimse ona bağırmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum. Aria'nın kafası kapıda belirdiğinde dilimi tutmayı başarıyorum ve bana endişeyle gülümsüyor.

"Özür dilerim, bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Alt dudağını ısırtıyor ve ben başımı sallayınca içeri doğru adım atıyor.

"Uyuyamadım ve sen de artık evde serbestçe dolaşabileceğimi söyledin," diye hatırlatıyor bana, masama yaklaşarak.

Karşımdaki koltuğa oturmak yerine, yanımda durmak için etrafından dolaşıyor. Elim otomatik olarak beline dolanıyor ve önümde durması için onu yana doğru sürüklüyor.

"Seni kızdırdım, bunu yapmak istememiştim," diye fısıldıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni çılgına çeviriyor.

"Bana sadece sorular sordun. Cevabını hak ettiğiniz sorular. Ve onları sana vereceğim..." Ona bakıyorum, "...bunları kendim çözer çözmez." Sesim o kadar zayıf ki kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Duygularım konusunda gerçekten kafam karışık. Bunu benden neden bu kadar çok istediğini bilmiyorum, ben de sana neden vermek istediğimi kesinlikle bilmiyorum. Ama eğer birlikte bir çocuk yaparsak, onu benden asla almayacağına söz vermeni istiyorum." Tutuyor

Gözlerinin içine bakmamı sağlamak için parmağını çenemin altına sokuyor. Gözyaşları ve korkuyla dolup taşıyorlar, bu da onun ne kadar mükemmel bir anne doğruluyor.

"Sana bunun sözünü verebilirim." Başımı salladım ve söylediğim her kelimedede ciddiydim. Onu aklıma sokmamla bodrumdan çıkarmam arasında bir yerde, onunla bir çocuk sahibi olmanın yeterli olmayacağını kabul etmek zorunda kaldım. Kendini bana verme şekli bir hediye gibi geliyor ve bunu hafife almayacağım.

"Neden huzursuzsun?" Parmak uçlarımı giydiği geceliğin altından geçirip kalçasının iç kısmını sıyırmalarına izin veriyorum.

"Seni üzmemekten hoşlanmıyorum. Birine acı çektirmek herkesin harcı değil." Başını eğip bana küstahça gülümsüyor ve bu bende onu cezalandırma isteği uyandırır da hoşuma da gitmiyor değil.

"Arkanı dön," diye talimat veriyorum, kendim ayağa kalkıyorum ve pantolonumu gevşetiyorum. İstediyimi yaparken omzunun üzerinden bana attığı heyecanlı bakış, sikimin daha da sertleşmesine neden oluyor.

"Şimdi masamın üzerinden uzan ve diğer tarafı tut." Avucumu sırtına bastırıp onu öne doğru iterken, diğer elim ipek geceliğini kalçalarının üzerinden kaydırıyor. Altına şey giymediğini fark ettiğimde duraklıyorum.

"Muhafızlarımın yanında külot giymemen fikri hoşuma gitmiyor." Vücudunun üzerine eğildim ve kulağına doğru nefes aldım. "Şimdi, seni bu şekilde becermemi ister misin?"

Parmaklarıyla masamın kenarını kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor ve "Evet, lütfen," diyor.

"Bana başka ne istediğini söyle, Aria." Elimi yavaşça bacaklarının arasına kaydırıyorum ve parmağımla onu çalıştırmaya başlıyorum. Kokusu çoktan ıslanmış ve benim için hazırды. Üreme için mükemmel.

"Senin dölün," diye fısıldıyor, ona dokunuşumdan çoktan zevk almaya başlamıştı.

"Peki nereye boşalmamı istiyorsun?" İki parmağımı onun sıkı, sıırıslıkam deliğine sokuyorum ve etrafında zonkladığını hissediyorum.

", *derinliklerinde*." Kollarını arkasına doğru uzatıp saçlarımı tutuyor ve serbest kalan elimin vücudunun ön kısmında dolaşmasına izin veriyor. Parmaklarımla boğazını sıkmadan önce geceliğinin ipeğinin altından, göğüslerinin arasından yukarı doğru kaydırıyorum.

"Sesin çok tatlı geliyor, seni doldurmam için yalvarıyorsun. Bana daha fazlasını söyle. Çocuğumun içinde büyümesini ne kadar çok istediğini tekrar söyle."

"Matteo." Parmaklarımı sikimle değıştirdiğimde başını geriye atıyor ve inliyor.

"Ben... istiyorum... lütfen." Kelimeleri güçlükle çıkarabiliyor ve parmaklarımı ağızına soktuğumda yüzümde memnun gülümseme oluşuyor, böylece parmaklarımla tadını alabiliyor.

"Em," diye emrediyorum. "Beni ağızla ve amınla aynı anda em." Boğazını sıktıkça daha da sıkıyorum, sert ve hızlı bir şekilde, adımı haykırana ve vücudu sertleşene kadar tekrar tekrar içine giriyorum.

"Geleceğim, beni içinde sıkıca tutmaya hazır ol. Sana verdiklerimin tek bir damlasını bile ziyan etmeni istemiyorum. Anladın mı?"

Aria başını sallıyor ve kalçalarımı son bir kez onunkilere sertçe çarpıyorum. Sikim içinde titreşiyor ve boğazına doladığım elimi kullanarak vücudunu masamdan kaldırıp kendiminkiyle aynı hizada tutuyorum. Şimdi içine girebildiğim kadar girdim; ve onun dar, küçük amını doldururken duvarlarının etrafıma nüfuz ettiğini hissetmek başımı döndürüyor.

"*Siktir!*" Dişlerim omzuna batıyor ve parmaklarım İkimiz de nefesimizi tutarken onun sıcak, yapışkan eti. Onu kendimle birlikte geri çekip sandalyeme yaslanırken sikimi içinde tutmayı başarıyorum.

"Bacaklarını masamın üzerine koy," diye talimat veriyorum, kalçalarından tutup titreyen bacaklarını kaldırıyorum, böylece yayılıyorlar. Spermlerimi mümkün olduğunca uzun süre içinde tutmam gerekiyor. Yakında regl olacak ve ben regl olmamasını sağlamaya kararlıyım.

"Bu kötü bir fikir gibi geliyor," diyerek arkasına uzanıp kollarını boynuma doluyor, sikim hâlâ içindeyken bacaklarını kaldırıp masamın üzerine yayarak oturuyor.

"Bütün iyi şeyler kötü fikirlerden doğar Prenses.... seni buraya getiren de buydu ." Elimi yavaşça onun yakında şişecek olan karnının üzerinde kaydırıyorum; kulağını ısıyorum ve amının sikimin etrafında kasıldığını hissediyorum.

CHAPTER SIXTEEN

ARIA

Uyandıgımda sabahın geç saatleriydi ve güneş pencereden içeri girip yüzümü ısıtırken kendi kendime gülümsedim.

Her şeyin ne zaman değiştiğini tam olarak kestiremiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin normale dönemeyeceği. Babamı özlememem yanlış mı? Etrafımda olmasını istediğim tek kişinin Matteo olması? Öyle olsa bile, umursadığımı sanmıyorum. Bizim için planladığı hayat fikri hoşuma gidiyor.

Kapı çalıyor ve her kimse içeri çağırdığımda Demitri yatağın üzerine bir tepsi yemek koyarken bana kibarca gülümsüyor.

"Yani artık hem hizmetçim hem de koruyucumsun öyle mi?" Ayağa kalkıyorum, bana gönderilenleri incelerken battaniyenin üzerimi emin oluyorum.

"Matteo bugün yatakta kalmak isteyebileceğinizi düşündü, şehirden ayrılmak zorunda kaldı. Yarın akşam dönecek."

"Bana hiç söylemedi." Bunun ne kadar acı verdiğini fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Matteo'nun spontane olabileceğini öğreneceksin." Yüzünü genişletiyor.
ve gitmeye hazırlanır.

"Bekle." Onu durdurdum. "Matteo hakkında bana başka ne söyleyebilirsin?" Bana pek bir cevap vereceğinden şüpheliyim. Bir mafya babasının kızı olduğum için biliyorum ki Demitri gibi adamlar pozisyonlarını sadakatle kazanırlar.

"Sana ona aşık olmamanı söyleyebilirim ama sanırım bunun için biraz geç kaldın." Sert dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirir.

"Ben... Ben yapamam." Kafamın içindeki küçük ses bana onun haklı olduğunu söylese de başımı sallıyorum.

"Babam nerede olduğumu öğrendiğinde ve beni geri almaya çalıştığında ne yapacağını düşünüyorsun?" İstenmeyen kıkırdamalar olduğunda soruyorum

mutluluğumun önüne geçmeye başladı.

"Bence seni elinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır ve buna hazırlıklı olmalısın." Yüzündeki gülümseme izleri kayboldu.

"Babamın ne yaptığını bilmek istiyorum," diyorum ona.

"O zaman döndüğünde Matteo'ya sorman gerekecek." Demitri ona daha fazla soru sormadan ayrılıyor; bıkkın bir nefes veriyorum ve kendimi yastığıma bırakıyorum.

Bunu düzeltmemin bir yolu olmalı. Babama göre, adadan kendi özgür irademle ayrıldım. Ben ve Matteo'nun nasıl bir geldiğimizi bilmiyor.

Tüm bunları düşünmek bile başımı ağrıtır, Matteo ile aramızdaki şeyin babam tarafından kabul edilmesini istemek çok mu fazla? Kabul edilse bile, Matteo'nun ona olan nefretinin çok derinlerde olmasından korkuyorum. Buraya getirilmemin sebebinin bu olduğunu unutmamalıyım. Matteo'nun etrafımda olması ve son birkaç haftadır yedi gün boyunca Pazar gününe kadar becerilmek, ne kadar karmaşık bir durumda olduğumu unutmamı kolaylaştırdı.

Benim için getirilen yiyeceklerden biraz yiyorum ama gerçekten aç hissetmiyorum. Duş alıp giyindikten sonra Matteo'nun yokluğundan yararlanıp evi keşfetmeye karar veriyorum.

Uyuduğum odanın onun olmadığını biliyorum, sadece ara sıra geceyi yanımda uyuyarak geçiriyor, bu yüzden koridorlarda dolaşıyorum ve malikanesindeki birçok odayı kontrol ediyorum. Tamamen boş bir oda, bir depo, bir spor salonu ve büyük bir banyo bulduktan sonra keşfetmem gereken ikinci ama son kapının kolunu çeviriyorum. İçeri adımımı attığımda gördüğüm şey nefesimi . Oda diğerleri gibi geniş, duvarlar bembeyaz ve halı çıplak ayaklarımın altında derin ve yumuşak. Bir beşik yerleştirilmiş

Pencerenin yanında bir sallanan sandalye ve köşede klasik çocuk hikâyeleriyle dolu bir kitaplık.

Sandalyeye doğru ve oturuyorum, odaya bakıyorum ve ne zamandır böyle olduğunu merak ediyorum. Mobilyalar antika gibi görünüyor ama duvarlar yeni boyanmış ve halı yeni kokuyor. Kendimi burada kollarımda bir çocukla otururken hayal etmeye çalışıyorum ve bu hayal o kadar kolay geliyor ki, Matteo'nun bana umutsuzca vermek istediği şeyin benim her zaman istediğim şey olup olmadığını merak ediyorum. Sevgiyi hiç almadığım bir şekilde göstermek bir şans. Annemi hiç tanımadım, ben doğduktan birkaç gün sonra ölmüş. Neye benzediğini ya da sesinin nasıl çıktığını bilmiyorum. Beni uyutmak için hiç şarkı söylemedi ya da yaralandığımda veya hastalandığımda bana sarılmadı. Babam bana onu sevdiğini söyler ama yıllar boyunca onun sadece fahişesi olduğuna dair pek çok söylenti duydum. Sandalyede rahatça dinleniyorum, elim düz karnımın üzerinde dururken sandalyeyi ileri geri sallıyorum ve nasıl bir anne olacağımı merak ediyorum. Büyürken babamın beni yetiştirmek için para ödediği personel sert ama adildi. Bana karşı çok az şefkat gösterirlerdi ama yine de bana camdan yapılmışım gibi davranırlardı. Sanırım bunun nedeni babamdan korkmalarıydı.

Kimse büyük Stevan Fucchini'nin küçük kızının yaralanmasından sorumlu olmak istemedi. İnsanların bazı şeyleri varsayması çok komik, Matteo aynı varsayım ne zaman o aldı Ben.

O düşündüm Babam için değerli olan bir şeyi almak onu zayıflatacaktı ama planında bir hata var. Gerçek şu ki, babamın değerli gördüğü tek şey imparatorluğu. Onun için ben sadece bir malım, oyununda kullanabileceği bir piyonum. Arkadaşım dediğim insanlar bile benim için tarafından seçildi, ailelerinin itibarına ve onun için yapabileceklerine göre seçildiler. Babam Matteo'nun beni kaçırdığını anladığında çok öfkelenecek, ama Matteo'nun sandığı sebeplerden dolayı değil. Kızacak çünkü ondan bir şey alındı ve kimse Stevan'dan bir şey alamaz.

Kabak.

Sandalyede ne kadar süre sallanarak oturduğumu bilmiyorum ama burada olmanın güçlü bir rahatlık hissi, geleceğe dair bir umut ve benim için ve Matteo için yeni bir başlangıç şansı olduğunu hissediyorum. Kocaman pencereden dışarı bakarken, Matteo'nun dışarıda, tertemiz çimenlerin üzerinde bir çocuğu kovaladığını hayal ederek kendi kendime gülümsüyorum. İşte o zaman sadece onu memnun etmek istemediğimi fark ediyorum. En az onun kadar ben içimde büyüyen bir çocuk olmasını istiyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

MATTEO

"

Bugün yapacak işin var mı?" diye soruyor, kahvaltı masasındaki yerinden kalkıp önümdeki masaya oturarak. Veda etmeden gittiğim için bana hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirim ama bazı şeyler aciliyet gerektirir ve yapmam gereken şeyden kaçınamazdım.

"Her zaman yapılacak işler vardır." Gülümsüyorum, elini tutuyorum ve parmaklarındaki şurubu yalıyorum. "Aklında bir şey mi vardı?"

"Bahçelerin etrafında bir yürüyüş, belki de yerel kasabaya doğru bir gezinti. Nerede olduğunu bile bilmiyorum." Aria gömleğimin manşetiyle oynuyor ve şirin görünmeye çalışıyor, dudakları sikime sarılmış halde uyanmamış olsaydım belki bu küçük numarası işe yarayabilirdi. Yemin ederim kız bir tür sendrom geliştiriyor, insanların bir başa çıkma mekanizması olarak kendilerini esir alanlara aşık olduklarını duyarsınız. Aria'nın başa çıkma mekanizması olmak istemiyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde onun dünyasının başlangıcı ve sonu olmak istediğimi öğrendim.

"Baban seni ararken şehre inmek bizim için güvenli değil," diyorum ve geceliğini vücudundan yukarı kaldırıp onu arkaya yaslayarak düz, dolgun karnına yumuşak, narin öpücükler kondurarak dikkatini dağıtıyorum. Göğüslerine ulaştığımda dilimi göğüs ucunda gezdirirken bir tanesini elimde tutuyorum ve dişlerimin arasında nazıkçe sıkıştırıyorum.

"Ah!" Yüzünü buruşturarak benden uzaklaştı. Ona karşı savaşıyorum, vücudumu onunkinin üzerine bastırıyorum, bileklerini kavrayıp masaya .

"Sana verdiğimi alacaksın ve bunun için bana teşekkür edeceksin." Dilim meme ucunun etrafında dönmeye devam ediyor ve ben yukarı bakıp onun yenik düşmesini izliyorum

bana doğru. Başı geriye düşüyor ve kalçaları beni aramak için daha yukarı kalkıyor, istediği sürtünmeyi yaratmak için sert horozuma doğru yuvarlanıyor.

"Seni en çok böyle olduğun zamanlarda seviyorum," diye itiraf ediyorum, burnumu yanağına doğru kaydırarak.

"Ne gibi?" Aria aptal değil, cevabı zaten biliyor, ama yine de vereceğim, çünkü kulağa hoş geliyor.

"Muhtaç, küçük bir döl orospusu." Sözlerimi kulağına hırıldayarak söylüyorum. "Şu haline bak, çok çaresiz ve muhtaçsın. Seni mükemmel eğittim."

Elini aramızdan geçirip pantolonumun ön kısmına soktuğunda beni haklı çıkarıyor.

"Benden hiçbir zaman korkman gerektiği gibi korkmadın, çünkü beni ilk gördüğünden beri istediğin buydu, boynun bodrumumun duvarına bağlıyken bile." Beni yumruklarken ona acımasızca gülüyorum.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye fısıldıyor kulağıma ve ona bakabilmek için geri çekildiğimde yüzünde çok masum bir ifade belirliyor.

Normal bir erkek için bunu duymak rahatlatıcı olurdu, ama benim için değil, acımasız bir çarpıtma gibi geliyor, çünkü o haklı.

"Her şeyi anladığını sanıyorsun." Parmaklarımı tekrar teninin üzerinde gezdiriyorum, karnına geldiğimde duruyorum ve parmaklarımın oyalanmasına izin veriyorum.

"Benim nasıl bir adam olduğumu ya da ne kadar tehlikeli bilmiyorsun. Aramızda ne olursa olsun, bunu asla unutmamalısın."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Dediğim gibi, bana zarar vermeyeceksin." Bana meydan okurcasına bakıyor.

sahte bir güvenlik hissi vermek için gülümsüyorum, bacaklarından birini kaldırıp omzumun üzerine koyuyorum, sonra külotunun belini iki tutuyorum, ihtiyacım olan erişimi sağlamak için danteli şiddetle yırtıyorum.

"Acıtmak... en iyi yaptığım şeydir." İki parmağımı amına sokabildiğim kadar sokuyorum, dar duvarlarının içini okşarken sularının onları izin veriyorum.

"Benim için her zaman bu kadar ıslak olmanı seviyorum," diyorum ona, onları geri çekip emdikten sonra tükürüğümle karıştırdığım dölünü omzumun üzerinden kaldırdığım kalçasının iç tarafına doğru izliyorum. tekrar içine soktuğumda kalçalarını masadan kaldırıyor ve inliyor.

"Beni özledin mi?" Bana karşı muhtaç, küçük amcığını çalıştırmasını izleyerek soruyorum.

Parmaklarımla onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken, "Evet," diye cevap vermeyi başarıyor. Henüz herhangi bir kanama belirtisi göstermiyor ki bunu tüm sıkı çalışmamın aldığıma dair bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Sikini içimde istiyorum," diye yalvarıyor, aç gözlerle ve kararlılıkla bana bakıyor.

"Bu sik mi?" Serbest elimle çıkarıp yumruk yaparak pompalıyorum, Aria beni izliyor, odaklanırken dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Bak seni neye dönüştürdüm." Kendimi hızlı ve sert bir şekilde çalıştırırken ona gururla gülümsüyorum. Amcığı, içinde hayal ederken parmaklarımın etrafında sıkıca kenetleniyor ve ön spermim ucundan döküldüğünde, parmağıyla süpürüyor ve onunla klitorisini ovuyor.

"Seni pis, küçük fahişe." Çaldığım masum, küçük yaratığın ihtiyacı olanı utanmadan ya da kısıtlamadan almasını izlerken sesimdeki gururu duyuyorum.

"Ben fahişe değilim." Başını sallıyor. "Sadece sen varken nasıl olabilirim ki?" Bana bunu hatırlatması parmaklarımı geri çekip elini savuruyorum, böylece içine girebiliyorum. Onu doldurduğumda derin derin inliyor, omzuma yaslanmış bacağının iç kısmını öperken tırnaklarını koluma geçiriyor.

"Çok mükemmelsin. Seninle gurur duyuyorum." Ona söylüyorum çünkü bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum.

"Şu haline bak, sikimi öyle güzel içine alıyorsun, bana öyle iyi hissettiriyorsun ki."

Başını bana doğru sallıyor, amı daha da ıslanırken sikim içine kolayca girip çıkıyor. "Boşalacaksın, değil mi?" Soruyorum, şimdiden yaklaştığımı hissediyorum.

"Evet..."

"Beni bekle, Aria. Neredeyse geldim ve birlikte boşalabiliriz." Hızlandırmak için biraz daha hızlı itiyorum, ne kadar çaresiz olduğunu , uzun sürmeyecek ve onu cezalandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Neredeyse hazır olduğumda ona "Tamam Prenses, şimdi gelebilirsin" diyorum. "Benim de döllerimi boşalt." Vücudu sertleşirken ve amı etrafımda sıkılaşıırken sikimin ona girip çıkmasını izliyorum. "Doğru, bu döller çok istiyorsun, değil mi?" Tekrar başını sallıyor ve gözlerindeki yaşları gördüğümde, bunu kastettiğini anlıyorum. Bacağını omzumdan indirip belime doluyorum, vücuduna eğilip dudaklarını öperken döllerimi alabildiğim kadar derinlerine boşaltıyorum. Sonra kıpırdamadan duruyorum ve onun boşalmasını ve gözlerindeki yaşların dökülmeye başlamasını izliyorum.

"Sorun nedir?" Merakla ona bakıyorum, yüzünü kucaklayıp başparmağımla sildiğimde zayıflığımı görmemesi umurumda değil. "Yok bir şey." Başını sallıyor, meydan okuyor.

"Aria, eğer bana sorunun ne olduğunu söylemezsen bunu düzeltemem." Bunun verdiği çaresizlik hissinden hoşlanmıyorum.

"Sanırım sana aşık oldum," diye itiraf ediyor, gözyaşlarıyla dolu kocaman masum gözlerle bana . Sözlerini geri almasını sağlamalıyım, onu cezalandırmak istemeliyim çünkü bunların hiçbiri planın bir parçası değildi. Ama öpmedim. Bunun yerine onu minnetle öpüyorum,

Onu bedenime sıkı sarıyor ve sikimi içine gömülü tutuyordum, kendimi gezegendeki en şanslı adam gibi hissediyordum.

CHAPTE RE IG HTE EN

ARIA

"

Bugün çok güzel görünüyorsun." Matteo gömleğinin manşetlerini düzeltirken bana bakıyor. Ondan gelen bir iltifatın yapabildikleri inanılmaz. Yüzüme anında bir gülümseme yerleştiriyor ve midemi bulandırıyor, özellikle de yattığım yerin yanındaki şilteye oturup elini vücudumun diğer tarafına koyduğunda.

"Aybaşın geldi," diye fısıldıyor, bedenime doğru eğiliyor, böylece nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Nasıl...?" Sormaktan vazgeçtim. Şaşırdığımı söyleyebilirim ama artık bu adamla ilgili hiçbir şey beni şok etmiyor.

"Telefonumda bir uygulama var." Matteo ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini yatağın ucundan kaldırmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Fazla umutlanmamalısın. Kadınlar her zaman adetlerini geciktirirler. Ben kendiminkini hiç takip etmedim." Omuz silkiyorum, kendimi biraz baskı altında hissetmeye başlıyorum. Matteo'nun geçen ay regl olduğumda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını biliyorum, beş gün boyunca benimle konuşmadı, bana dokunmadı ya da bakmadı. Bunu bana tekrar yaparsa nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu da ciddi bir terapiye ihtiyacım olduğunun kesin bir işareti.

"Bu bakış ne için?" Matteo ceketini ve kendini kontrol ederken aynanın yansımasından beni izliyor.

"Sadece geçen ay olanları düşünüyorum. Beni bodruma geri koydun." Tepkisini bekliyorum. İçimden bir ses daha önce hiç kimsenin Matteo Romano'yu davranışlarıyla yüzleştirmedığını söylüyor.

Kızgın görünüyor ve bana mı yoksa kendisine mi olduğunu anlayamıyorum.

"Buraya gel." Arkasını dönüyor ve parmağıyla beni yanına çağırıyor. Gözleri yerde beni istediği noktaya kayıyor,

Çaresiz bir pervane gibi yataktan ona gidiyorum.

"Bu bir daha olmayacak." Yüzünde ona inanmamı sağlayan ölümcül, ciddi bir ifade var.

"Senin özür dileme şeklin bu mu?" Ceketinin yakalarını iki elimle tutarak gülümsüyorum. Daha o gitmeden onu özlemek benim için sağlıklı. Ama . Bana kalsa hiç .

"Hayır, bu bir güvence. Ben asla özür dilemem." Yüzündeki o ciddi ifadeyi koruyor ve ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doladığımda, alını benimkine degecek şekilde başını eğiyor.

"Dışarıdayken bize bir test alacağım," diye fısıldıyor.

"Belki de birkaç gün beklemeliyiz. Dediğim gibi, biraz geç kalmamız normal."

"Sabır benim güçlü yanımdır değil." Çekilmeden önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Bugün nereye gidiyorsun?" Kapıya doğru ilerlerken sordum.

"Halletmem gereken bir iş var." Bana gülümsemesi, bundan daha fazla bilgi vermeyeceğini doğruluyor.

"Saat kaçta evde olacaksın?" Onu kapıya kadar takip edip elimi onun üzerine koyarak kontrol ediyorum.

"Bugün çok muhtacız, değil mi?" Yüzünde bundan hoşlandığını gösteren kendini beğenmiş bir sırıtış var ve ne kadar çekici olsa da bu bende onu yumruklama isteği uyandırıyor.

"Sadece sen yalnız hissediyorum," diye itiraf ediyorum, göz temasından kaçınarak ve kendimi gülünç hissederek.

"Sonsuza kadar böyle olmayacak." Parmağının kıvrımıyla çenemi kaldırıyor ve neredeyse benim için üzülmüş gibi görünüyor. Ben de kendim için üzülmüyorum, özellikle de nasıl bir insan olduğumu unuttuğumu fark ettiğimde.

kalesinin dışında. Neredeyse iki aydır gördüğüm tek insanlar Matteo ve muhafızları.

"Senden asla kaçmayacağımı , değil mi?" Onu temin ederim, her kelimesinde ciddiğim. Bu neyse, ne kadar berbat olursa olsun, hayatımın asla eski haline dönmesini istemem.

"Bu riske girmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor." Matteo gitmeden önce alnımdan öpüyor.

Matteo gittikten sonra yatağımaya döndüm ve biraz kestirdim. Uyanıp saate baktığımda ğleyi çoktan geçmiş olduğunu görünce şaşırdım. Son zamanlarda kendimi bitkin hissediyordum. Bunu Matteo'nun içimde olmadan birkaç saat geirememesine bağlıyordum ama bu farklı bir yorgunluk seviyesi. Kendime izin verirsem tekrar uyumama neden olabilecek bir yorgunluk. Yataktan kendimi tazelemek için duşa giriyorum. Matteo'nun son birkaç haftadır bana sağladığı kıyafet dolabına göz attığımda rahat bir şeyler seçiyorum ve kendime yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gidiyorum. Ev boş görünüyor, bana karşı her zaman nazik olan hizmeti bile ortalıkta görünmüyor. Buzdolabını açar açmaz içindeki koku burnumu kaldırmama neden oluyor. Görebildiğim kadarıyla burada bozuk bir şey yok, ama yemeyi midemin kaldıracılabileceği bir şey de yok. Kapıyı kapatıp meyve tabağından bir portakal alıyorum. Televizyonda ne var bakmak için oturma odasına doğru ayaklarım durdu ve kendimi salonda duran orta yaşlı kadına bakarken buldum. Tanıdığım gözleri ve Fransız pilisiyle düzgünce tutturduğu uzun, koyu siyah saçlarıyla iyi bir görünümü var.

"Merhaba." Beni gördüğüne az benim kadar şaşırmış görünüyor ve öne doğru adım atarken gözleri beni dikkatle tarıyor.

"Selam." Üzerimdeki kazağı çekiştiriyorum, gergin hissediyorum ve onun varlığından biraz bunalmış durumdayım.

"Ve sen?" Bir cevap bekleyerek gözlerini açıyor.

"Aria," diye cevap vermem gerekip gerekmediğini düşünmeye fırsat bulamadan ona cevap veriyorum.

"Aria." Adımı tekrarlıyor ve onaylar gibi başını sallıyor, "Peki oğlumun nerede olduğunu biliyor musun, Aria?"

"Matteo?" Kulağa garip gelse de, bir annesi olacağı gerçeğini hiç hesaba katmamıştım.

"Evet. Matteo." Sabırsızlıkla bana bakıyor.

"O...um. Bu sabah erken saatlerde ayrıldı. Ne zaman döneceğini bilmiyorum. Seni beklediğini sanmıyorum." Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Bir anne asla davet edilmek zorunda değildir." Ceketini çıkarıyor ve oturma odasına doğru adım atmadan önce bana doğru itiyor. Ceketini hızla kapının yanındaki askılığa asıyorum ve benden beklediği şeyin bu olup olmadığından emin olamadan peşinden gidiyorum.

"Peki, sen onun fahişelerinden biri misin?" Gümüş kutusundan bir sigara çıkarıp kırmızı boyalı dudaklarının arasına yerleştiriyor ve ben ona bir cevap bulurken onun varlığıyla dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum.

"Hayır, ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü Matteo için ne olduğumu bilmiyorum. Sadece o benim her şeyim.

"Otur." Yanındaki koltuğa vuruyor ve ben de oğlu bana her emir verdiğinde yaptığım gibi tepki veriyorum... itaatkar bir şekilde.

Sigarasını bir Zippo ile yakıyor ve pençelerini çeneme geçirip incelemek için yüzümü hareket ettirdiğinde nefesim kesiliyor.

"Çok güzelsin. Ve gençsin. Onun için çok gençsin," diye gülüyor.

"On dokuz," diye savunmaya geçerek onaylıyorum, beni bıraktığında rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Peki seni nerede buldu?" Sigarasını tekrar tütürüyor. "Bayan Romano." Demitri beni kurtarmaya geldi.

Kapıdan giriyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez yüzünde biraz korku görüyorum.

"Ahhh, Demitri, belki oğlumun nerede olduğuna biraz ışık tutabilirsin?" Mükemmel bakımlı kaşlarını ona doğru kaldırıyor ve kelimeler ağzında düğümlenirken onun başını sallamasını izliyorum.

"Yakında dönecek. Belki de onu ofisinde beklerken daha rahat edersiniz? Size bir içki hazırlayabilirim."

"Burada Anna ile otururken oldukça rahatım, ikimiz de bir Martini alacağız ve onu kirleteceğiz." Bana dönmeden önce ona göz kırpmıyor ve ona istediği şeyi getirmeye giderken bana çaresiz bir bakış atıyor.

"Çocuğun babası kocamın bir arkadaşıydı, Matteo bu yüzden onu yanında tutuyor." Sigarasını tekrar yakmadan önce gözlerini bana dikti.

"Bana oğlumla nasıl tanıştığınızı anlatıyordunuz." Kaldığımız yerden devam ediyor ve ben bir cevap bulmaya çalışırken göğsümün endişeyle sıkıştığını hissediyorum.

"Bir partide." Ne kadar kötü bir yalancı olduğumu bildiğim için kalın kalın yutkunuyorum.

"Matteo nadiren partilere gider, kimin partisiydi?" Beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyormuş gibi görünüyor ve işe yarıyor.

"Hatırlayamıyorum, biraz sarhoştum. Ben ve arkadaşlarım oraya gittik, Matteo'yla tanıştım ve gerisi... tarih oldu." Beceriksizce gülüyorum, temizlikçi Anita elinde bir tepsiyle geldiğinde minnettar oluyorum. Matteo'nun annesine başıyla selam verdikten sonra tepsiye iki kâğıt koydu.

Peçeteler masanın üzerinde, sipariş ettiği kirli martinilerle birlikte duruyordu ve ben hemen kendiminkine uzanıp bir yudum alıyordum.

Dilimde biraz bulanık bir tadı var ve yuttuğumda beklemediğim bir bulantı dalgası hissediyorum.

"İyi misin canım?" Bayan Romano endişeliymiş gibi davranarak soruyor.

"İçmeye alışık değilim," diye itiraf ediyorum, zeytini bardağın etrafında karıştırıyor ve kusmamaya çalışıyorum.

"Oğlumla tanıştığınız gece 'sarhoş' olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum?" Yüzünde muzaffer bir ifade var ve benim tek yapabildiğim ona garip bir gülümseme daha sunmak.

"Anne." Matteo'nun sesi ikimizi de ayağa kaldırıyor ve kapıdan içeri girdiğinde gözleri hemen elimdeki bardağa gidiyor ve öfkeyle kısılıyor.

"Sevgilim, nasılsın?" Bayan Romano kollarını açarak ona doğru yöneliyor ve onu kucaklarken omzunun üzerinden bana soğuk bir bakış atıyor.

"Demitri aradı ve burada olduğunu söyledi. Seni beklemiyordum." Kızın ona gösterdiği şefkate rağmen sesi sertliğini koruyor.

"Öyle görünüyor ki," diyerek bana doğru bakıyor ve sırtlıyor.

Matteo'nun gittiğinden ne kadar farklı görüldüğünü şimdi fark ediyorum. Saçları alına dökülmüş, ceketini giymemiş ve gömleğinin manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış.

"İstediğin bir şey var mı?" Bana doğru yöneliyor ve elimdeki içkiyi alıyor, kokladıktan başını sallayarak masaya geri koyuyor.

"Sadece iyi olduğunu görmek için. Uzun zaman oldu, sevgilim." Eli kalçamın etrafında kayarken ve parmakları gizlice etime girerken annesi ona tatlı tatlı gülümsüyor.

"Ben çok iyiyim. Aslında mükemmelim." Matteo neredeyse biraz gergin görünüyor ve başımın belada olduğunu bilmeme rağmen bunu oldukça eğlenceli buluyorum.

"Anna, bana ikinizin bir partide tanıştığınızı söyledi. Sosyalleşmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendinizi daha iyi hissettiğinizi duyduğuma sevindim." Ses tonunda bir parça alaycılık var, "Belki de artık yeniden sosyalleştığınıze göre, sizi Gerald ve Colotta'nın nişan partisinde görürüz? Anna'yı da tabii ki." Aramıza bakıyor.

"Belki." Matteo omuz silkiyor. "Ve onun adı Aria," diye düzeltiyor onu. "Özür dilerim." Gülümsemesi bana özrünün sahte olduğunu söylüyor.

Ama yine de kabul etmek başımı salladım.

"Matteo, seninle konuşmak istediğim özel bir konu var."

"Tabii ki. Ofisime gidin. Hemen geliyorum," diyor ve masadan bardağını aldıktan sonra koridora çıkmadan önce her iki yanağıma da sıkı birer öpücük konduruyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Matteo beni etrafında döndürmeden önce ona gitme şansı bile vermiyor.

"Her şeye anneni eğlendiriyorsun." Karşılık verdim, bana kızmaya hakkı yok, az önce katlanmak zorunda kaldığım şeyden sonra olmaz.

"Öyle demek istemedim. *Bunu* demek istedim." Masanın üzerindeki bardağı işaret ediyor. "İçinde bulunduğun durumu biraz pervasızca, öyle değil mi?" Kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Onları o sipariş etti, ona senin çocuğunu taşıyor olabileceğimi söyleyemezdin, değil mi? Matteo, bu cehennem gibiydi. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Onunla ben ilgileneneğim, bu arada sen de yukarı çık ve beni odanda ," diye emrediyor, ofisine doğru yürürken hâlâ kızgın görünüyor. Peşinden gidip bana çocukmuşum gibi davrandığı için onu tokatlamak istiyorum ama o kadınla tekrar karşılaşma düşüncesi beni hayal kırıklığına uğrattıyor, oflayıp puflayıp kendimi üst kata atıyorum.

CHAPTER NINETEEN

MATTEO

Aria'yı odasında buluyorum, köşedeki sandalyede oturuyor, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış. Sinirlendiğinde çok güzel görünüyor ve bu onu daha da fazla cezalandırmak istememe neden oluyor.

"Gel." Doğruca ona gittim, elini tuttum ve onu yukarı sürükledim. ayaklarının üzerinde. Sonra onu banyoya götürerek arka cebimden hamilelik testi kitini çıkardım ve kutuyu açmaya başladım.

Talimat broşürünü düzgünce açıp lavabo ünitesine yerleştirdiğimde göz ucuyla bana şaşkın şaşkın baktığını görebiliyorum.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" Artık kızgın görünmüyor. Onun yerine gergin görünüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, plastik çubuğu elime alıyorum ve işemesi gereken kısmın kapağını çıkarıyorum. Gözlerimle tuvaleti işaret ediyorum ve beni deliye çeviren o alaycı, küçük atıyor.

"Sen odadayken mi?" Hiçbir yere gitmediğimi anladığında gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Matteo, senin önünde işemeyeceğim."

Sessiz kalıyorum, ona doğru adım atıyorum, böylece vücudum onunkine baskı yapıyor ve onu geriye doğru yürümeye zorluyor.

"Bu çok saçma." Başını sallıyor ve şimdi çok daha gergin bir kahkaha atıyor. Sonra yoga pantolonunun belini kavrayıp dizlerine kadar indirdiğimde şok olmuş bir nefes sesi odada yankılanıyor.

"Otur." Omzunun üzerinden hemen arkasındaki tuvalete bakıyorum ve yüzündeki meydan okumaya rağmen tam olarak söyleneni yapıyor.

"Sen beni izlerken bunu yapamayacağım." Elimden sopayı kapıyor ve ben de ona mahremiyetini sağlamak için arkamı dönüp beklerken kollarımı kavuşturmadan önce başımı sertçe sallıyorum.

"Emicinin üzerine aldığından emin ol-"

"Anlamıştım!" diye tersliyor. Aşağıda gördüklerim karşısında ne kadar öfkeli olursam olayım, kendi kendime sırtımdan kendimi alamıyorum.

"İşte, oldu." Sifon sesiyle arkamı döndüğümde bana çubuğu uzatıyor ve alaycı bir gülümseme takınıyor. Çubuğu ondan alıyorum ve talimatlarla birlikte lavabo ünitesinin üzerine yerleştiriyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, ayak parmaklarının ucuna uzanıp omzumun üzerinden sonuca bakmaya çalışıyor. Talimatlara göre test üç dakika sürüyor ve zaman geçirmek için iyi bir yol düşünebiliyorum.

"Şimdi, içki içtiğin gerçeğini konuşalım." Kaşlarımı çattım.

"Sana ne olduğunu anlattım. İçkileri annen sipariş etti. Sorduğu sorular beni sinirlendiriyordu ve ben de bir yudum aldım." Sessizliğime laf kalabalığına devam ederek tepki veriyor. "Tadı iğrençti, daha fazla içmeyecektim. Düşünmüyordum... Yani henüz hamile olup olmadığımı bile bilmiyoruz. Bir gün bile gecikmedim." Beni geçip sonuca bakmak için çok da kurnazca olmayan bir girişimde daha bulundu.

"Dikkatsizce bir şey yaptım. Bunun için seni dizlerimin üzerine yatırıp kışını kızartmalıyım."

"Peki, mısın?" Yaptığı şımarık, küçük gülümseme, bunun sesini sevdiğini ima ediyor.

"Bu testin bağlı." Çenemi sıktım. Sabahtan beri gergin hissediyorum, beklediğimden çok daha gergin

olmak.

"Ben de korkuyorum." Aklımı okuyabiliyormuş gibi elimi tutmak için uzanıyor ve ben de savunmamın düşmesine izin verip parmaklarını kendi parmaklarımla arasına sıkıştırıyorum.

"Üç dakika oldu mu?" diye soruyor.

"Bir saat bile olmadı." Saatimi kontrol ediyorum. Zaman o kadar yavaş geçiyor ki, tik taklarını duyabildiğime yemin edebilirim.

"Annen ne istedi?" Aria daha hızlı geçmesini sağlamaya çalışarak sorar.

"Şimdi bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Matteo." Biraz daha yaklaşıyor, boşta eli gömleğimden yukarı kayıyor ve çeneme dayanıyor. "Ne olursa olsun birlikte kalmamızı sağlayacağına dair bana söz vermeni istiyorum." Gözlerimi açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Elbette korkuyorum ama sana sahip olursam her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Eğer o test pozitif çıkarsa ve birlikte bir aile kurarsak, her şeyi kabul ettiğimi bilmeni istiyorum." Elini karnına götürüyor ve bana ona kızgın olduğumu unutturuyor. Elim ona doğru uzanıyor, narin boynunun arkasını kavırıyor ve dudaklarını öpebilmek için onu kendime doğru çekiyorum.

Onu buraya getirme sebebim artık önemli görünmüyor. İntikam istemiyorum, az önce söylediği her şeyi istiyorum. Bir aile istiyorum.

Onu yakınımda tutuyorum, içime çekiyorum ve dakikaların geçmesini bekliyorum.

"Sanırım şimdi hazır olacak," diye fısıldıyor, uğruna ölebileceğimi düşündüğüm bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ve aniden, bunların hiçbirini hak etmediğimi hissediyorum. Karşımdaki bu kız, bu dünyaya doğmuş olabilir ama bu dünya için masum.

"Matteo, kontrol zamanı." Heyecanlanmış gibi dudağını ısıyor ve bu ne zaman istediği bir şey haline geldi bilmiyorum, nasıl oldu anlamıyorum ama başımı sallayıp yanımdan geçip gitmesine izin verdiğimde göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Leğen ünitesine doğru adım atıyor ve çubuğu alıyor, arkasını döndüğünde yüzündeki kocaman gülümseme bana ihtiyacım olan cevabı veriyor.

"!" Kanıt olarak çubuğu uzatıyor ve penceredeki iki pembe çizgiyi gördüğümde hızla yaklaşıp talimatlarla karşılaştırıyorum. Neden bu kadar bilmiyorum. Planladığım şey buydu. Bundan emin olmak için kez içine girdiğimin sayısını unuttum; ama o çubuğu elimde tutmak, onaylamak, her şeyin birdenbire çok gerçek görünmesini sağlıyor.

"Matteo, bir şey söyleyecek misin?" Sanki bu hayatı boyunca istediği bir şeymiş gibi kıkırdıyor. Çalınmış ve ona zorla kabul ettirilmiş bir şey değil.

"Matteo, bir bebeğimiz olacak." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni ona bakmaya zorladı. "*Bunu* gerçekten *yaptık*." Söylediği her kelimeyi duyuyorum ama doğru olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

"Benimle gel." Elini tutuyorum ve onu banyodan çıkarıp yatak odasına ve koridora sürüklüyorum. Onu geçerken gardiyanım biraz daha uzun duruyor ve yatak odamın kapısına geldiğimde, açtığımda bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Burası senin odan mı?" diye soruyor, etrafındaki yüksek tavana ve karanlık duvarlara bakarak.

"Burası *bizim* odamız." kucaklayıp vücuduma aldım, yatağıma taşıdım ve şiltenin üzerine yatırdım. Birdenbire çok farklı görünmeye başladı. Daha da değerli ve savunmasız. Onu koruma içgüdüm yüz katına çıktı.

"Bundan sonra burada mı uyumamı istiyorsun?" Dirseklerinin üzerine oturuyor ve kazağını kaldırışını izliyor. Elbette karnı hala dümdüz ve sımsıkı ama artık içinde çocuğumu taşıdığını bilmek, her yerini öpmek istememe neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Dudaklarımı tenine bastırırken kıkırıyor. Kendimi şu anda hissettiğim kadar mutlu hissettiğim bir zaman hatırlamıyorum ve birinin onları benden alacağı paranoyasının bu anı mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Dudaklarına gelene kadar vücudunu öpüyorum ve sonra onu oradan da öpüyorum.

"Mutlu musun, Matteo Romano?" diye soruyor dudaklarında zekice bir gülümsemeyle. İçinde çocuğuma hamile olmaktan gurur duyuyor, gözlerindeki ışıltıdan bunu anlayabiliyorum.

"Kendimi dünyanın tepesinde hissediyorum" diye itiraf ediyorum.

K A P T E R T W E N T Y

MATTEO

İKİ AY SONRA

"

Neden bu kadar gerginsin? Bugünün heyecanlı geçmesi gerekiyordu." Aria ağzına götürdüğüm çataldaki son krep de yutuyor. Yemek saatlerinde ona çok katı davranmak zorundayım, kendi bildiğini okusa hiç yemek yemez. Hamile kaldığından beri bebek onu sadece hasta ediyor, neyse ki ona ne yediriyor.

"Heyecanlıyım." Elimi karnında gezdiriyorum, hala Dışarıdan bakıldığında durumuyla ilgili bir belirti yok ama belli olması uzun sürmeyecek.

"Bir sorun olmasından mı korkuyorsun? Doktor arkadaşının söylediği her şeyi yaptım. Doğru yiyecekleri yedim, folik, her neyse, o tableti aldım. Mide bulantısı dışında kendimi harika hissediyorum." Beni rahatlatmaya çalışıyor ama bugün için endişelenmemin nedeni bu değil.

Son dört aydır Aria'yı koruyucu baloncuğumun içinde tuttum. Bugün bunun dışına çıkmak zorundayız ve bu beni endişelendiriyor.

" de değil, çocuğumuz mükemmel olacak." Onu kucağımdan nazikçe indirip masadan kalkmadan önce yanağından öperek içini rahatlattım. "Halletmem gereken birkaç şey var, sonra gidebiliriz." Ona yalandan gülümsüyorum ve burun deliklerimden hava emerek ve sakin kalmaya çalışarak ofisime doğru ilerliyorum. Demitri ruh halimi olmalı ki, verimli bir şekilde geliyor.

"Tamam, söyle bakalım. Sorun ne?" diye soruyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Sorun ne lan?" Gerçekten bu kadar aptal olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum. "En son bir kızı sonogram randevusuna götürdüğümde ne olduğunu unuttun mu?" Sinirli bir nefes verirken elim saçlarımın arasından kayıyor.

"Matteo, bu bir daha olmayacak. Araç kontrol edildi, tekrar kontrol edildi ve üç kez kontrol edildi ve ben şahsen tüm süre boyunca onunla kalacağım."

"Sadece bu değil. Dışarıda olması bir risk, ya görülürse? Ya...?" Kendimi durduruyorum çünkü kelimeleri yüksek sesle söylemek bana ne kadar yanlış olduklarını hatırlatacak.

"Matteo." Demetri bana söylediğim hiçbir şeyin onu korkutmayacağını hatırlatan o bakışı atıyor.

"Ya gerçekliğe bir anlık bakış, tüm bunların ne kadar boktan olduğunu anlamasını sağlarsa?" kafamın içinde dönüp duran kelimeleri söylüyorum.

"Matteo, dostum..." Demetri başını sallıyor ve bana gülüyor. "...Nasıl yaptın bilmiyorum ama o kız sana aşık. Bunu değiştirebilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bunu değiştirebilecek pek çok şey var," diye belirtiyorum, hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıkarak. "Bana karşı hisleri hayal ürünü. Ben onun düşündüğü gibi bir adam değilim."

"Sen onun için o adamsın." Omuz silkiyor ve masamın karşı tarafına oturuyor. "Seni yirmi beş yıldır tanıyorum ve o kız senin tanımadığım bir yönünü ortaya çıkardı. Onun seni değiştirdiğini söylememe gerek yok. Bu planınız intikamın çok ötesine geçti. Sen-"

"Orada dur." Sözünü kestim. "Aria'ya derinden değer veriyorum. Anlamadığım bir şekilde beni büyülüyor ama onu sevmiyorum."

İkimiz de bunu yapamayacağımı biliyoruz." Bu noktayı açıkça belirtiyorum.

"Tamam ama haberin olsun... O sevmediğin kız, bugün hamile bıraktığın bebeği görmek için çok heyecanlı. Fabier sabah için muayenehanesini kapattı ve sana eşlik etmeleri için içinde korumaların iki araba daha göndereceğim. *Hiçbir* şey ters gitmeyecek." Sandalyesinden kalkarken zeki bir gülümseme takınıyor ve o kapıdan çıktıktan sonra iki avucumu da masamın üzerine koyup düzenli nefesler alıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılır ve Aria içeri girer.

"Hazır mısın?" Bana gülümseyerek Demetri'nin haklı olduğunu, bugün için gerçekten heyecanlı olduğunu ve endişelerimin bunu onun için mahvetmesine izin vermeyeceğimi teyit ediyor.

"Evet, hazırım." Kendimi toparladım ve ona doğru gittim.

"Hadi gidip bebeğimizle tanışalım." Yüzündeki gülümseme o kadar içten ki, bunu hak etmediğimi bir kez daha hatırlatıyor ve elini tutup arabaya doğru götürürken, onu orada tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyorum.

Fabier sözünde durdu, biz geldiğimizde muayenehanesi bomboştu. Burada başka bir çalışanı bile yok. Yine de ondan şüphe etmek için bir nedenim yoktu, onu içinde bulunduğu pislikten kurtarmak için ödediğim para için değil.

Geçen haftaki kan sonuçlarını getirmesini beklerken Aria ekranın yanındaki yatakta yatıyor. Artık burada olduğumuza göre çok daha gergin görünüyor; kot pantolonunun üst kısmına sıkıştırdığı kağıt mendili düzleştirip durması da bunu kanıtıyor.

"Burada olmak gerçekten gerçekçi hissettiriyor, değil mi?" Gözleri odanın içinde dolaşırken sohbet etmeye çalışıyor.

"Evet, öyle." Biz buradayken ters gidebilecek her şeyi düşünerek ona gülümsüyorum.

"Gergin misin-?"

Ben cevap veremeden kapı açılıyor ve Fabier içeri girdiğinde sonogram makinesinin önündeki tabureye oturmadan önce ikimize de gülümsüyor.

"Geçen hafta senden aldığım tüm kan tahlillerinin normal çıktığını bilmekten memnun olacaksın," diye bizi temin ediyor ve ben de rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum. Aria'nın fazladan bakıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı mevcut her testin yapıldığından emin oldum. Son zamanlarda çok yorulmuştu ve Fabier bunun hamileliğin ilk dönemlerinde normal olduğunu söylese de onun için endişeleniyordum.

"Şimdi bize kalan tek şey bir göz atmak ve işlerin nasıl geliştiğini görmek." Elindeki aleti alıp şeffaf bir jelle kaplarken gülümsüyor. Aria elime uzanıyor, tavana bakıp nefes alırken elimi sıkıyor.

O şeyi karnının üzerinde hareket ettirirken dikkatle ekranı izliyorum ve ekrandaki görüntü netleştğinde elini biraz daha sıkıyorum.

"İşte buradayız." Fabier gözlerini ekranda gezdirir ve Aria sonunda kendine bakmak için başını çevirdiğinde gözleri yaşlarla .

"Bu bizim bebeğimiz mi?" diye kontrol ediyor, sanki buna tam olarak inanmıyormuş gibi.

"Kesinlikle öyle, ve bu..." Fabier bilgisayarında bir şeye basıyor ve dörtlüde koşan atların sesi odayı dolduruyor. "...bebeğinizin kalp atışı."

Aria ekrana bakıp dinlerken sevimli rahatlamış bir kahkaha atıyor. Ve Fabier bazı ölçümler yapması gerektiğini açıklıyor

O ise kalıyor.

"Tüm bunlar yaklaşık 11 hafta 2 günlük olduğunuzu gösteriyor," diye onaylıyor işi bittiğinde. Daha sonra aleti yuvasına geri yerleştirerek çocuğumuzun görüntüsünü ekranda bırakıyor ve Aria'ya temizlenmesi için biraz daha mendil veriyor.

"Peki, şimdi ne olacak?" Ayağa kalkıp onun odanın diğer tarafındaki yazıcıya doğru ilerleyişini izleyerek soruyorum.

"Şimdi bekleyeceğiz. Anne sağlıklı, bebeğiniz de olması gerektiği gibi gelişiyor. Önümüzdeki haftalarda bazı takip randevuları alacağız ama bunlar için evinize gelebilirim. Bu yolu tercih ettiğinizi biliyorum." Yazıcıdan yeni çıkan görüntüleri uzatırken boğazını temizliyor.

Elimdeki resme bakıyorum. Tüm bunlar daha önce olduğundan çok daha farklı hissettiriyor. Artık kaybetmenin acısını biliyorum ve ikisini de güvende tutmak için üzerimde büyük bir baskı var.

"Peki ya seks?" Aria bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve ayağa kalkıyor.

"İsterseniz size cinsiyetini söyleyebilirim, testler bunu belirledi." Fabier tekrar dosyanın yanına gider.

"O tür bir seks değil. Yani fiziksel seks." Yanakları pembeleşti. "Matteo'ya bunun güvenli olduğunu söylemeye çalıştım ama o güvenli olmadığı konusunda ısrarcı." Garip bir şekilde başparmağını çiğnemesini izliyorum ve ona başımı sallıyorum. O iki pembe çizgiyi gördüğümünden beri tek amacım her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak. Bir çocuk daha kaybetmek istemiyorum. Belki de aşırı ihtiyatlı davranıyorum ve eğer bir an için bile bu konuda acı çekmediğimi düşünüyorsa, yanılıyor. Ama bu hamileliğin iyi geçmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Sadece hamilelik yüksek risk taşıyorsa çekimser kalmanız önerilir. Dediğim gibi, bu seferki tamamen normal," güvence veriyor Fabier,

Yataktan atlarken yüzünde beliren muzaffer gülümseme sikimi sertleştiriyor.

"Kendin de duydun," diyor bana yaklaşırken.

"Bekle... bebeğin cinsiyetini bildiğini mi söyledin?" Onu doğru duyup kontrol ediyorum, iki aylık bir engellemeden sonra Aria'nın taleplerine boyun eğmek için doktordan onay aldığım gerçeğinden beni uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım var.

"Evet, bilmek ister ?" Dosyayı elinde tutuyor.

"Evet, biliyorum," diye cevap veriyorum hemen. Bu Aria'yla konuştuğumuz bir şey değil ama birden bilmem gerektiğini hissettim.

"Bir oğlun olacak." Yanımızdan geçip kapıdan çıkarken gülümsüyor ve bir ona bir Aria'ya bakarken ağzım açık kalıyor.

"Bunu duydun mu?" İnanmayarak başımı sallıyorum. "Bir oğlum olacak. Bana lanet bir oğul veriyorsun." Bu sözleri tekrarlarlarken hissettiğim duyguyu tarif edemem, bu mutluluk ve tatminin ötesinde bir şey Aria'yı ayaklarından kaldırıp az önce uzandığı yatağa sırt yatırmama neden oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Aynı anda hem fısıldaması hem de kıkırdaması çok sevimli ve kafama çoktan yerleşmiş olan düşünceyi cesaretlendiriyor.

"Az önce ne dediğini duydun. Seni yeterince uzun süre beklettim." Kemerimi çözüp sikimi serbest bırakıyorum, Aria şok içinde odaya bakarken yumruğumun arasından kaydırıyorum. Sonra gözlerinde cüretkâr bir bakışla kot pantolonunu ve külotunu hızla kalçalarından sıyrıyor.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim." Bacaklarını açıyor ve gömleğimi kavrayarak beni daha yakına çekiyor. Seksten uzak durmayı benim için kolay hale getirmede ve şimdi nasıl yattığımı merak ediyorum.

Bu kadının yanında iki ay boyunca, içine girmeden. Lanet bir madalyayı hak ediyorum!

Yatağa sırtını yaslamış, baştan çıkarıcı bir kadın gibi bana bakıyor ve ben de dar kalçalarını ellerimin arasına alıp sikim am dudaklarının arasında gezinirken onu tutuyorum. Sırılsıklam, lanet olasıca ıslak ama son zamanlarda hep öyle. Sadece dış uyarımla boşalmakla yetinmek zorunda kaldı ve şimdi her şeyin yolunda olduğunu ve doktorun bize her şeyi açıkladığını biliyorum, ona benimle dolu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatmak üzere.

"Bu hızlı olmak zorunda, ama eve döndüğümüzde, senden sakladığım tüm zamanı telafi edeceğim," diye onu temin ediyorum, gözlerinin genişlemesini ve dudaklarının içine ittiğimde baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. Onu gibi sert ve hızlı bir şekilde becermek için kendimi ikna edemiyorum. Şu anda kendini çok değerli hissediyor ve her iki başparmağımı da oğlumuzun sağlıklı bir şekilde büyüdüğünü bildiğim karnının alt kısmında gezdirirken gerçek bir gurur duyuyorum.

"Bunu özlemişim," diye fısıldıyor Aria, aramıza bakıyor ve sikimin yumuşak ve istikrarlı bir şekilde içine girip çıkmasını izliyor.

"Bir oğul," tekrarlıyorum doktorun sözlerini, dümdüz karnına hayranlıkla bakıyor ve hâlâ inanamıyorum. Kalçalarını biraz daha umutsuzca benimkilere doğru hareket ettirmeye başladığında, bunu yapmamızın üzerinden ne kadar uzun zaman geçtiğinin yoğunluğu etkisini göstermeye başlıyor. Amcığının etrafımda sıkışması ve boşalacağını söylemesi, son bir kez daha itmemi, başımı geriye eğmemi ve onun derinliklerine bırakmamı sağladı. Böyle boşalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bacaklarım titriyor ve kendimi yatağın kenarında sabitlemek zorunda kalıyorum.

"Beni doktorun muayenehanesinde becerdiğine inanamıyorum." Aria gülüyor ve ona tekrar baktığımda, gördüğüm şeyi hatırlamaya çalışıyorum

a görüş daha fazla Güzel. "O olabilir var yürüdü
geri içinde burada, ne zaman istersen."

"Umurunda olur muydu?" Kot pantolonunu yerden kaldırıp tekrar
giymesine yardım ederek soruyorum.

"Yapacağımı sanmıyorum." Kravatımı tutup beni öpmeden önce
diliyle dudaklarını ıslatıyor.

", buradan çıkalım. Bizim için planlarım var." Onu evimizin
güvenliğine geri götürmek için çaresizce ona söyledim.

CHAPTER TWENTY-ONE

ARIA

BİR AY SONRA

"

Sence fark edecek mi?" Aynada vücudumu inceliyorum. Son birkaç hafta içinde karnım gözle görülür şekilde yuvarlaklaştı ve artık külotumun bel kısmından dışarı taşıyor.

"Umurumda değil." Matteo yanıma yaklaşıyor ve elini minik yumruğumun üzerine koyuyor. Buna doyamıyor gibi görünüyor, ki sanırım bu iyi bir şey çünkü daha da büyüyeceğim. Bebeğimizi ekranda gerçekten gördüğünden beri Matteo yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı. Onun hakkında çok daha fazla şey öğrenmeye başladım ve onun bu yönünü gördükçe buraya nasıl geldiğimi unutmak daha kolay hale geliyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Ona temkinli bir şekilde bakıyorum, Matteo'nun annesiyle en son karşılaştığımda sinir krizi geçirmiştım. Bugün öğle yemeği için buraya gelmesi, dört gözle bir şey değildi.

"Şimdi ona büyükanne olacağını söylemenin tam zamanı." Omuz silkiyor.

"Bekle, bunu ona söyleyecek misin?" Şok içinde ona bakıyorum.

"Bu uzun süre saklayabileceğimiz türden bir şey değil." Şifonyere doğru ilerleyip geçen hafta benim için aldığı kolyeyi alırken gülüyor.

"Onaylayacağını sanmıyorum. Benden hoşlanmıyor, bunu söyleyebilirim-"

"Sana heyecanlanma konusunda ne demiştım? Oğlumuz için iyi değil." Elmasları boynuma taktıktan sonra eliyle karnımı okşuyor ve gülümsüyor.

"Peki, anneni garip ögle yemekleri için davet etmesen ve ben de davet etmek zorunda kalmasam nasıl olur?" Aynanın arkasından ona bakıyorum ve ukala bir gülümseme veriyorum.

"Bana öyle bakma, bir velet gibi davranmanın bana ne yaptığını biliyorsun." Beni döndürüyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Onun sert davranması fikri amımın külotuma sızmasına neden oluyor ama hamileliğim bitene kadar en fazla bu kadar sert davranacağını biliyorum. Matteo bugünlerde beni sadece nazıkçe alıyor, eskiden beni duvara yapıştırmasını ya da sikerken kıcıma tokat atmasını özlüyorum. Ve vücudundaki gerginlikten onun da bunu özlediğini biliyorum.

"Sadece gerginim," diye itiraf ediyorum, ceketinin yakasıyla oynuyorum ve ona son zamanlarda her zaman elde edeceğimi öğrendiğim şirin bakışlarımı atıyorum.

"Bu işi halledeceğiz ve sonra bunu sana telafi edeceğim." Kelepçelerini takabilmek için benden uzaklaştı.

"Madem annene bebekten bahsediyoruz, babama da söylememiz gerekmez mi sence?" Gardırobun yanına gidip asılı duran güzel, bebek mavisini yazlık elbiseyi çıkarıyorum. Matteo çimenlikte ögle yemeği için fazla resmi görünüyor ve kot pantolon ve tişört giyme fikrimin üzerinde tepiniyor.

"Babana söylemek mi?" Neredeyse gülmekten boğulacaktı.

"Evet, Matteo. Benim babam. Oğlumuzun büyükbabası. Dediğin gibi, bu sonsuza kadar saklayabileceğimiz bir şey değil. Benim isyan ve dünyayı gezme hikayeme daha ne kadar inanmasını bekliyorsun? Beni ve bebeğimizi sonsuza dek bu evde kilitli tutmayı mı planlıyorsun?" Söylediklerimin onu kızdığını görebiliyorum ama kararlı duruyorum ve cevabını bekliyorum.

"Peki ona ne söyleyeceğimi sanıyorsun? Ondan o nefret ettiğimi, kızını aldığımı ve çocuğumu içine zorla soktuğumu mu?"

"Öyle değildi ve bunu sen de biliyorsun." Tüm bunların dışarıdan bakan birine ne kadar berbat görüneceğini hatırlayınca gözümü ondan kaçırıyorum. "Ayrıca, durumumuzu nasıl daha kabul edilebilir hale getirebileceğimize dair bir fikrim var." Elbiseyi başımın üzerinden kaydırıyorum ve onun yanıma gelip arkadan fermuarını çekmesini bekliyorum.

Matteo dikkatlice etrafımda dolaşıyor, fermuarı vücudumun üzerinden kaldırıyor, yavaşça kışkırtıyor. Sonra omzumun üzerinden eğilerek kulağıma öyle yumuşak bir şekilde fısıldıyor ki, gıdıklanıyorum.

"Duyalım o zaman, Prenses." Elleri belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

"Bence bununla yüzleşmeliyiz." Ona doğru bakabilmek için kendi etrafımda dönüyorum. "Ona bir partide tanıştığımızı söyleriz, tıpkı benim annene yaptığım gibi. Ona birlikte bir bebek sahibi olacağımızı söyleriz." Matteo'nun elini tutup karnımın üzerine koyuyorum, "Ve siz ikiniz, sahip olacağımız bu küçük çocuğun iyiliği için farklılıklarınızı çözmenin bir yolunu bulun."

"Böyle bir şey olmayacak, Aria." Matteo başını sallıyor ve keşke yüzündeki ifadeyi okuyabilseydim.

"Hayatım boyunca babamın beni kendi çıkarları için kullanmak istediğini görünüyorsunuz, sizinle ittifak yapmak bir avantaj olacaktır."

"Baban babamdan nefret ederdi, benden de nefret ediyor ve eminim ki oğlumuzdan da nefret edecek." Matteo bunu bana filtresiz bir şekilde söylüyor ve sözleri canımı acıtmıyormuş gibi davranamıyorum.

"Sana ne yaptığını bana söyleyecek misin?" Onunla ilk tanıştığımda gözlerinde gördüğüm acı ve öfkeyi gördüğümde başparmağımı çenesinin üzerinde gezdirerek soruyorum.

", annem bekletilmekten hoşlanmaz." Kapıya doğru ilerlemeden önce bana hüznle gülümsüyor ve kapıyı benim için açık tuttuğunda derin bir nefes alıp dışarı çıkıyorum.

"Canım." Bayan Romano oğlunu kucaklayarak selamladıktan sonra bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Görüyorum ki hâlâ buradasın." Dağları görecektir şekilde yerleştirilmiş masaya otururken kaşlarını etkileyici olmayan bir şekilde kaldırıyor.

"Süresiz olarak burada olacak," diye teminat veriyor Matteo, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi elini masanın altından kalçama doluyor. Bana attığı alaycı bakış vahşice ve ben de ona bir tane atarak kendimi alçaltıyorum.

"Peki, beni Malibu'dan uzaklaştıracak kadar önemli olan şey neydi?" Sigara tabakasını masadan kaldırıp bir tane çıkarıyor, dudaklarının arasına yerleştiriyor ve çakmağına uzanmak üzereyken Matteo elini onunkinin üzerine kapatıyor.

"Senden bunu yapmamamı istemek zorundayım," diyor ona kararlı bir şekilde ve kızın ona karşılık olarak attığı bakış, etkilenmemiş olduğu kadar şaşkın da görünüyor.

"Bebek için iyi değil," diye ekliyor Matteo, haberi verirken yüzünde sert bir ifadeyle. Gözleri onunkilerden, elinin şimdi koruyucu bir şekilde karnımın üzerinde durduğu yere kayınca midem bulanacak gibi oluyor.

"Bebeğim?" Rahatsızca yutkunuyor, sonra sigarayı dikkatlice kutusuna geri yerleştirip kapatırken sakın kalmaya çalışıyor.

"Evet, bir erkek çocuk bekliyoruz. Aria şu anda 16 haftalık." Matteo'nun sesinde hem gurur hem de kararlılık duyuyorum ve annesinin kirpikleri biraz daha hızlı kırpışırken, parmaklarındaki gerginliğin da arttığını hissediyorum.

"Görmek istersen sana resmini getirebilirim. Birkaç hafta önce bir sonogram çektirdik." O soğuk havayı dağıtmaya çalışıyorum.

atmosferine girdiğinde, hâlâ konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde başını bana doğru sallıyor.

"Yapmak için ne kadar uygun bir hata." Sonunda bir şeyler söylemeyi , masanın üzerindeki kovadan şarap şişesini alıyor ve kadehini neredeyse ağzına kadar doldurabilmek için işi devralmaya çalışan servis elemanına elini kaldırıyor.

"Tam tersi. Çocuk planlıydı," diyor Matteo hiç çekinmeden ve o da kısa sürede histerik bir hal alan küçük kahkahalar atıyor.

"O Stevan Fucchini'nin kızı, Matteo!" Başını, aklını kaçırdığından eminmiş gibi ona doğru sallıyor. "Ama sen bunu biliyordun, değil mi? Bunun onlarca yıldır savaş halinde olan iki aileyi yeniden bir araya getireceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun... Son olaylar sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Kadehindeki şarabın yarısını geri deviriyor ve çantasından küçük bir biblo kutusu çıkarıyor. Kutuyu açıyor ve parmağını içindeki beyaz toza batırıp burnundan çekiyor.

"Anne, bu gerçekten gerekli mi? Tanrı aşkına, yemek masasındayız!"

"Bence bu *çok* gerekli, az önce bana babanızın en büyük düşmanının kızını hamile bıraktığınızı söylediniz. Biraz rahatlamaya ihtiyacım olduğu için kusura bakma." Burada oturup ikisini de dinlerken kendimi yedek parça gibi hissediyorum. Ama her ne kadar kalkıp kaçmak istesem de bacaklarımın beni taşıyamayacağından korkuyorum.

"Asıl niyetim çözüm değildi ama işler değişti." Matteo'nun sözleri bana umut veriyor ve gözlerimden yavaşça yaşlar süzülmesine neden oluyor. Son zamanlarda bu çok sık oluyor. Bunu hamilelik hormonlarına bağlıyorum. Dün balkonda kitap okurken bir anne kuşun yavrusunu beslemesini izlerken ağladım.

"Baban burada olsaydı ne derdi?" Matteo'nun annesi tiksintiyle başını sallar.

"Bu benim için en az senin fikrin kadar önemli. Seni bugün buraya *mutlu* haberlerimizden haberdar etmek için çağırdım. Ya bunu bizimle kutlarsın ya da evimden defolup gidersin." Adamın ona bakışı soğuk kız onun bakışlarını tutup şarap bardağını eline aldığı anda şaşıyorum.

"Bir sonraki Romano varisine," diyor alaycı bir şekilde, kadehini kaldırıp içinde kalanı bitirmeden önce.

KAPATERTWENTY-TWO

MATTEO

"

Bugün senin için zor geçmiş olmalı." Aria yatağa doğru yürümeye başladığında yorganı geri çekiyorum. Üzerinde sadece külotu var ve külotunun belinden sarkan o küçük yumruyu görünce sikim çelik sertleşiyor.

"Korkunçtu." Yanımda kayıyor, göğsüme sokuluyor. ve kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

"Sezar salatası eşliğinde varisler ve basurlar hakkında konuşmak benim için eğlenceli bir öğleden sonra değildi. Yemin ederim şimdiye kadar duyduğu tüm hamilelik korku hikayelerini o saate sığdırmayı başardı," diyor ama elimi külotunun önünden içeri sokup parmağımı klitorisine sürtmeye başladığımda kısa sürede rahatlıyor, tatmin olmuş küçük bir kedi yavrusu gibi miyavlıyor. Bu kadar kolay tahrik olmasını seviyorum ve girişini yavaşça kızdırmaya başladığımda, sabit tutmak için bileğimi tutuyor.

"Yapmamız gereken konuşmadan dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim." Hızla hareket ediyor, vücudunu benimkinin üzerine gelecek şekilde kaydırıyor.

"Şimdi, kim kimin dikkatini dağıtıyor?" Ona bakıp kıs kıs gülüyorum, mükemmel, yuvarlak memelerinden birini avucumun içine alıp sıkıyorum. Ne kadar hassas olduklarını ve bunun ona biraz acı vereceğini biliyorum, ama bu onun ihtiyacı olan türden bir şey ve kalçalarının hafifçe kalçalarımı kavradığını hissettiğimde, bu sadece haklı olduğumu doğruluyor.

"Masada söylediklerinde, niyetinin değiştiği konusunda ciddi miydin? Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?" Kafamdaki tüm düşünceleri okumaya çalışıyormuş gibi gözleriyle beni inceliyor.

"Dürüstçe mi?" Ona ne diyeceğimi bilemiyorum, kendim de cevaplara sahip değilim. "Bilmiyorum. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Burada." Parmak uçlarım teninde geziniyor ve karnımın üzerinde duruyor. "Önemli olan tek şey bu ve ikinizi de güvende tutmak."

Aria'nın eli benimkinin üzerinde düzleşerek orada kalmasını sağlıyor. Göstermeye başladığı gerçeyle gerçekten gurur duyuyor ve son birkaç gündür onu aynada yeni figürüne hayranlıkla bakarken yakaladım.

"Bunu anlıyorum. Ama yakında gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağız. Eğer babam senin bu yönünü görseydi-"

"Kimse bu yanıma görmüyor Aria, *ben* bile bu lanet bilmiyorum. Bu beni korkutuyor." Bunu ona itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu güzel, genç kadındaki bir şey gerçeği içimden çekip çıkarıyor gibi görünüyor.

"Zayıf olamam, pek çok insan benim verdiğim kararlara güveniyor. Ben buna alışkınım, bunun ağırlığını taşıyorum. Ama sizin bu kararlara bağlı olmanız..." Ruhumu ezmekten başka bunu tarif edecek kelime bulamıyorum.

"Hepimiz için doğru seçimleri yapacaksın." Bana o kadar tatlı gülümsüyor ki, daha da ezildiğimi hissediyorum.

Elimi vücudunda yukarı doğru kaydırıyorum, boğazını nazikçe kavramadan önce göğüslerinin arasındaki vadide ilerliyorum. Ona sert davranmayalı uzun zaman olmuştu, risk almak istemiyorum ama bunu ne kadar özlediğini biliyorum. İçindeyken onu daha sert becermem için sürekli yalvarıyor ve parmaklarımı biraz gerdiğimde gözlerinde gördüğüm heyecan kıvılcımı bana ne kadar çok şey anlattığını söylüyor.

"Bunu düşünmem bana biraz daha zaman ver." Sesim zayıf çıkıyor, neredeyse ona yalvarıyormuşum gibi ve vücudunu benimkine doğru sürükleyip dudaklarını öptüğümde, bacaklarının arasında duran kaya gibi sert horozdan biraz sürtünme elde etmeye çalışmak için kalçalarını kıpırdatıyor.

"Bunu halletmemi ister misin?" Boştaki elimin parmağını külotunun yan tarafına sokarak ve bir yol açarak soruyorum

Böylece sikim onun hassas tenine sürtünebilecek. Yine o sesi çıkarıyor, bana bu gece babası hakkında bir daha konuşmak zorunda kalmayacağımızı söyleyen ses.

Aria uyuduktan sonra doğruca tüm spor aletlerimi koyduğum odaya gidiyor ve koşu bandının hızını artırıyorum. Eskiden her gün evimi çevreleyen ormanda koşuya çıkardım. Ama bugünlerde çok gerekli olmadıkça Aria'dan uzak kalamıyorum. Fucchini'yi aklımdan çıkaramıyorum. Öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini asla tahmin edemezdim ve masum bir kadını ve çocuğumu öldüren adamla yüz yüze gelsem nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ayaklarım kemere sertçe vuruyor ve terin tenimden aktığını hissediyorum. Ciğerlerim çökecekmiş gibi hissedene kadar soğuma moduna geçip nefesimi toplamama izin veriyorum.

"Geç oldu." Demitri'nin sesi arkamdan geliyor ve omzumun üzerinden ona dönüp baktığımda ne kadar zamandır orada olduğunu merak ediyorum.

"Annem eve geldi mi, tamam mı?" Annemi Malibu'ya kadar götürmek zorunda kalmanın onun için yorucu bir görev olduğunu bilerek kontrol ediyorum.

Kahverengi bir dosyayı yanımdaki ağırlık sehпасına bırakırken, "Çekilmez biri," dedi.

"O da ne?" Koşu bandından iniyorum, barın üzerinde duran el havlusunu kapıp enseme örtüyorum

"Bu, Fucchini'nin kızını bulması için tuttuğu özel dedektifin bilgisayarından hacklediğim dosya. Dosyada senin adın var.

Onu kaçırmış olabilecek şüphelilerin bir listesi var" diye bilgi verdi.

"Bu saçmalık. Aria birkaç gün önce babasıyla konuştu. Hâlâ kendini *bulduğunu* düşünüyor," diye teminat veriyorum, dosyayı açma zahmetine bile girmeden.

"Kesinlikle değil, Matteo. Her şey orada, siyah ve beyaz. Fucchini'nin ne kadar zeki bir adam olduğunu biliyorsun, gerçekten onun hikayesine inanmasını mı bekliyordun?"

"konuştuğunu unutuyorsun." Ona doğru dönüyorum, verdiği yeni bilgi ağızımda acı bir tat bıraktı. Tavrı ve bunu iletme şekli, onu boğazlamak istememe neden oluyor.

"Artık *kiminle* konuştuğumu bilmiyorum, Matteo. Birbirinden kopmuşsun, o lanet kızdan başka hiçbir şeyin önemi yok senin için. Geçen hafta bütün bir sevkiyatın kaybolduğunu biliyor muydun? 150 bin değerinde kokain ortadan kayboldu. Ve bununla kim ilgilendi biliyor musun? Benim.

Ve tüm bunlar olurken sen yukarıda bebek isimleri kitabını karıştırıyor, oğluna ne isim vereceğine karar veriyordun. Babası uyanmaz ve gerçek dünyada yaşamaya başlamazsa, miras bırakacak hiçbir şeyi olmayacak bir oğul."

İçgüdülerimle hareket ettim, yumruğumu sıktım ve yüzüne doğru fırlattım.

Demitri'yi kardeşim gibi severim ama saygısızlığına müsamaha göstermeyeceğim.

Yumruğumu iyi karşılıyor, dudağından damlayan kanı silmek için başparmağını kullanıyor.

"Sevkiyata ne oldu?" Sakinliğimi tekrar bulduğumda soruyorum.

"Phillippe'in güvенеbileceğini düşündüğü bir motorcu çetesi ona ihanet etti."

"Peki şimdi nerede?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

"Ait olduğu yere," diye cevap veriyor bana sertçe.

"Peki ya motorcular?"

"Hallettim, kulüp binalarını yaktırdım ve her öldürttüm" diye anlatıyor.

Haklı olduğunu anladığımda alçakgönüllülükle "Teşekkür ederim," diyorum. Son zamanlarda pek iyi değildim. Bu onun için çok büyük bir baskı olmalı.

"Stresli olduğunu anlıyorum, Matteo. Ben senin en iyi arkadaşınım. Senin için buradayım ve bu asla değişmeyecek. Ama o dosyaya bir göz atmalısın. Eğer o kızı ve karnındaki bebeği elinde tutmak , lanet olası bir plana ihtiyacın var." Beni yalnız bıraktı. Odadan çıktı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

İKİNCİ BÖLÜM İKİNCİ YARI

ARIA

BİR AY SONRA

"

Oğlumuz güçleniyor." Matteo'nun hizmetçisi Anita, bana hazırladığı sandviçi sehpanın üzerine koyarken bana gülümsüyor. Benimle daha önce hiç konuşmamıştı, o yüzden bir sürpriz oldu, yanıma oturup avucunu benimkinin karnımda durduğu yere yerleştirdiğinde daha da büyük bir şok oldu.

"Kıvrandığını hissediyor musunuz Bayan Aria?" Gülümsüyor.

"Hayır, kitaplarda her yazıyordu ama ben henüz hissetmiyorum." Bu konuda biraz endişelenmeye başladım. Geçtiğimiz ay karnım çok daha büyüdü, artık hamile olduğum gerçeğini saklamak mümkün değil. Geçen hafta Doktor Fabier ile bir randevumuz vardı ve kalp atışlarını tekrar duyduk ve şimdi onun hareket ettiğini hissetmek için çaresizim.

"Çok yakında." Ayağa kalkıp mutfığa gitmeden önce hafifçe yumruğuma dokunuyor. Arkasında bıraktığı sandviçe bakıyorum ve onu yemeyi düşündüğümde iç çekiyorum. Fabier'in ve kitapların söylediklerine rağmen mide bulantım hala geçmedi ve bir daha yemekten zevk alıp alamayacağımı merak etmeye başladım.

"Ona bakmak yok olmasını sağlamayacak." Demitri verandadan içeri girerken bana gülüyor. "Matteo'nun sana onu yedireceğini biliyorsun değil mi?"

"Benim için yersen olmaz." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Oh, hayır." Başını sallar ve güler. "Bu benim hayatımın değerinden daha fazla olur."

"Oh, hadi ama, bilmeyecek bile." Sesimi fısıltıya düşürüyorum.

"Anita'nın en iyi sandviçleri yaptığını biliyorsun. Şu pastırmalara bak." Gözlerimi içi tıka basa dolu sandviçe çeviriyorum ve dudağımı ısıriyorum. Kulağa ne kadar çekici geldiğinden, midemin iğrenerek yuvarlanmasına neden olduğunu asla bilemezsiniz.

"Yarısını ben alayım." Parmağıyla beni işaret ediyor, tabağa doğru koşup bir tane almadan önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyor. Her nasılsa, bir ısırıkta neredeyse dörtte birini ağzına götürmeyi başarıyor ve Matteo kapıdan içeri girip onu yakaladığında, çiğnemenin ortasında duraksıyor.

"Aç mısın, Demitri?" Matteo kaşını kaldırır.

"Ben...um..." Demitri ağzına tıka basa yemeklerin arasında kelimelerini çıkarmakta zorlanıyor, bu yüzden onun yerine ben konuşuyorum.

"Test etmesini istedim, et tuhaf kokuyordu." Onun arkasını kolladığımı kanıtlayıp gülümsüyorum ve başımı Matteo'nun dün benim için eve getirdiği Hamilelik ve Doğum dergisine gömüyorum.

"Bugünlerde her şeyin tuhaf koktuğunu düşünüyorsun." Yaklaşıyor, dergiyi elimden alıyor ve yoga hakkında okuduğum makaleyi inceliyor.

"Anita'ya sana başka bir şey hazırlamasını söyleyeyim mi?" Demitri'yi eliyle kovarken gözlerini bana diyor.

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten aç değilim." Duymak isteyeceği şeyin bu olmadığını biliyorum ama gerçek bu ve bana yedirdiği kocaman kahvaltıdan sonra başka bir şeyi midem kaldırmıyor.

"Sen olmayabilirsin ama bebeğin beslenmesi gerekiyor." Yanıma oturuyor ve eliyle karnımı okşuyor.

"Onu aç bırakıyor gibi mi görünüyorum? Kocaman oldum. Artık hiçbir şey üzerime olmuyor, göbeğim tüm üstlerimin altından dışarı fırlıyor." Kendime bakıyorum ve dudak büküyorum.

"Fark ettim ve bayıldım." Matteo elini biraz daha aşağı kaydırıyor ve tişörtünün üzerinde durduğu çıplak teni okşuyor.

"Anita'ya sana biraz daha kıyafet almasını söyleyeceğim. Annemin tanıdığı hamile kıyafetleri konusunda uzman bir tasarımcı var, tüm ünlüler onu giyiyor."

"Sence de bu benim için biraz abartılı değil mi, sadece evin içinde serserilik yapmak? Bir yere gidecek değilim ya. Senin eşofmanlarını giymeye başlayabilirim." Gülüyorum, sonra Matteo'nun aniden nasıl suçlu görüldüğünü fark edince kendimi durduruyorum. Kanepede öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve bana söylemediği bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Ne oldu?" Arkama yaslanıyorum ve üzerimdeki tişörtü tekrar karnımı örtecek şekilde aşağı çekmeye çalışıyorum.

"Bu benim de canımı yakıyor," diye itiraf ediyor elini yüzünde gezdirirken. "Seni şu kapıdan çıkarmak ve şu anda ne kadar güzel görüldüğünü tüm dünyaya göstermek kadar istediğim başka bir şey yok."

"Matteo, ben-"

"Değildin ama bu doğru. Bu hayat sana göre değil ama yine de önerebileceğim tek hayat bu. Baban yaklaşık bir ay önce özel bir dedektif tuttu. Ona anlattıklarına inanmıyor," diye itiraf ediyor ve birden her şey anlam kazanmaya başlıyor. Son birkaç haftadır her zamankinden daha da gergindi.

"Ve sen bana bundan bahsetmedin mi? Matteo, onunla daha geçen hafta konuştum. Hayal kırıklığına uğramıştı ama bana inandı."

"Şüpheliler listesinde benim de adım var. Hepsi, sana zarar vermek isteyebileceklerini düşündükleri insanlar" diye devam ediyor ve ben doğrulup şok içinde ona baktığımda daha da suçlu görünüyor.

"Peki o listede kaç kişi var?" Bunu duyduğuma daha çok şaşırdığımdan mı yoksa korktuğumdan mı emin olamayarak soruyorum.

"Yedi tane vardı, Şimdi üç tane var." Başını bana bakacak Şekilde çeviriyor ve yüzündeki ifadeden daha kısa olmasının sebebinin kendisi olduğunu anlayabiliyorum.

"mi? Kaybolduğun orası mı?" "Evet," diye onaylıyor, özür dilemeden.

"Matteo, onlar sadece listedeki isimlerdi, orada kendimi hiç tehdit altında hissetmedim ta ki..." Kulağa ne kadar kötü geleceğini fark ettiğimde devam etmekten vazgeçiyorum.

"Bana kadar," diye cümlemi benim yerime Matteo tamamladı, gerçekten incinmiş görünüyordu.

"Burada oturup beni deĐiŐtirmemiŐsin gibi davranmayacağım. Sanırım ikimiz de bunun açık olduğu konusunda hemfikiriz. Ama senden ve ondan uzakta," gözleri karnıma düşüyor. "Ben hâlâ seni bildiğin hayattan koparıp bodrumuma zincirleyen o acımasız piçim." Ayağa kalkarken yanağıma sıkı bir öpücük konduruyor.

"O sandviçin diğer yarısını da ye, Aria," diye emrediyor uzaklaŐmadan önce.

Tuvaleti kullanmak için uyandım ve Matteo' orada olmadığını fark ettiğimde hemen listeden bir isim daha mı çıkarıyor diye merak ettim. Öğle yemeğindeki tartışmamızdan beri ortalıkta görünmüyor ve dışarıda birilerinin onun hissettiği öfkeye maruz kalacağından hiç Şüphem yok. Dışarıda bana zarar vermek isteyebilecek bu kadar çok insan olduğunu duymak beni Şaşırttı ama ben her zaman biraz hayalperest olmuŐumdur. kızı gibi hissetmediğinizde bir suç lordunun kızı olduğunuzu unutmak kolaydır.

İşemeyi bitiriyorum ve yatağa geri döndüğümde karnım bana hırlıyor. Aylardır ilk kez ağzımda o iğrenç, metalik tadın kalmadığını fark ediyorum. Aslında bir şeylere karşı açlık hissediyorum. Sadece o şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Matteo'nun şu anda nerede olabileceği konusunda endişelenerek birkaç dakika daha tavana bakıyorum. Ve burada yatarak bunu çözemeyeceğime ve açlığımın hiçbir yere gitmeyeceğine karar verdiğimde, yataktan kalkıyorum, bana çok küçük gelen yeleği ve Matteo'nun spor şortunu giyiyorum ve aşağıya, mutfağa doğru sürünüyorum.

Gerçekten aç olduğum için bu kadar heyecanlı hissetmem garip; Matteo'nun çalışanlarından herhangi birini uyandırmamak için ışıkları kapalı tutuyorum ve doğrucu buzdolabına gidiyorum. Gözlerim raflarda gezinerek damak tadımın istediği her neyse onu arıyor.

Hamile kaldığımdan beri Matteo, gerçekten bir şeylerden hoşlanacağım bir zaman gelir umuduyla Anita'ya bol miktarda farklı yiyeceğin mevcut olmasını sağladı. Bahse girerim, bu durumdan nasıl faydalanmak istediğime olamayacağı için çok üzülecektir.

Daha önce yemek masasında bıraktığım lazanya kâsesini fark ediyorum. Matteo'yu yediğim salata ve dört yeni patatesin beni doyurduğuna ikna etmeyi başarmıştım ve Anita'nın ev yemekleri ne kadar lezzetli olsa da şu anda aradığım şey bu değil. Bir poşet çilek bulup çıkarıyorum. Tezgâhın üzerine koyarken bir tanesini ağzıma atıyorum ve bana hitap eden başka şeyler arıyorum. Krem şantinin işe yarayacağını düşündüm ve çıkarıp çalkalamadan ve doğrudan ağzıma püskürtmeden önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim. Bunun verdiği tatmin beni gülümsetiyor ve kendime deneyebileceğim rastgele şeylerden küçük bir koleksiyon edindikten sonra kışımı mutfak tezgahının üzerine kaldırıyorum ve

açık buzdolabının kapağından gelen ışıltıyı kullanarak tıkmaya başlıyorum. Önümdeki yiyeceklerle ilgili tuhaf fikirler kafamda birleşmeye başlıyor ve parmaklarımı turşu kavanozuna daldırıp bir tanesini çıkarmadan duramıyorum. Koku midemi düşündüğüm gibi . Krem şantiyi alıp ucunu kapatıyorum ve tam kafamda bana bunun lezzetli olacağını söyleyen teorinin doğru olup olmadığını test etmek üzereyken oda yavaşça . Ön pencereden dışarı baktığımda arabanın farlarının yola çıktığını görüyorum ve panik içinde yaptığım dağınıklığa bakıyorum.

"*Kahretsin.*"

Oda tekrar karanlığa gömüldüğünde hızla tezgâhtan iniyorum, her şeyi toplamaya başlıyorum ama etrafımdaki kanıtları toplarken ağzıma bir çilek daha atmaktan kendimi alamıyorum.

"Lanet olsun!" Krem şanti kutusu ayak parmağıma düştüğünde küfrediyorum ama hâlâ elimde tuttuğum turşuyu ne pahasına olursa olsun koruma becerimden etkileniyorum.

"Aria?" Mutfağın ışığı parlak bir şekilde yanıyor ve yavaşça başımı çevirip Matteo'nun kapıda durduğunu gördüğümde tek yapabildiğim suçlulukla ona gülümsemek oluyor.

"Neler oluyor?" Yaptığım dağınıklığa bakarken ve gözlerinin elimdeki krema kaplı turşuya odaklanmasını izlerken kendimi hiç bu kadar utanmış hissettiğimi hatırlamıyorum. Eğlencesini elinin arkasına saklamaya çalışıyor ve ben hızla ona sırtımı dönüyorum.

"Bana bakma. İğrenç olduğumu biliyorum." Tezgâhın üzerindeki açık fıstık ezmesi kavanozuna baktığımda yanaklarımın ısındığını hissediyorum, çilekleri de içine batırmak *zorundaydım*.

"Arkanı dön." Arkamdan gelen sesini duyuyorum, birkaç saniye öncesine göre çok daha yakından geliyor. Dediğini yapıyorum, dönüyorum

ayaklarımın üzerinde durup ona bakıyordum.

"Hiç şu anki ateşli görünmemiştin." Başparmağıyla yanağımdan bir şey alıyor, renginden fıstık ezmesi olduğunu tahmin ediyorum ve emerek temizlediğinde birden canım yemekten çok farklı bir şey çekiyor.

Matteo yere düşürdüğüm kremi almak için önümde çömelirken hiçbir şey söylemiyor ve yavaşça vücuduma doğru ilerlerken boşta kalan eli karnımın üzerinde gezinerek nazik öpücükler konduruyor.

"Hâlâ aç mısın Prens?" diye soruyor, giydiğim yeleği göğüslerimin üzerinden kaldırıp elindeki kremayı sallayarak.

Başımı sallıyorum, hâlâ lanet turşuyu tutmaya devam ediyorum, o sırada meme uçlarımdan birine krem sürüyor ve bana karanlık bir şekilde gülümsüyor. Gömleğinin düğmelerini yavaşça açıp, silkelenerek çıkarıyor ve arkamdan fıstık ezmesine uzanıp iki parmağını kavanoza daldırmadan önce onu orada bırakıyor. Parmaklarını diğer meme ucumun üzerinde gezdirmesini hayranlıkla izliyorum, sonra iki mememi de elleriyle kavrayarak başını iki memenin arasına indiriyor ve ağzını işe koyuyor. Beni yalarken dilini üzerimde hissetmek beni inletiyor ve mutfak tezgahına tutunmak için arkama uzandığımda, turşuyu yere bırakıyorum ve onu orada tutmak için ellerimi saçlarına sokuyorum.

Artık utanmıyorum ya da aç hissetmiyorum. Tek düşünebildiğim bacaklarımın arasında giderek güçlenen zonklama ve onun buna nasıl çare olduğu.

Matteo'nun elleri arkamda hareket ediyor, spor şortunun belinin altından kayıyor ve kık yanaklarımı kavıyor, sonra şortu bedenimden çekip çıkarıyor ve beni mutfak tezgahının üzerine kaldırıyor.

Vücudum yapış yapış ve beni öptüğünde dudaklarının tadı bir tuhaf oluyor.

Ama hoşuma gidiyor. Tokasının şingirdediğini duyduğumda ve sert sikinin içimde kaydığını hissettiğimde daha da çok hoşuma gidiyor. Kaç kez almış olursam olayım, Matteo'nun siki ilk girdiğinde her zaman biraz acı verir ve tamamen girdiğinde her zaman çıkardığım o tatmin olmuş sesi çıkarırım. Yavaşça içime pompalıyor, dudağımı tutup dişleriyle sürüklüyor ve kendimi daha fazlası için desteklemek için avucumu buzdolabının kenarına çarparken daha da yüksek sesle inlememe neden oluyor.

Matteo beni hamile olduğumdan beri siktiğinden biraz daha sert sikiyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki ilk orgazmım utanç verici bir hızla geliyor.

"İşte böyle güzel kız. Benim için boşal," diye emrediyor Matteo, ben ona daha da sıkı sarılırken beni daha sıkı kavırıyor. "Kukun harika hissettiriyor," diye fısıldıyor itişler sertleşirken. Başsı aramıza düşüyor ve elini karnımın çıkıntısının üzerine koyarken şişmiş karnıma sevgiyle bakıyor. " çok güzelsin," diyor bana. Aleti içimde o kadar büyük hissediyorum ki, her vuruşunda beni iliklerime kadar dolduruyor ve vücudunun gerildiğini ve iniltilerinin yükseldiğini hissettiğimde, yakın olduğunu anlıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök." Hızla içimden çıkıyor ve mutfak yüzeyinden inmeme yardım ediyor, ben de tam zamanında yere inip sikinden fışkıran ılık döllerini dilimin üzerinde yakalıyorum.

"Doğru, bunu sen al, Prenses." Kirpiklerimin arasından, onu yalayıp temizlerken takındığı memnun ifadeye bakıyorum. "Bu şirin, küçük göbeğin dışarı çıkmışken dizlerinin üzerinde sik alırken çok ateşli görünüyorsun." Eli aramızda uzanıyor, böylece onu okşayabiliyor, diğer elinin başparmağı alt dudağımın üzerinde kayıyor, üzerlerine dökülen spermlerin bir kısmını yakalıyor ve tekrar içeri sokuyor. Bana yedirirken başparmağını sıkıca emiyorum. Sonra turşu kavanozunu ve kremayı çalışma yüzeyinden aldığı anda beni şok ediyor,

ve yerde bana katılıyor. Sırtını mutfak dolabına yaslıyor ve beni bacaklarının arasına oturmam için sürüklüyor.

"Onu gerçekten yiyecek miydin?" Yere düşürdüğüm turşuya bakarak başını salladı.

"Ben de bunu düşünüyordum." Kızardım.

"Tamam." Matteo omuz silkiyor, turşu kavanozunun kapağını açıp bir tane çıkarıyor ve üzerine krema koyuyor. "Keyfine bak." Önüme koyuyor ve omzumun üstünden ona gülümsediğimde elinden alıyorum ve göğsüne yaslamak için arkama yaslanıyorum.

"Deli olduğumu , değil mi?" Ağzım tadına bakmak için ona bakıyorum.

"Hayır, sadece aç olduğun için mutluyum." Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor ve o günü yakalayıp turşuyu ısırdığımda, tadının ne kadar güzel olduğuna hem şaşıyor hem de seviniyorum.

"Mmmmm... bunu denemelisin," diyorum ona, çiğnerken elimi ağzımın üzerinde tutuyorum.

"Ben iyiyim." Ellerini karnımı saracak şekilde etrafımda dolaştırırken kendi kendine gülüyor ve taba rengi deri ayakkabılarındaki kan lekelerini fark ettiğimde ağzımdaki lokmayı yutup elimi ağzıma siliyorum.

"Sanırım listede bir isim daha eksildi, ha?" Matteo'nun benim için bir can daha aldığını düşündüğümde rahatlıyor muyum yoksa üzülüyor muyum bilmiyorum.

"Artık sadece bir isim kaldı, Prenses. Ve sana garanti ederim ki yakın zamanda sana zarar vermeyecek." Şakağımı nazikçe öperken başparmakları gerilmiş tenimi okşuyor ve ben yardım edemiyorum ama sözlerinde teselli buluyorum.

İKİ YIRMI BEŞ YIL

MATTEO

Elimdeki dambılları kaldırırken spor salonumun aynasından Aria'yı izliyorum. Geçen gün okuduğu, hamilelikte yoganın faydaları hakkındaki makaleyi daha fazla incelediğimden beri, sabah egzersizimizi birlikte yapabilmemiz için buraya bir mat getirdim.

Giydiği antrenman sütyeni ve yoga ortunun içinde çok seksi görünüyor ve karnı büyüdükçe ben de ona daha çok takıntılı hale geliyorum. Fucchini'nin müfettişinin ona tehdit oluşturabileceğini düşündüğü kişilerin listesi öldüğüne göre kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum; iştahını yeniden bulmuş gibi göründüğü için daha da rahatladım. Yemin ederim bu kız her gün turşu batıracak yeni bir şey buluyor.

"Egzersiz yaparken çok seksi ." Odanın diğer tarafından bir cadaloz gibi bana bakıyor, sonra minderini bırakıp yanımdaki ağırlık sehpasına oturuyor. Bir koluyla arkasına yaslanıp diğer eliyle yumruğunun üzerinde gezinirken mutlu görünmesine bayılıyorum. Ağırlıklarımı rafa geri koyarak kendimi onun önünde konumlandırıyorum, çenesini başparmağım ve parmağımın arasına alıyorum ve gözlerini karnından yukarıya ve bana bakmaya zorluyorum.

"Hamile olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum. Elbette sızlandığı şeyler oluyor ama arada sırada onu şu anki gibi hayalperest davranırken yakalıyorum.

"şaşırtıcı bir şekilde öyle," diye başını sallıyor, verdiği cevap karşısında neredeyse kafası karışmış gibi görünüyor.

"Güzel, çünkü seni daha birçok kez hamile bırakmaya niyetliyim. Sana çok yakışıyor, bunu yapmamalıydım." pmek için eğildim

Kapıya doğru baktığında Demitri'nin orada olduğunu görüyorum ve yüzündeki ifadeden iyi haberlerle gelmediğini anlayabiliyorum.

"Biraz konuşabilir miyiz patron?" diye soruyor, başıyla koridoru işaret ederek. "Hemen döneceğim," diye söz veriyorum Aria'ya, öpücüğümü bitirirken onu takip etmeden önce.

"Ne oldu?" Yalnız kaldığımızda soruyorum. "Kızın babası. Burada, Los Angeles'ta."

"Onun burada ne işi var?" Sözleri şok etkisi yaratıyor ve kalbimin çok hızlı atmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Tam olarak bilmiyorum. Gözüm üzerinde. Her hareketini izliyoruz. Ama sanırım onunla bir ilgisi hemen hemen garanti edebiliriz. Lanet şehrinizde yüzünü gösterme riski, olmaması için çok büyük."

"Ne yapmam gerekiyor?" Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, tüm bu saçmalıklardan yorulmuşum, tam işler yoluna girip rahatlamaya başladığımda, başka bir şey geliyor.

"Dediğim gibi patron, gözüm onun üzerinde, yapabileceğim başka bir şey yok."

Düzgün düşünmeye ihtiyacım var ve tüm bunlar çok fazla baskı yaratıyor. Fucchini ile arama biraz mesafe koymam gerekiyor ve bunu ihtiyacım olan sağduyu ile yapmanın aklıma gelen tek bir yolu var.

"Marco jeti hazırlasın. Ona adaya gittiğimizi söyle."

"Ada mı?" Demetri tam bir şok içinde bana bakıyor.

"Evet Demetri, son baktığımda işime yarayacak tek bir ada vardı."

"Ama babandan beri oraya gitmedin-"

"Bunun farkındayım." Ondan uzaklaşıp spor salonuna geri döndüğümde Aria'yı dizlerinin üzerinde, sırtı kavisli ve

kollarını başının üstünde birleştirdi. Ani ruh hali değişikliğimi fark olmalı çünkü anında endişeli görünüyor.

Bu bana sakinliğimi yeniden bulmam gerektiğini hatırlatıyor, onun endişelenmesine veya strese girmesine izin veremem. Bu onun ve bebek için kötü olur.

"Her şey yolunda mı?" Ayağa kalkıyor.

"Her şey yolunda, hatta harika. Tatile çıkıyoruz," diyorum gülümsemeyi başararak.

"Tatil mi?" Bu fikir onu tamamen şaşırtmış görünüyor. "Matteo, bu biraz riskli değil mi? Doktorun muayenehanesine gitmek için evden çıkmamızdan endişe ediyorsun."

"Benden şüphemi ediyorsun?" Ona çok hızlı bir şekilde karşılık veriyorum ve alt dudağının somurtmaya başladığını fark ettiğimde, hızla elini elime alıyorum, başparmağımla okşuyorum ve ses tonumu alçaltıyorum. "Seni götürdüğüm yer güvenli ve çok uzak. Tamamen güvende olacaksınız. İkiniz de." Elimini karnına koyarak ona güvence veriyorum.

"Anita' bavullarınızı hazırlamasını söyleyeceğim. Birkaç saat içinde yola çıkacağız." Ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni geri çekiyor.

"Tüm bunlar çok aceleci görünüyor, bu kadar spontane olmak sana göre değil." Alnını kırıştırıyor.

"Her şey yolunda." Başını ellerimin arasına alıp tepesinden öpüyorum ve yanından ayrılıp ofisime gidiyorum. gergin olduğum zamanlarda onun yanında . Aria insanların enerjisini anlamakta çok iyidir. İsteyeceğim son şey bunun ona bulaşması.

Ofisime girip kapıyı kapattıktan sonra öfkemi serbest bırakıyorum, yumruğumu duvara vuruyorum ve bunun Stevan Fucchini'nin lanet olası yüzü olduğunu hayal ediyorum. Demitri haklı, biliyor. Listedeki tüm o insanları öldürdüm ve tek şüpheli olarak kendimi bıraktım. Bundan pişman değilim.

Aria'ya zarar verme niyeti olan insanların dışarıda serbestçe dolaşmasına izin vermeyecekti. Ama şimdi, yeni bir tehdit var. *Onun* tehdidi. Kapımı açıp Demitri'ye seslenmeden önce saçlarımı geriye atıp kendimi toparlıyorum. O asla değildir, bu yüzden neredeyse anında yanımda olur.

"Marco bir saat içinde seninle hangarda buluşacak," diye beni temin etti.

"Fucchini'nin evindeki bağlantın. Onunla temasa geçmeni, neden burada olduğunu ve yanında kaç adam getirdiğini bilip bilmediklerini öğrenmeni istiyorum." Sesimdeki paniği duyabiliyorum ve sakinleşmem gerektiğini fark ediyorum çünkü Aria lanet bir tatile çıktığımızı düşünüyor.

"Bağlantımdan haftalardır haber alamıyorum." Demitri başını sallar.

"*Ne?!*" Kanımın kaynamaya başladığını hissediyorum.

"Denedim ama hiçbir şey duymadım. Sanırım-"

"Ve bu konuda beni uyarmak aklına gelmedi mi?" Kendime sert bir şeyler koyabilmek için dolaba doğru ilerleyerek ona karşılık veriyorum.

"Meşguldün, sana tek başına yapmakta ısrar ettiğin altı kişilik saldırıyı hatırlatacağım. Seni hiç böyle görmemiştim Matteo. Senin için endişeleniyorum."

"Benim için endişeleniyor musun?" Ona gülüyorum.

"*Benim için* endişelenmene gerek yok, Demitri. Çocuğumu taşıyan kadının güvenliği için endişelenmeni istiyorum. Eğer bana bağlantının kayıplara karıştığını söyleseydin bunu önceden tahmin edebilirdik. Şimdi, lanet bir fare gibi etrafta dolaşıyorum, eski lanet şehrimden nefret ettiğim bir adaya kaçıyorum!" İçkimi yudumlayıp masamın arkasına oturuyorum, elimi ağzıma götürürken titriyorum. O şekilde bağırmak istememiştim.

Az önce söyledim, Aria'nın beni duymuş olma ihtimali var ve bunu istemiyorum.

"Özür dilerim Matteo," diyerek öne çıkan Demitri suçlu görünüyor.

"Bu senin hatan değil, bunun kötü bir fikir olduğu konusunda beni uyarmadığını söyleyemezsin." Tüm bunlar için sadece kendimi suçlayabilirim. Onu almak kötü bir fikirdi, ama karnının çocuğumla şişmesiyle onun daha da güzelleşmesini izlemek, pişman olmamı imkânsız kılıyor.

"Kız arkadaşınla git, adada bir mola ver. Kim bilir, belki o sana orada bir güzellik bulmada yardımcı olabilir?" Ona kuşkuyla bakıyorum ve o da bana, orada asla güzellik bulamayacağımı benim kadar iyi bildiğini doğrulayan bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Burada her şeyle ben ilgileneceğim. Dediğim gibi, gözüm Fucchini'nin üzerinde. Kız birkaç gün içinde onu arayıp güncellemelerinden birini ve bakalım tepkisi ne olacak."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Demitri." Son içkimi bitirmeden ve onu bulmaya gitmeden önce kendimi toparlamadan önce ona haber veriyorum.

C H A P T E R İ K İ Y İ R M İ B E Ş

ARIA

Matteo'nun canını sıkan bir şey var. Bana sürekli gülümsemesinden anlayabiliyorum. Bu onun tarzı değil ve hiç de inandırıcı değil. Özel jetindeki hostesten köpüklü suyu alıp ona garip bir şekilde gülümserken, Matteo emniyet kemerini kucağımda bir çocuk gibi sabitliyor.

"Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun" diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum ama yaparsam güvenli olduğundan emin olabilirim. Hostese bakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor ve karnıma dokunuyor.

"Hepsi bu kadar," diyerek onu kovuyor ve elimi tutup yanımdaki küçük pencereden dışarı bakıyor.

"Bir jetiniz ya da bir adanız olduğundan hiç bahsetmemiştiniz." Gerginliğini azaltabileceği umuduyla bir sohbet başlatmaya çalışıyorum,

"Çok sık ziyaret etmiyorum." Ağzında kötü bir tat varmış gibi dudağı kıvrılıyor.

"Babamın da bir adası var... ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?" Aynı pencereden dışarı bakıyorum ve duruma hiç yardımcı olmadığımı fark ettiğimde içimden kendime lanet ediyorum.

"Baban adanın sahibi değil, sadece adaya erişimi var. Adamlarımın seni götürdüğü adanın sahibi Harold Fredimen. Arkadaşlarının ve kendisini zengin eden insanların adayı kullanmasına izin veriyor," diye düzeltti beni.

"Ama gideceğimiz ada size ait, değil mi?" Kontrol ettim.

"Ailem yıllardır bu adanın sahibi."

"O zaman görmek için ." Parlak bir şekilde gülümsüyorum, varmadan önce onun ruh halini düzeltmeye kararlıyım.

Havada ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, havalandıktan kısa bir süre sonra uyuyakalmışım, ama nihayet uçaktan indiğimizde, nem beni bir duvar gibi çarpıyor. Matteo merdivenlerden inmeme yardım edip bizi bekleyen üstü açık cipe doğru yürürken biraz başım dönüyor ve bacaklarım titriyor. Pist o kadar küçük ve tropik ormanlarla çevrili ki pilotun yerini bulmasına şaşıyorum ve cipin yolcu koltuğuna oturduğumda Matteo'ya gülümsüyorum ve kemerimi omzumdan çekip bağlaması için bana doğru eğilmesine izin veriyorum. Ne kadar boğucu olsa da, birinin benimle onun gibi ilgilenmesi güzel bir his. Bizi ağaçların arasından geçen engebeli yolda götürürken, Jeep'in takla çubuğunu sıkıca kavradığımda yolculuğun zorluğu için özür dilemek dışında konuşmuyor.

Neyse ki, bir açıklığa önce sadece kısa bir süre araba kullanıyoruz ve beyaz kumlu plajı ve berrak mavi okyanusu gördüğümde rahatsız edici yolculuğa değişiyor.

"Evim güzel evim," diyor Matteo, kartpostal güzelliğindeki manzaraya bakan lüks sahil kulübesinin yanına park ederken, sesi pek de coşkulu çıkmıyor.

"Matteo, burası çok güzel." Bana yardım etmek için kaputun etrafında kendimi çözüyorum ve elini tutuyorum. İçinde bulunduğumuz koy küçük ama etrafımızı çevreleyen dağlar uzun ve üzerlerinde yetişen ağaçlardan dolayı yemyeşil.

"Bay Romano." Evden bir kadın sesi geliyor ve kısa boylu, yaşlı bir kadın bize doğru koşarak geldiğinde onu nereden tanıdığımı merak ediyorum.

Matteo'yu sıcak bir kucaklamayla selamlıyor ama karşılık görmüyor, sonra bana doğru ilerliyor, beni kollarının arasına alıp süzmeden önce sıkıca kavırıyor.

"Anita senin güzel olduğunu söyledi ama sen bunun çok ötesindesin." Yaşlılıktan yıpranmış eli yanağımı okşuyor.

"Aria, bu Grena, Anita'nın kız kardeşi. Evle o ilgileniyor." Matteo bizi tanıştırıyor ve ben onu nereden tanıdığımı anlıyorum. Kız kardeşinin gözlerinin onda da var.

"Sizin için her şey hazır. Bu gece sana güzel bir yemek yapabilmem için Emelle'i erzak alması için anakaraya gönderdim bile. Balık düşünüyordum, bebek için beyin gıdası. Bu olur mu Bay Romano?" Eli karnımı okşarken heyecanla gülümsüyor.

"Bu mükemmel olacak, Grena." Kaba bir şekilde başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Başımı sallayarak onaylıyorum, Matteo'nun okyanusa bakarken ne kadar uzak göründüğünü fark ediyorum. Beni cennete getirdi ama yine de bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Grena, lütfen Bayan Aria'ya odamızı gösterir misin, eminim yolculuğumuzdan dolayı yorgun düşmüştür."

"Matteo." Elini tutuyorum ve şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Keşke bana sorunun ne olduğunu söyleseydi. Tatillerin eğlenceli olması gerekir, neden beni kendisini mutsuz eden bir yere getirsin ki?

"Yapmam gereken bazı aramalar var, tatile çıktım diye evdeki işler durmaz." Alnımdan hafifçe öpüyor, sonra elini bırakıp ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor. Biraz yalnız kalmak için uzaklaştığında Grena elimi tutarak bana hâlâ burada olduğunu hatırlatıyor.

"Gelin, size odanızı göstereyim, Bayan Aria." Grena beni kulübeye doğru götürüyor ve omzumun üzerinden baktığımda Matteo başını sallıyor ve beni onunla gitmeye teşvik etmek için sahte gülümsemelerinden birini daha sunuyor.

"Burada nasıl mutsuz olabiliyorsun?" Matteo sonunda odamıza geldiğinde ona sormak için cesaretimi topluyorum. Geldiğimizden beri benimle neredeyse tek kelime etmedi ve bütün akşamı ofisinde geçirdi. Üzerinde uzandığım sayvanlı yatak okyanusa bakıyor ve çift kanatlı kapılar serin, çok hoş bir akşam esintisini içeri almak için açık.

"Mutsuz değilim," diye beni temin ediyor, kol düğmelerini çıkarıp üzerine koyuyor. Bu sıcakta takım elbise giymeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Akşam yemeğini bile yalınayak, pantolonunun paçalarını kıvrarak yedi ve burada geçirdiğimiz süre boyunca daha rahat bir yaklaşım benimseyeceğini umuyorum. Keşke ben de onun kadar sıcakla başa çıkabildiğimi söyleyebilseydim. Buraya geldiğimden beri sadece serinlemek için iki kez duş almak zorunda kaldım ve Anita'nın benim için hazırladığı bikiniyle yaşamaya karar verdim bile.

"O zaman beni tatile getirmişsin gibi davranmaya başla." Dizlerimin üzerinde ayağa kalkıp kravatını tutuyorum ve onu kendime doğru çekmek için kullanıyorum. Onu öperken üst düğmesini açacak gevşetiyorum ve o da bana kolayca teslim oluyor, ellerini kalçalarımın altına koyuyor ve ben yavaşça diğer düğmelerini açarken dilinin benimkinde dolaşmasına izin veriyor. İşim bittiğinde gömleğinden sıyrılıyor ve birini tutuyor, diğer eli sırtıma uzanıyor, böylece beni nazikçe yatağa geri yaslayabiliyor. Bunun nereye varacağını iyi biliyorum ve ne kadar ateşli olduğu umurumda değil, bunun için buradayım.

Parmakları ayak bileklerimi kavırıyor, ayaklarımı kaldırıyor, böylece dizlerim bükülmüş ve önünde açılmış olarak yatağın üzerinde düz duruyorlar. Geçen hafta Dr. Fabier'e aynı durumda olduğumla ilgili bir şaka yapmak üzereydim ama bunu pek komik bulmayacağını biliyorum. Muayenemin bu kadar müdahaleci olmasından hoşlanmadığını açıkça belirtti ve ben de

O gittikten sonra amımın kime ait olduğunu çok yoğun bir şekilde hatırladım.

Ağzımı kapalı tutuyorum ve Matteo'nun yere diz çöküp beni külotumun üzerinden öpmeye başlamasını izliyorum.

Son zamanlarda her şey o kadar yükselmiş hissediyorum ki, içime hissettiğimde yüzüm kızarıyor. Ama bana bastırırken çıkardığı gülümsemeden bundan hoşlandığını anlayabiliyorum. Kalçalarımı ağzına doğru savurmaya başladığımda ona vahşi bir şey geliyor gibi görünüyor. Bizi ayrı tutan kumaş bariyeri yırtmak için iki elini kullanabilmek için doğruldu, sonra beni yalayabilmek için bacaklarımın arasına geri döndü, dilini etime .

Elleri şişmiş göbeğimi kavrarken parmaklarım çarşafı kavırıyor ve onun için boşalmamı sağlarken çarşafın üzerinden gözlerimin içine bakıyor. Umarım duvarlar göründükleri kadar ince değildir ve ben utanmazca inleyip kendimi kontrolsüzce onun ağzına bıraktığımda Grena'nın adada kendine ait bir yeri vardır.

"*Şimdi* tatildeymişsin gibi hissediyor musun?" diye soruyor ve onunkini öpüyor.

Meme uçlarıma ekstra özen ve dikkat göstererek vücuduma geri dönüyor. Hamile olduğumdan beri çok hassaslar, ilk başta onlara dokunması için mücadele ettim, ama şimdi ağzının onları çevrelemesi tüm cildime bir heyecan gönderiyor.

"Evet." Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve elinin aramıza girdiğini ve parmaklarının girişimi kızdırmaya başladığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bedenim onu daha fazla hissetmek için umutsuzca kıpırdanıyor ve o da acı çekmemi izlemek için geri çekiliyor, bir eliyle kendini desteklerken diğer eliyle beni tekrar tekrar boşaltıyor. Yüzündeki gülümsemenin artık sahte değil, memnun bir gülümseme olmasını seviyorum ve nefesimi geri aldığımda ona karşılık veriyorum.

Parmağı beni sakinleştirmek için yavaşça içime girip çıkarken, "Benim için geldiğinde büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldıyor; ve ben

Beni biraz daha açıp bir tane daha soktuğunda kendim daha da ıslanıyorum. "Bazen sana bakmak acı veriyor, biliyor musun...?" Kaşları gözlerinin üzerine kapanıyor ve bütün gün onunla birlikte olan aynı acının geri döndüğünü görüyorum. Bu konuda onu sorgulamak istiyorum ama bana yaptığı şeyi yapmaktan vazgeçmesini de istemiyorum.

"Becer beni." Aşağı bakarken parmaklarımı göğsünün üzerinde kaydırıyorum ve doğal olarak her iki parmağını da nasıl sürdüğümü izliyorum. "Eskiden yaptığın gibi sertçe sik beni." Sesimdeki çaresizliği duyuyorum ve bana karşı nazik olmak istediğini bildiğim kadar, Matteo'nun gözlerinde aynı çaresizliği görüyorum. Kapalı bir kutu olduğunu düşünüyor olabilir ama beni kandıramaz.

"Yapamam." Başını sallıyor, tavana bakarken boynunu geriyor, sanki Tanrı'ya ona direnme gücü vermesi için dua ediyormuş gibi.

"Bana zarar vermeyeceksin ve söz veriyorum, eğer verirsen sana söylerim. Sadece beni eskiden yaptığın gibi becermeni istiyorum. Bunu özlüyorum ve şu anda buna ihtiyacın var."

"Aria, yapamam," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak. Parmakları beni becerirken biraz daha az nazik olmaya başlıyor.

"Lütfen, Matteo. *Benim* de ihtiyacım var."

Yataktan uzaklaştığında hayal kırıklığı içinde homurdandığını duyuyorum ve tam hışımla çekip gideceğini düşündüğüm anda kemerini kabaca çözerek beni şok ediyor.

Soyunmasını izlerken zaferle gülümsüyorum ve bana doğru geri gelirken yüzündeki sert tehdidi görüyorum.

Bacaklarımın arasına bakarak, "Beni sağduyuma aykırı davranmaya zorluyorsun," diyor. "Şu amcığa bak." Başını eğiyor ve dizlerimi daha da ayırmadan önce önünde uzanan şeye hayranlıkla bakıyor. "Çarşafplarımın üzerinde umutsuzca ağlıyor, sikimle doldurulmak için zonkluyor." Ben de utanmadan başımı sallıyorum,

Tam olarak olan bu ve gözlerindeki karanlıktan bana tam olarak istediğimi vermek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Yine de, bundan sonra ne olacağını gerçekten beklemiyordum. Matteo'nun parmakları bacaklarımın arasına keskin ve sert bir şekilde iniyor, amıma şaplak atıyor ve bundan gelen beklenmedik heyecandan nefesimi kesiyor. "Bu amcığa bayılıyorum, Aria. Çaresiz kaldığında daha da çok seviyorum." Başını eğiyor ve beni tam dikiş yerimden yalıyor, sonra klitorisime sertçe tükürüyor, tükürüğünü zevkimle karıştırmak için kullandığı parmağını inceliyor.

"Şu güzel, küçük yüzüne bak. Hissettiğin acıyı her yerinden görebiliyorum; beni içinde hissetmek için duyduğun çaresizlik apaçık ortada." Sikini eline alıp am dudaklarımın arasından geçirirken beni daha da tahrik ediyor. "Çok yakın, ama tam olarak orada değil, ha Prenses? Bahse girerim seni boşaltabilirim. İhtiyacın olan yere yaklaştıkça yaklaşan sikimle."

Ona başımı sallayarak karşılık veriyorum, karnımın kıvrımının üzerinden, am dudaklarımın arasından acı verici bir şekilde, yavaşça kaydırırken nasıl görüldüğünü görmeyi başarıyorum.

"Sana istediğini vereceğim, Aria," diye beni temin ediyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor ve yanağıma yapışmış saçlarımı temizliyor. "Sadece önce bana istediğimi ver. Seni onunla doldurmadan önce bu muhtaç, küçük klitorisin sikime karşı zonklamasını hissetmek istiyorum." O kadar yavaş hareket ediyor ki, vücudum beklentiden dolayı ağrıyor. "Üç deyince..." Biraz daha ıslatmak için sikinin ucuna tükürüyor. "İki..." Kalın kafası o tatlı noktaya dokunuyor... "Bir." Sert sesi beni uçurumun kenarına getiriyor ve ona tam olarak istediği şeyi veriyorum. Çok yoğun hissettiriyor. Sanki tüm vücudum bir mendeneye sıkıştırılıyor ve tam adını haykırarakken, tüm nefesimi kesiyor

siki içime girdiğinde ve beni uzun bir vuruşla doldurduğunda.

"*Fuuuck!*" Kelimeler ağızımdan yuvarlanıyor ve Matteo'nun elinin boğazımı kavradığını hissettiğimde, bileğini tutuyorum, böylece orada tutacak. Böyle yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bana karşı bu kadar nazik olmasını takdir ediyorum ama beni hamile bırakmadan önceki halini özlüyorum. Beni derin ve sert bir şekilde sikerken gözlerindeki o vahşilik geri geldi ve aklında ağır bir şey olduğunu doğruladı. Ona bakıyorum, ruhunu araştırıyorum ve her neyse benimle paylaşması için yalvarıyorum, ama her şey çok yoğunlaşıyor ve bedenimin yanı sıra zihnimin kontrolünü de kaybediyorum. Bacaklarım titriyor, kalbim güm güm atıyor ve Matteo kocaman, sert aletini içime aylardır sahip olmadığım kadar hızlı ve sert bir şekilde sokarken paramparça olmuş bedenim bir orgazm daha yaşıyor. Parmakları boğazımı daha sıkı sıkıttığında yakın olduğunu anlıyorum.

"Benim!" diye , beni çılgınca beceriyor. "*Hiç* kimse "Seni benden alacağım, Aria."

İçime uzun, son bir hamle yapıyor ve boşalırken dölünün gücünü hissediyorum.

Dışarıdaki dalgaların sesi ve nefes alış verişlerimizden başka bir şey yok, elini yavaşça boynumdan çekip ortamı ezmeden yatağın üzerinde üzerimde tutmak için kullanıyor.

"Matteo." Sesimi bulmayı başarıyorum ve ona baktığımda utanç içinde başını eğiyor. Nefesini tutarken omuzları hızla yükselip alçalıyor.

"Bunu yapmamalıydım." Sesindeki alçak tondan kendine kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

"Sana ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum, yanağını avucumun içine alıp gözlerini tekrar benimkilere yönlendiriyorum. "İhtiyacın vardı," diye hatırlatıyorum ona.

"Ne kadar değerli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Başını sallıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Seni hak etmiyorum. Bana verdiğin şeyi hak etmiyorum." Gözleri bedenlerimiz arasında alçalıyor ve büyüyen karnıma odaklanıyor. "İkinizi de güvende tutmak zorundayım. İkinizi de kaybedemem."

"Bizi kaybetmeyeceksin. Biz buradayız," diye onu temin ederim.

"Matteo, lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle. Gerçekten neden burada olduğumuzu söyle." Gözlerini kapatıp i geçirdikten sonra sikini içimden çıkarıp yanımıdaki yatağa uzanıyor. İkimiz de sessizlik içinde bambu tavana bakıyoruz ve tam ona tekrar soracakken sesi beni susturuyor.

"Baban Los Angeles'ta," diye itiraf ediyor, ne kadar endişeli olduğunu gösteren zayıf bir sesle.

"Ne?" Başımı çevirip ona bakıyorum, şaşkınlığımı gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum.

"Demitri'ye göre dün gece gelmiş. Ne istediğini bilmiyorum ama sen olma ihtimalin çok yüksek ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim." Yan dönüyor ve başını elininzerine koyuyor.

"Aria, gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen istesen bile. Mecbur kalırsam seni tutsak ederim çünkü sana bağımlıyım." Sözleri beni korkutmalı ama .

"Bu yüzden buradayız çünkü bu adayı bilen çok az insan var, hepsi de güvendiğim insanlar. Seni burada tutmam gerektiği sürece tutacağım. Babanın seni geri götürmesine izin vermeyeceğim."

"Sanırım burada, cennette acı çekmemiz gerekecek." Ben de ona gülümseyerek yumuşatmaya çalışıyorum. Elbette babamın aniden Los Angeles'ta ortaya çıkması beni endişelendiriyor ama Matteo bana her zaman stresin bebeğimiz için iyi olmadığını söylüyor. Güvende olduğumuzdan emin olmak için elinden gelenin fazlasını yaptığını görebiliyorum. Ona güvenim tam.

"İnan bana, burası cennetten çok uzakta." Göbek deliğimin etrafında yavaş, narin daireler çizen parmağına bakıyor. "Burada benim için kötü anılardan başka bir şey yok. kalmasaydım ikinizi de asla buraya sürüklemeydim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Buraya karşı tavrı ilgimi çekmişti.

"Asla." Karnıma yumuşak öpücükler kondurabilmek için yataktan aşağı kaymadan önce hüzünle gülümsüyor.

"Sence o iyi mi? Kontrolümü kaybettim." Eli karnımın alt tarafını okşuyor, şefkatle.

"O iyi," diye onu temin ediyorum ve son zamanlarda hissettiğim o çırpınma hissini hissettiğimde kendi kendime gülümsüyorum. Dışarıdan hissedilebilecek bir şey değil ve onun olduğundan tam olarak emin olamıyorum, ama gerçekleştiğinde harika hissettiriyor.

"Peki ya sen? Bunu daha ne beklememiz gerekecek bilmiyorum. Ben bekleyene kadar burada rahat edebilir misin?" Bana bakıyor.

"Birlikte olduğumuz sürece iyi olacağım." okşayarak gözlerinden uzaklaştırıyorum ve gülümsüyorum.

CHAPTER TWENTY-SIX

MATTEO

Kocaman açılmış gözleri ruhuma bakarken kanının kuma karıştığını görüyorum.

"İyi iş, oğlum." Titreyen elim tuttuğum silahı indirirken babam omzumu sıkıyor.

"İyi iş," diye tekrarlıyor ve beni az önce öldürdüğüm adama bakarken bırakıp sahil evine doğru geri yürüyor. Göz ucuyla durup anneme bir şeyler söylediğini fark ediyorum. Okyanusun sesinden ne duyamıyorum ama annem cevap vermiyor. Elinde kristal bir votka bardağı ve yüzünde boş bir ifadeyle basamakta otururken sadece uyuşmuş görünüyor. Titriyor, tıpkı benim gibi ve onu daha önce hiç ağlarken görmedim, ama sürdüğü makyajdan akan kalın, siyah, ağır gözyaşları açıkça belli oluyor.

"Onu gururlandırdın, evlat." Demitri'nin babası Gino, babamın korumalarından biriyle birlikte cesedi kumdan çıkarıp uzun, siyah bir ceset torbasına yerleştirirken bana güven verici bir baş selamı veriyor. Sahile bakıp en iyi arkadaşımın da beni izlediğini gördüğümde, acaba bugün ben olmadığım için kendini şanslı hissediyor diye merak ediyorum.

"Matteo. Matteo... Çabuk!" Aria beni sarsarak uyandırıyor ve ses tonundaki aciliyet beni yastığımdan fırlatıp ayağa kaldırıyor.

"Bebek mi?" Paniklemeye başlayarak onu hızla kontrol ettim.

"Evet," diye başını sallıyor ama endişeli görünmüyor.

Aslında, gerçekten mutlu görünüyor.

"Bana elini ver." Elimi uzattı, sonra karnına doğru götürdü, avucumu seksi, küçük, güzel karnına dayadı.

Yumru.

"O senin de hissedebileceğın kadar güçlü." Avucumun altında küçük bir dalgalanma hissettiğimde bana sevimli bir şekilde gülümsüyor. "Bu dalgalanmaları birkaç haftadır hissediyorum ama sen de hissediyorsun, değil mi?" diye kontrol ediyor.

"Evet, ben... Hissediyorum." Tekrar hissetmek için elime bakıyorum ve sonunda hissettiğimde ikimiz de aynı anda gülüyoruz.

"Bu bizim küçük oğlumuz." Gözyaşlarını tutuyormuş gibi alt dudağını ısırtıyor ve elimi karnında hafifçe gezdiriyorum, acaba o da beni hissediyor mu diye merak ediyorum.

"Garip hissediyor musun?" Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışarak soruyorum. Neredeyse iki haftadır adadayız ve yemin ederim onun düzgün, yuvarlak yumrusu her geçen gün daha da büyüyor. Bununla birlikte daha da seksi oluyor.

"Evet, ama iyi bir tuhafılık. Büyülü bir his." Onun ne kadar mutlu olduğunu görmekten çok keyif alıyorum ve onu kendi hayatından alıp benim hayatıma soktuğumdan beri ilk kez kendimi suçlu hissetmiyorum.

"Teşekkür ederim." Başparmağım üzerinde gezinirken güzel, mavi gözlerine bakıyorum.

"Ne için?" Tutamadığı o mutlu gözyaşlarının arasından bana gülüyor.

"Bana bu adadaki ilk mutlu anımı yaşattığın için." Geçmişini düşünmek istemiyorum, özellikle de şimdi. Aria az önce beni bir kâbustan çekip çıkardı ve elime bir rüya tutuşturdu. Bu bana işleri doğru yapmak için daha da kararlılık veriyor.

"Bir tane daha yapmak ister misin?" Aklıma spontane bir fikir geldi ve yataktan fırlayıp elimi ona uzattım.

"Her zaman." Aria kirpiklerinin arasından bana gülümsüyor, yataktan kalkması her zamankinden biraz fazla zaman alıyor. O değil

Bana sorarsanız, onu veranda kapılarından geçirip cipe doğru götürürken o tatlı, küçük kıkırdamayı yapıyor.

"Matteo, ayağında ayakkabı yok." Gülüyor ve bu bana dikkatsizliğimi hatırlattığında, onu kollarıma alıp yolun geri kalanında taşımak için duraklıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, onu dikkatlice yolcu koltuğuna oturtup kemerini bağladıktan sonra aceleyle direksiyonun başına geçip motoru çalıştırıyorum.

"Bu bir sır," diyorum , hızla uzaklaşıp seveceğini bildiğim bir noktaya doğru ilerliyorum.

Neyse ki ay, şelaleye vardığımızda Aria'nın yüzündeki ifadeyi takdir edebilmem için yeterince dolunay. Su, üzerindeki gümüşü mavi parıltıdan ışıltıyor ve gökyüzü yıldızların da bize biraz ışık sağlaması için yeterince açık.

Aria hiçbir şey söylemiyor, ben onu cipten çıkarıp su kenarına götürürken etrafımıza hayretle bakıyor.

"Yüzmek ister misin?" Sırtıma uzanıp tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve boxer'larımı çıkarıp bir kenara atıyorum.

"Ciddi misin?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Gerçekten çok ciddiylim." Parmaklarımı giydiği şirin, küçük erkek şortunun bel bandına geçiriyorum ve onu daha yakına sürüklüyorum.

"Bu sen değilsin." Şaşkınlıkla başını sallıyor ama yüzüne yerleşmiş gülümseme bundan hoşlandığını gösteriyor. Buraya geldiğimizden beri gerginim ve etrafta olmak zor, bunu anlıyorum. Ama bu gece oğlumun onun içinde hareket ettiğini hissetmek bana ne için burada olduğumu hatırlattı.

"Belki de içimde ortaya çıkardığın bir şeydir," diye takılıyorum, karnının hemen üzerinde, göğüslerinin üzerinde duran dar yelek üstünü kaldırıp başından aşağı indiriyorum. Meme uçları akşamın serin havasıyla anında sertleşiyor ve sevimli, küçük gülümsemesi cüretkâr bir gülümsemeye dönüştüğünde, şortunu ayak bileklerine kadar indirip içinden çıkmaya koyuluyor.

Elini tutup onu suya sokuyorum, ne kadar sıcak olduğuna şaşıyorum ve belimize kadar geldiğimizde, vücutlarımızı birbirimize bakacak şekilde çeviriyorum ve ellerimi kıcının altından kıvrarak onu kaldırıyorum. Karnı onu eskisi kadar yakın tutmama izin vermiyor ve kollarını omuzlarıma dayayıp parmaklarını boynumun arkasından geçirdiğinde bana hülyalı hülyalı .

"Seni seviyorum. Yani, huysuz olduğun zaman da seni seviyorum, ama böyle olduğun zaman-" Hak etmediğim başka bir şey söylemesini engellemek için dudaklarını öpüyorum ve sikim doğal olarak girişinin yakınında yerini buluyor.

Sudan gelen ay ışığının yansımasıyla kadar mükemmel görünüyor ki, elimi suyun altına uzatıp sikimi yavaşça içine soktuğumda, yüzündeki memnuniyet beni dünyanın en şanslı erkeği gibi hissettiriyor.

Bu kadın kim olduğum için benden nefret etmeli, planım onun hayatını mahvedebilirdi ve yine de burada, çocuğum içinde büyüdüğü ve bunu çok iyi yaptığı için çok minnettar ve gururlu.

"Bu gerçekten çok hoş," diye fısıldıyor, ben kendimi onun içinde nazikçe sallarken, su etrafımızda yuvarlanırken boynunu öpüyorum.

"Evlen benimle." Sözcükler kendiliğinden ortaya çıkmış gibi görünüyor ama pişman değilim. Aria bana ait ve çocuğumuz gibi onun da Romano adını taşımasını istiyorum.

"Evet." Anında verdiği cevap beni duraksatıyor ve onu doğru duyup duymadığımı kontrol etmek için başıımı geri çekiyorum. "Bu kadar şaşırmış görünme. Tabii ki senin karın olmak istiyorum." Her şeyi çok basitmiş gibi anlatıyor.

"Tamam, bunu gerçekleştireceğim." suyun içinde yavaşça becerirken usulca öpüyorum ve ikimiz de aynı anda boşaldığımızda, küçük nefesleri çaresiz bir inlemeye dönüşüyor. Artık vücutlarımızın birbiriyle senkronize olmasını seviyorum ve uzun bir süre , amını daha fazla dölümle doldurduktan sonra, onu bana olabildiğince sıkı tutuyorum.

"Üşüdüñ mü?" Sonunda sikimi onun dar amından çıkardığımda kontrol ediyorum. Birden bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anladım. Bu sudan onu sıcak tutacak ya da cildini kurulayacak havlum yok.

"Ben iyiyim." Başıını bana doğru sallıyor.

"olmazsın. Şimdi üşüyeceksin ve-"

"Yine hareket ediyor," diye sözümü kesiyor ve elimi tutup tekrar karnının üzerine koyuyor ki ben de hissedebileyim.

"Bak Matteo, biz iyiyiz. Bizimle ilgilenerek harika bir iş çıkarıyorsun." Şu ana kadar fark etmemiştim ama onun sözleri tam da duymaya ihtiyacım olan şeylerdi. Ve birdenbire onu getirmek istemediğim bu ada, hayatının geri kalanında onu tutmak istediğim yer gibi görünmeye başladı.

", seni eve götürelim." Onu sudan çıkarmadan önce bir kez daha öpüyorum ve tişörtümü kullanarak onu geldiğince kuruluyorum.

CHAPTER TWENTY-5 EVEN

ARIA

Matteo bana evliliğimizi gerçekleştireceğini söylediğinde ciddiye, şelalede bana evlenme teklif edeli sadece beş gün oldu ve bugün plaj özel törenimiz için hazırlandı. Demitri bir şekilde bizim için ayarladığı evlilik cüzdanıyla birlikte adaya uçuyor ve Matteo her şeyi doğru yapmamız konusunda ısrarcı olduğu için yanında bir rahip de getiriyor. Onu hiçbir zaman dindar bir tip olarak görmedim, ama ben akışına bırakan bir kıyım.

"Gergin misin?" Grena saçına birkaç toka daha eklerken soruyor.

"Hiç de değil, burada önünde yeminimi berbat edebileceğim çok fazla insan yok." Güzel, mor orkideyi bana verdiği düzgün saçın arasına yerleştirirken aynadan ona gülümsüyorum.

"Tatlım, evlilik sadece yemin etmekten çok daha fazlasıdır. Kalbinizden taşan bir aşkla ilgilidir. Her şeye rağmen sebat etmektir. Evlilik kolay değildir. Özellikle de Matteo Romano gibi bir adamla." Gülümsüyor ve yaptığı işe hayran kalabilmek için geri çekiliyor.

"Onu seviyorum, biliyorsun. Sadece bebek için evlenmiyoruz." Karnımı şefkatle okşuyorum, artık saklanamayacak kadar büyük ve Matteo'nun anakaradan diğer malzemelerle birlikte gönderdiği beyaz elbiseden oldukça belirgin bir şekilde çıkıyor.

"Anlıyorum, Matteo'yu uzun yıllardır ve onu hiç kimseye karşı seninle olduğu gibi görmedim." Gülümsüyor.

"Demek hep adadaydın." Matteo'yu bu yer hakkında bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek için bir fırsat görüyorum.

"Evet, rahmetli Bay Romano son zamanlarına doğru burada ikamet ediyordu. Vefatından beri ziyaret etmemiş olsa da Matteo burayı güzel tutmam için bana para ödüyor." Hüzünle gülümsüyor ve kendini meşgul göstermek için yatağı sıvazlıyor.

"Ne kadar zaman önceydi?" Şifonyerin taburesinden kalkıp yastıkları kabartmasına yardım ederek soruyorum.

"Lütfen, Bayan Aria, dinlenin."

"Dinlenmek istemiyorum. Bütün günümü dinlenerek geçiriyorum. Bu yer hakkında bilgi edinmek istiyorum. Matteo'nun neden buraya gelmek istemediğini bilmek istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Onu gülümsetme şeklini seviyorum." Grena gururlu bir anne gibi yanağını okşarken az önce söylediğim her şeyi görmezden geliyor. "Sahilde görüşürüz." Beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Aynanın önünde durup yansımama bakıyorum ve hayatımın bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değişebildiğini merak ediyorum.

Oğlumuz içimde kıpırdanıyor ve ben de elimi onun hareket ettiği yerlerde . Artık onu giderek daha fazla hissediyorum ve Matteo da elini karnıma koyup onu hissederek saatler geçiriyor. Vücudumda meydana gelen değişiklikler onu büyülüyor ve her şey biraz aceleye gelmiş gibi görünse de bunu yapmamız doğru geliyor. Keşke Matteo benden bir şeyler saklamasaydı.

"İçeri girebilir miyim?" Kapıdan Matteo'nun sesini duyuyorum ve hızla arkamı dönüyorum.

"Düğünden önce beni görmemen gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben batıl inançlı değilim, ya sen?" diye kontrol ediyor, bana doğru yürüyor ve elbisemin içinde nasıl görüldüğüme hayranlıkla bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce şişmiş karnımı okşayan eline gülümsüyor.

"Sana bir şey vermek istedim." Elini arka cebine attı ve küçük kırmızı bir kutu çıkardı.

"Nişanımızı hiçbir zaman resmileştirmedim," diye açıklıyor.

"Çünkü sadece birkaç gün sürdü." Ona gülüyorum, sadece Matteo Romano uzak bir adada bir haftadan kısa bir sürede düğün yapabiliirdi.

"Bunun konuyla ilgisi yok, her gelinin bir nişan yüzüğü olmalı." Kutuyu açıyor ve antik tarzda, üzerinde beni ağırlaştıracağından emin olduğum kadar büyük bir pırlanta olan yüzüğü ortaya çıkarıyor.

"Bu büyükannemin yüzüğüydü, o ve büyükbabam birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşadılar. Onu çok mutlu etti ve benim niyetim de her zaman aynısını senin için yapmak olacak."

"Bu mükemmel." Kutusundan çıkarıp parmağıma takarken büyülenmiş gibi ona bakıyorum.

"Senin kadar mükemmel değil ama iş görür." Eli yüzümü kavıyor ve ben de doğal olarak ona doğru eğiliyorum.

"Demitri bana babanın Los Angeles şehir merkezinde bir daire satın aldığını ve burada kalmaya niyetli olduğunu söyledi," diye itiraf ediyor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

"Bu eve gidemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?" Bunu düşünmek beni rahatlatıyor mu yoksa korkutuyor mu bilmiyorum. Adanın inzivasını seviyorum ama bebeğin doğmasına sadece üç ay var.

"Bu sadece burada biraz daha kalmamız gerektiği anlamına geliyor ve belki de bebek doğduğunda planımda değişiklikler yapmam gerekecek." Bebeğimizden bahsederken yine gülümsüyor, bu sefer hüzünlü bir gülümseme olsa da.

"Tamam." Ben de başımı sallayarak onun kararına güvendiğimi gösteriyorum. Grena haklı, evlilik bugün edeceğimiz yeminlerden çok daha fazlasıdır. Asıl niyeti bencilce olsa da, ben farklı bir niyet görüyorum.

Beni kaçıran adam şu an karşımda duruyor. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim bir adam görüyorum.

"Bayan Romano olmaya hazır mısınız?" Parmaklarıyla çenemi sıkıca kavrayıp beni dudaklarına yaklaştırırken yumuşak dokunuşu sertleşiyor.

"Eminim öyledir." Grena'nın benim için yaptığı güzel buketi kapıp onunla birlikte sahile gitmeden önce ağızımı onunkine bastırıyorum.

Tören tahmin ettiğimden çok daha hızlıydı, ki sıcağa rağmen buna minnettarım ve Matteo'nun annesinin sürpriz bir şekilde ortaya çıkması beni oldukça şaşırttı. Matteo beni bir rahibin önünde uygun olmayan bir şekilde öptükten sonra, güzel çiçekler ve palmiye yapraklarından yapılmış koridorda el ele yürüyoruz. Demitri yanından geçerken bana nazikçe başını sallarken, Bayan Romano sandalyesinden kalkıp yolumuzu kesiyor.

"Tebrik ederim." Oğluna sarılmak için uzanmadan önce yanağıma soğuk bir öpücük kondurdu.

"Gelebilmenize sevindim." Matteo, bizi hızla onun yanından geçirip doğruca eve sokarken, çift kapıyı kapatıp bambu perdeyi indirerek herkesi dışarıda bırakırken sesi hiç de samimi gelmiyor.

"Matteo, ne yapıyorsun? Misafirlerimiz var..." Smokin ceketini çıkarıp silkerek yere fırlattığında inanamayarak başımı sallıyorum. Yavaşça ve gözlerindeki o sert kararlı bakışla bana doğru geliyor.

"Karımı becereceğim." Elini elbisemin altına uzatıp külotumu kavırıyor ve ayak bileklerime kadar yırtıyor.

"Ama annen dışarıda, ıstakoz yemeği için bekleyen bir rahip var, Tanrı aşkına!"

"Umurumda değil." Beni kalçalarımın tutup kaldırıyor ve kıcımlı şifonyerin üzerine çarparak bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Ne yaptığımızı anlayacaklar." Onu uzaklaştırmak için elimi göğsüne bastırıyorum.

"Eğer istedikleri buysa onları buraya izlemeye davet edeceğim." Kemerini çözüp sikini çıkarmadan önce elimi itiyor. Çoktan taş gibi sertleşmişti ve karnımın üzerinde durmasına izin verdiğinde ucu pre-cum ile parlıyordu.

"Matteo, bizi bekliyor olacaklar."

"O zaman bunu çabuk yapsak iyi olur. Sonra dışarı , onlarla kibarlık yaparız ve ben de onları yollarım, böylece gecenin geri kalanını seni boşaltarak geçirebilirim." Elbisemi göbeğimin üzerine doğru itiyor, elleriyle onu boğuyor, siki giriş yerimle aynı hizaya geliyor ve içime girerek ona karşı verdiğim tüm mücadeleyi ya da tartışmayı yok ediyor.

"Kocanın sikini almak nasıl bir duygu?" Çekiliyor ve tekrar içime giriyor, yavaş yavaş hızlanıyor, ta ki üzerine yaslandığım şifonyer ince, yapılı duvarlara çarpıp sarsılana kadar.

"İnanılmaz" diye cevap veriyorum, bedenlerimizin arasına bakarak. Karnım onun içime girdiğini göremeyeceğim kadar büyük ama beni sikerken ellerinin karnımı sahiplenerek okşamaması onun için daha da ıslanmama neden oluyor.

"Sen artık bir Romano'sun, Aria. Bana aitsin."

"Ben *her zaman* sana aittim." Başımı kaldırıp ona bakıyorum ki söylediklerimde ciddi olduğumu anlasın. Onu bodrumunda ilk gördüğüm günden beri bu adam tarafından sahiplenildiğimi hissediyorum. Amım onun etrafında geriliyor ve evli bir kadın olarak ilk orgazmım, onun itişlerine karşı geri itip sürdürdüğümde yüksek bir inilti ile ortaya .

"Tanrım, boşalacağım." Hızla çekiliyor, sert, ağır sikini karnıma indiriyor ve tüm tenime döküyor. Alnını benimkinin üzerine koyuyor, derin derin nefes alıyor ve eliyle sıcak, yapışkan pisliğini tıpkı ben yıkandıktan sonra kakao yağını sürdüğü gibi tenime sürüyor.

"Seni seviyorum, Aria Romano," diyor bana, hâlâ sert olan sikini karnıma vurarak son dölünü de silkeliyor.

"Bunu bana ilk kez söylüyorsun." Ona bakıp gülümsüyorum ve göğsümde sıcak bir ürperti yayılıyor.

"Alışsan iyi olur, daha çok duyacaksın." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Gel, misafirlerimizi ağırlamalıyız."

Şifonyerden inmeme yardım ederken ona gülümsüyorum. "Şunları yıkamam için bana birkaç dakika ver, hemen çıkıyorum." Banyoya doğru gitmeye başlıyorum ama o beni geri çekiyor.

"Naha. Bunu yemek boyunca teninde taşımanı istiyorum." Elbisemi karnımın üzerinden geri çekiyor ve düzgünce düzeltiyor.

"Seni sikmeyi bitirdikten sonra banyoda temizleyeceğim." Elimi tekrar tutarak bizi kapıya doğru götürüyor ve bu sefer ben onu geri çekiyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, karşılık vermediğimi fark ederek. Neden bilmiyorum ama bunu daha önce pek çok kez söylemediği izlenimine kapılıyorum.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

MATTEO

"

Burada tek başına ne yapıyorsun?" Arkamdan gelen sesini duyduğumda başımı okyanusu seyretmekten çeviriyorum. Misafirlerimiz adadan ayrıldığından beri onunla yaptığım onca farklı sevişmeden sonra uyuyor olacağını düşünmüştüm.

"Uyuyamadım." Omuz silktim, dalgaların kayışını izlemeye devam ettim.

ve tekrar dışarı sürükleyin.

"Aklında ne varsa konuşabilir miyiz?" Kolumu omuzlarına doladığımda o da yanıma oturup ayaklarını kuma gömüyor.

"Bazı şeyler söylenmese daha iyi olur." Başının üstünü öpüyorum ve saçlarını kokluyorum, şampuanının hindistan cevizi alt tonuna rağmen, benim gibi kokuyor ve buna bayılıyorum.

"Katılmıyorum, bence geçen her neyse paylaşırsan çok daha iyi hissedersin. Babamın L.A.'de olmasından mı korkuyorsun?"

"Babandan korkmuyorum, Aria." Başımı sallıyorum. "Sana söyledim, her şeyi çözmeye çalışıyorum."

Aria geçen hafta Stevan'ı aradı ve ona L.A.'de olduğunu söylememiş olması ve nerede olduğu konusunda ona baskı yapmaması, onun benimle olduğunu bildiğinden daha da emin olmamı sağlıyor. Ama bu gece aklımda olan şey o değil.

", eğer seni uyanık tutan babam değilse, nedir?

Bu

mu "Sadece eski anılar." Kendi kendime hüzünle gülümsüyorum.

?"

"Burada güzel anılarınız olmuş olmalı. Dedin ki aile her zaman buranın sahibiydi. Çocukken ziyaret ettiniz mi?" Sesi çok iyimser ve masum geliyor ve ben bunu bozmak istemiyorum.

Demitri haklı, bu halim sadece onun için. Ama başkaları için değişmedim. Aria Romano gerçekten nasıl bir evli olduğunu bilmeyi hak ediyor.

"Evet, çocukken burayı ziyaret etmiştim. İlk adamımı öldürdüm, tam şurada, şu kayaların yanında." Parmağımla sahilin diğer tarafını gösteriyorum ve Aria başını geriye çevirip bana baktığında yüzündeki tüm iyimserlik kayboluyor.

"Bir yaz ailece vakit geçirmek için buraya geldik. Biz buraya gelmeden hemen önce babam annemin kişisel antrenörüyle yattığını öğrendi. Birkaç gün sonra anneme sürpriz yapmak için onu buraya getirtti." Annemin şok olmuş yüzünü hatırlayınca boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Babam kahvaltıda bize ona bir hediyesi olduğunu söylemiş, sonra da Gino'ya sevgilisini elleri ve ağzı bağlı bir şekilde odaya sürükletmişti. Aria omzuna astığım elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor.

"Onu vurmamı istedi, tam onun önünde," diye açıklıyorum, şoktan nefesinin kesildiğini duyarak. "İlk kez birini öldürüyordum ve tetiği çektiğimde o adamın gözlerindeki korkuyu hatırlıyorum." Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından ve gözlerinin şimdi bana acımasından nefret ediyorum.

"Bir çocuğa bunu yaptırmak korkunç bir şey. Kaç ?"

"On yaşındaydım ve en kötüsü de o zamanlar en çok kızdığım kişinin annem olmasıydı."

"Peki ya şimdi?" Aria meraklanmış gibi soruyor.

"Şimdi bunun gerçekte ne olduğunu görüyorum, hepsi babamın oynamayı sevdiği oyunların bir parçasıydı. Bir sürü farklı kadını vardı. Annem tüm bunları görmezden gelirdi, metreslerini bu adaya getirir ve Demitri'nin babası Gino'yu evde sorumlu bırakırdı. Hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez annemi aldattığını gördüm. O gün yaptığı şey, asla normal bir çocuk olamayacağımı anlamamı sağladı.

normal bir hayata sahip olmak için büyümek. Bu bir sınavdı ve yıllar içinde bana daha pek çok sınav verdi."

"Demek bu yüzden buradan bu nefret ediyorsun," diye fısıldıyor usulca.

"Bu da sebebin bir parçası. Burada oturup sana yalan söylemeyeceğim, Aria. Adam öldürmek artık beni rahatsız etmiyor, hatta bazen bundan küçük bir zevk bile alıyorum. Dennis Jefferson'ı ve o listedeki adamları öldürdüğümde olduğu gibi. Ama babamın benden yapmamı istediği son şey en zor olanıydı." Yıldızlara bakıyorum ve o gece aynı takımyıldızına baktığımı hatırlıyorum. Hava tıpkı şimdi olduğu gibi yoğun ve yapışkandı ve birden nabzım beş yıl önce olduğu gibi atmaya başladı.

"Ne oldu Matteo?" Aria vücudunu benimkine daha çok yaslarken gözlerindeki endişeyi gizleyemiyor.

"Babam hayatının son birkaç yılında gerçekten hastaydı, her türlü uzman ona baktı ve kimse yardım edemedi. Uzun bir süre bunu örtbas etmeyi başardı. Annemle hala evliydim ama ayrı hayatlar yaşıyorlardı ve o da tüm zamanını burada geçiriyordu. Ben ve Gino evdeki işleri yürütüyorduk. Sonra bir gün beni buraya çağırdı. Onu gördüğümde ve ne kadar fark ettiğimde gerçekten şok oldum." Derisinin solgunluğunu ve kemiklerinden nasıl sarktığını hâlâ hatırlıyorum. Şimdiden bir ceset gibi görünüyordu. "Bana artık onun için hayat olmadığını, acının dayanılmaz hale geldiğini ve onu istediğini söyledi."

"Senden onu öldürmeni mi istedi?" Gözlerinin genişlemesini izledim.

"Evet," diye itiraf ediyorum, kumun serbest elimin parmakları arasından kaymasına izin .

"Matteo...?"

"Ölmek istediğini anladım, acı çektiğini herkes görebiliyordu."

"Ama bunu oğlunuzdan istemek..." Başını sallıyor, hâlâ şaşkıncıdır.

"İşte sana ders vermek her yolu deneyen oydu." Attığım kahkaha mizahtan değil, onunla gerçekten paylaştığıma inanmadığım köklü bir üzüntüden geliyor.

"Bana sürünün başına geçmek isteyen bir aslanın onun yerini almak için öldürmesi gerektiğini söyledi, bu işin bana ait olduğunu, başka kimseye ait olmadığını söyledi. Bunu yerine getirmek benim sorumluluğumdu."

"Peki ya sen?" Aria'nın cevabı zaten bildiğinden oldukça eminim, ama yine de ona bir cevap verme nezaketini gösteriyorum.

"Ben yaptım. Yüzüne bir yastık tuttum ve işini bitirdim." Vücudunun bana karşı nasıl , hayatta kalma içgüdüünün son gücünü kullanarak benimle savaşmaya çalıştığını düşünüyorum. O anda, yıllar boyunca ona karşı biriktirdiğim tüm nefreti yastığı daha sert bastırmak için kullandım ve son nefesi bedenini terk ettiğinde en ufak bir pişmanlık hissetmedim.

"Matteo, bu korkunç olmalı." Aria'nın gözleri sempati gözyaşlarıyla dolar.

"Evet, artık bitti. İsteddiği şeyi yerine getirdim. Bir işin yapılmasını istediğinde onu asla hayal kırıklığına *uğratmadım*." Gözümdeki tek damla yaşı siliyorum ve fark umuyorum.

"İşleri farklı yapmak istiyorum. Lanet olası oyunlar yok." Elimi karnının üzerinde kaydırıyorum ve oğlumuzun avucumun altında kıpırdadığını hissedince gülümsüyorum.

"İlk tanıştığımdan farklı bir adamsın," diyor elini elimin üzerine koyup bana bakarak. Her nasılsa, bu kız benim içimdeki iyiliğı hep gördü, orada olmadığı bile.

"Olanları benimle paylaştığın için teşekkür ederim. sır saklamamız fikri hoşuma gitmiyor." Bebeğimiz tekrar hareket ettiğinde gözleri ellerimize kayıyor.

"Bundan sonra burayı mutlu bir yer haline getireceğiz. Eski anılara dönüp bakmak yok, sadece mutlu anılar var" diye söz veriyor. Ben de başımı sallıyorum çünkü benim için sorun yok.

CHAPTER TWENTY-NINE

ARIA

"

Her şey mükemmel ilerliyor." Dr. Fabier bebeğin pozisyonunu kontrol etmek için elini pelvisime bastırmayı bitiriyor ve notlarının bulunduğu şifonyere doğru ilerliyor. Matteo'nun onu buraya getirmesinin ne kadar mal olduğunu hayal bile edemiyorum, bir saatlik tekne yolculuğundan daha kısa bir mesafede, anakarada mükemmel doktorlar olduğu düşünöldüğünde çok görünüyor.

"Ama..."

"Ne demek 'ama'?" Matteo omzunu veranda kapısının çerçevesine dayadığı yerden doğruldu ve sert bir şekilde incelememi izlemeye başladı.

"Bu bebeği adada doğurmayı planlamıyorsanız, ki bunu tavsiye etmem, anakaraya dönüş planları yapmaya başlamanız gerekecek." Sanki Matteo'nun duymak istediğı şeyin bu olmadığını hissetmiş gibi boğazını temizliyor.

"Aria'nın doğumuna sadece beş hafta kaldı, hamile bir annenin dörtten az uçması tavsiye edilmez," diye ekliyor ve Matteo'nun parmağını dudağında gezdirip bunun olacağını biliyormuş gibi başını sallamasına neden oluyor. Sonra da kendimi yatakta oturur pozisyona getirmekte zorlandığımda bana yardım etmek için yanıma koşuyor.

"Nöbette kalacağım, ancak burada bir şey olursa, zamanında burada olacağımın garantisi yok, ne de komplikasyon durumunda tesisleriniz var." Bunu söylerken ikimizin de gözlerinin içine bakmayı , insanların çoğunun kocamdan korktuğunu hatırlatıyor.

"Teşekkür ederim. Bu düzenlemeleri yapacağımdan emin olabilirsiniz." Matteo kapıdan çıkarken stresli görünüyordu, elini

kızdığında hep yaptığı gibi saçlarını toplayıp beni ve doktoru yalnız bırakıyor. O gidince, bir fırsat görüyorum.

"Ne tür komplikasyonlar ?" Hazırlıklı olabilmek için bilmek istiyorum.

"Çoğu doğum, özellikle de anne sizin kadar sağlıklıysa, tamamen plana uygun şekilde gerçekleşir. Beni endişelendiren ya da şüphe duymamı gerektirecek hiçbir şey görmüyorum-"

"Ama... burada, adada teslimat yapmamın ne gibi riskleri var?" Cesur bir yüz ifadesi takınarak ve korkmuyormuş gibi davranarak hemen konuya .

"Öncelikle ağrı kesici olmayacak, her kadın buna ihtiyaç duymaz ama çoğu duyar-"

"Bu bir komplikasyon değil. Riskleri bilmek istiyorum!" Onu kestim.

Kapalı.

"Bazen bebek doğum için doğru pozisyonunda değildir. Makat bebeğin doğumu, özellikle tıbbi yardım olmadan çok zor olabilir. Bebeğinizin başı zaten aşağıda, ancak bunun değişebileceğini söyleyecek bir şey yok. Plasenta dekolmanı riski var ve... Bak, birçok risk var, Aria. Sana tavsiyem bu adayı terk edip evine dönmen ya da en azından bir tıp merkezine yakın bir yere gitmen." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve sağlık çantasını kapıp Matteo'nun peşinden dışarı çıkmadan önce sertçe gülümsüyor.

Matteo kendini ofisine saklamıştı ve yatak odasından çıktığında içinde bulunduğu ruh halini göz önünde bulundurarak rahat bırakmam gerektiğini düşündüm. Bunun yerine, verandaya bir kitap çıkarıyorum ve bir şekilde kendimi hamağa atmayı başarıyorum. Kendimi hikayenin içinde kaybediyorum.

Kitap okuyorum ve yüzümde güneşin sıcak ışıltısı ile sonunda uykuya dalıyorum.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama ben sallanırken parmaklarının şiş karnımı usulca okşamasıyla uyanıyorum ve gözlerimi açtığımda yüzündeki gülümseme neredeyse suçlu gibi görünüyor.

"Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldıyor. "O kadar güzel görünüyordun ki gelip sana dokunmak istedim." Vücuduma bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Karnım bir plaj topu gibi dışarı çıkmış, giydiğim turuncu bikini altları zar zor görünüyor ve göğüslerim o kadar büyümüş ve ağırlaşmış ki bikini üstümden dışarı taşıyor. Bu sıcakta kendimi içinde rahat hissettiğim tek şey bu.

"Kendimi fil gibi hissediyorum," diye onu temin ediyorum, daha iyi bir pozisyona dönerken karnımı destekliyorum.

"Düşünüyordum da..." Matteo derin bir iç çeker.

"Eve gitmemiz konusunda mı?" Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

"Doktorun ne dediğini duydun, burada kalmak bir seçenek değil." Oğlumuz tekme attığında başını eğiyor ve eline odaklanıyor.

"İkinizi de korumak zorundayım ve baban bu kadar yakındayken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onu benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun Aria, adil oynamıyor."

"Bu bir oyun değil Matteo, bu gereken bir şey. Bizim kendi hikayemiz var, beni kaçırdığını bilmesine gerek yok. Artık evliyiz, beni senden öylece alamaz." Onu ikna etmek için elimden geleni yapıyorum ama işe yaramadığını görebiliyorum.

"Jetin yarın sabah geri gelmesini emrettim. Bu gece buradaki son gecemiz olacak," diyor bana üzüntüyle.

"O zaman bunu değerlendirsek iyi olur." Ona kaşlarını oynatıyorum. "Bugünlerde hiç başka bir şey düşünmüyor musun?"

Onu görebiliyorum

Bana bir kahkaha attığında ruh hali çoktan değişti.

"Kocamın büyük siki dışında mı? Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum, kolları altımdan kayarak beni hamaktan kaldırdığında şok içinde çığlık atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beni evin içine taşıırken kıkırdıyorum.

"Bunu sayıyorum." Beni öpüyor.

K A P T E R T H I R T Y

MATTEO

"

Eve dönmek garip geliyor, değil mi?" Malikânemin kapısından içeri girerken Aria gülümsüyor. Haklı, burada olmak garip hissettiriyor, özellikle de babasının burada, şehirde olduğunu bilmek ve benim yapabileceğim tek şey onun için sakın kalmaya çalışmak.

"Gidip dinlenmelisin, onca yolculuk seni yormuş olmalı. dışarı." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve ona güvenle gülümsüyorum.

"Evdesin!" Anita hoş bir gülümsemeyle mutfak kapısından içeri dalıyor ve düğünümüzle ilgili her şeyi dinlemek isteyen Aria'yı oturma odasına sürükleyerek bana istemeden de olsa bir iyilik yapıyor.

Koridorun diğer tarafında duran Demitri'ye bakıyorum ve elimle ofisimi işaret ediyorum. Hızla beni takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Peki, ne biliyoruz?" Kendime bir içki doldurup hayal kırıklığının izin vererek soruyorum. Birdenbire ada ve orada edindiğimiz tüm yeni anılar milyonlarca kilometre uzakta görünüyor.

"Fucchini buradayken bazı yatırımlar yaptı ve bu yatırımlar onun burada kalacağını gösteriyor."

"Ne *tür* bir yatırım bu, Demitri?" Hayal kırıklığı içinde elimi masaya . Hayatımda kendimi bu kadar çaresiz hissettiğim tek bir an oldu, o da çocuğumu taşıyan kadının içinde bulunduğu arabanın gözümlün önünde patlamasıydı.

"Lüks bir apartman projesine büyük yatırım yaptı."

"Mülkiyet mi?" Şüphayle başımı sallıyorum. Stevan Fucchini parasını kaçak mallardan kazanmasıyla tanınır, tuğla ve harçtan değil.

"Biliyorum, bana da garip geldi ama duyduğum şey bu."

"Peki ya burada işler nasıl, yolunda gidiyor mu?" Masamdaki açılmamış postaları karıştırmaya başladım.

"Her şey yolunda, Kolombiyalı ithalatçımızla geçen hafta bir toplantı yaptım, bana arz talebimizi karşılayabileceği konusunda güvence verdi."

"Nedir bu?" Ön yüzünde düzgünce yazılmış adımın yazılı olduğu krem rengi zarfı elime alıyorum. "Davetiyeleri kabul etmediğimi biliyorsun, masama bile gelmemeliler. Benim adıma hep reddediyorsun." Zarfı masamın üzerinden ona doğru fırlatıyorum ve bana karşılık olarak verdiği zekice gülümseme bir şeyleri kaçırdığımı gösteriyor.

"Sanırım bunun için özel bir istisna yapabilirsin." Parmağını üstüne bastırıyor ve tekrar önüme koyuyor.

"Annen, Aria ile evliliğinizi duyurabilmeniz için evinde bir buluşma ayarladı. Aria'nın babasını da davet etti," diye açıklıyor.

"Ne!" İki avucumu da masama vurup eğildim. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Annen tarafından gizlilik yemini ettirildim."

"Üzgünüm Demitri, artık onun için çalıştığını söyleyen notu kaçırmış olmalıyım."

"Senin için çalışıyorum. Sana değer veriyorum ve seni kardeşim gibi görüyorum. Annen, Aria'nın babasına her şeyi itiraf etmeniz için güvenli bir ortam ayarladı. Etrafta şahitler ve korumalar olacak. Size söylemedim çünkü bu şekilde davranacağınızı biliyordum ve bence bu iyi bir fikir."

"Sizce sekiz aylık hamile karımı, onu bulmaya çalışan adamın bir partiye götürmek iyi bir fikir mi?"

Demitri, bunun için çıldırarak. Zamanına bu konuda endişelenemeyecek kadar yakın."

"," diye beni temin ediyor Demitri. "Oh, evet, ve nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü tüm plan onun fikriydi. Düşün günü aklına geldi." Sinirli bir şekilde boynunu kaşıyor.

"Bu bir ay önceydi." Zarfı yırtıp açtım ve davetiyeyi okudum.

"Dün eve geleceğini öğrenince anneni aradı ve Vivian planını uygulamaya koydu."

"Yani Stevan Fucchini'nin, rakibinin karısı ve öldürdüğü çocuğun büyükannesi olan annemin evine gelmesi mi bekleniyor?" Son kısım için sesimi sert bir fısıltıya indiriyorum. Aria babasının ne yaptığını bilmiyor ve ben de asla karar verdim. Onu babasından uzaklaştırmış olabilirim ama en azından onu yaratan adamın bir canavar olmadığına inanma ayrıcalığını ona vereceğim.

"Bu henüz . Davetiyeler daha bu sabah dağıtıldı. Sanırım kızının sizde olduğuna inanırsa meraktan katılacaktır."

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye homurdanıyorum, içimdeki endişeler artarken yüzümü ovalıyorum. "Onunla aynı odada olmak çok büyük bir risk."

"Yeterli güvenliğimiz olacak, Fucchini bizim bölgemize geliyor. Aria güvende olacak. Onun istediği de bu Matteo. Adamdan intikam alma planın ona aşık olduğunda başarısız oldu, şimdi tek yapabileceğin ileriye dönük bir çözüm bulmak." Omuzlarını silkiyor, yüzünde sana söylemiştim bakışı var.

"Peki bu parti ne zaman?" Davetiyeye bir göz atıyorum ve önümüzdeki Cuma günü olduğunu görüyorum. "Sence onu burada güvende tutabilir miyiz?"

O zamana kadar, ya onu almak için buraya saldırmayı planlıyorsa?"

"Dediğim gibi, güvenliğimiz sıkı, kaç tane koruma olduğunu gördün. Fucchini *bizim* kasabamızda, izlettim, yanında sadece bir adam var" diye beni temin ediyor.

"Cevap ver. Anneme orada olacağımızı söyle." Davetiyeyi masaya fırlattım ve karımı aramadan önce öfkemi bastırmaya çalışarak ofisimden çıktım.

Karşısında durduğumda onu ayaklarını sehpaye uzatmış, elinde buzlu çayı ve yüzünde suçlu bir ifadeyle kanepede dinlenirken buluyorum.

"Sanırım annenle konuşmuşsundur." Bardağını masaya koymak için öne doğru uzanıyor ama kocaman midesi bunu zorlaştırıyor. Ona kızgın olmama rağmen bardağını elinden alıp onun yerine ben yerleştiriyorum, sonra da kıcımlı bardağın yanındaki yüzeye dayayıp açıklamasını bekliyorum.

"Aklından ne geçiyordu? Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor musun?"

"Tüm bu saklanmanın bir sonu olması gerektiğini düşünüyordum. Ona istediği bir şeyi sunabilirsin, daha önce beni hep güç için kullandı."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve daha yüksek bir güce güç vermesi için dua ediyorum, bu kızın tüm bunların ne kadar karmaşık olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Matteo, bir ittifak kur, normal bir hayat sürmemizin tek yolu bu."

"Annemden nefret ediyorsun." Başımı sallıyorum, benden istediği şeyi görmezden geliyorum ve ikisinin küçük planlarını ne zaman kurduklarını merak ediyorum.

"Düzeltiyorum, annen *benden* nefret ediyor. Ama aynı zamanda babama söyleyeceğimiz şekilde da inanıyor. O da kabul ediyor ki

İlerlemenin tek yolu ittifak." Kanepede yaslanırken gülümsüyor, ben de yanına oturuyorum ve giydiği tişörtü karnını gösterecek şekilde kıvırıyorum. Onu burada bu kadar çok kıyafetle görmek garip geliyor, adada olduğumuz süre boyunca neredeyse bikiniyle yaşadı. Elimi kocaman, şiş karnının üzerinde geniş daireler çizerek ovuyorum ve önemli olan şeye odaklanıyorum.

Aria babasının bana olan nefretinin ne kadar derin olduğunu bilmiyor, ölmemi istiyordu ve başarısızlığının onu işi bitirmek için daha az kararlı hale getirdiğinden hiç şüphem yok. Belki kızını mutlu ettiğimi görmek fikrini değiştirir ama bu dünyada onun çabaları sonucu kaybettiklerim için onu affetmemi sağlayacak hiçbir şey yok.

"Bunların hiçbiri için endişelenmeni istemiyorum. Sadece dinlenmeye odaklanmanı istiyorum."

Ona kızgınım, hatta deli gibi kızgınım ama bunu belli edemem. Şimdiye kadar bu hamilelikte her şey çok iyi gidiyordu. Son engelde başarısız olmayacağım.

"Yani partiye mi gidiyoruz?" Aria gülümsemesini engellemek için dudaklarını ısırtıyor.

"Partiye gidiyoruz, ama bütün gece yanımda olacaksın. Gözümün önünden ayrılmaya izin vermeyeceğim."

"Bu benim bir söz." Beni öpmeden önce gülümsüyor.

CHAPTER THIRTY-ONE

ARIA

"Bayan Romano, ne güzel bir sürpriz." Matteo'nun annesi beklenmedik bir şekilde oturma odasına girdiğinde bir şekilde sırtımdan kalkıp dizlerimin üzerine çökmeyi başarıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Dudaklarında bir hırıltıyla üzerine uzandığım yoga matını inceliyor.

"Oh, bu mu? Sadece küçük bir yoga. Görünüşe göre, işin doğum kısmına yardımcı olacak, ancak altı kiloluk bir bebeği itmek zorunda kalmanın neye yardımcı olacağından emin değilim..." Yüzündeki tiksinti bana aşırı paylaşımda bulunduğumu söylediğinde kendimi saçmalamaktan alıkoyuyorum.

"Uyuşturucu, canım." Bir sigara yakmadan önce boğazını temizliyor ve Matteo'nun bu yüzden ona kızacağını bilmeme rağmen çenemi kapalı tutuyorum. Yarın akşamki partinin iyi bir fikir olduğu konusunda anlaşmış olabiliriz ama kadın hâlâ benden nefret ediyor.

"Matteo'nun katılması gereken birkaç toplantı var, size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ayağa kalkmak için koltuğu kullanıyorum. Bugünlerde o kadar büyümüşüm ki, en basit işleri yapmak bile büyük bir çaba gibi geliyor. Bebeğimizin üç haftalık büyüme süresinin kaldığını hayal bile edemiyorum. Vivian rahatsızlığıma hiç sempati göstermiyor, ben nefesimi üfleyip paytak paytak kanepeye doğru ilerlerken.

"Yarın akşamki kıyafetinizi tamamlamaya geldim. Arkadaşım bir tasarımcı, birkaç seçenek üzerinde konuştuk ve yaklaşık yarım saat içinde hazırladıklarıyla burada olacak. Gerekli ayarlamaları yapabilir." Karnıma bakınca gözleri büyüdü ve sadece şort ve sporcu sütyeni giydiğimin farkına vardım. Tam olarak misafir beklemiyordum.

"Bekle, ne giydiğimi mi d zenledin?" Onu doğru duyup duymadığımı kontrol ediyorum.

"Sevgilim, Matteo Romano'nun karısı olarak toplum içine çıkmak üzeresin. Öyle her eski Şeyi giyemezsin." G l Ő  küçümseyici ve bende onun aşırı ađarmıŐ saçlarını avucumun içine alıp kafa derisinden ayırma isteği uyandırıyor.

"Bugünlerde daha çok rahat olmaya odaklandım," diye bilgi veriyorum ona, soğukkanlılığımı korumayı başararak. Streç pantolon ya da Matteo'nun eŐofmanlarından başka bir Şey giyme fikri bile ağlama isteği uyandırıyor.

"Sadece bir gece Aria, eminim çaba gösterebilirsin. Ailemiz için." Bana o sahte gülümsemelerinden birini fırlattı.

Bebek kaburgalarımaya keskin bir darbe indirdiğinde "Ah," diye irkiliyorum ve Vivian da buna burnunu kaldırıp başka bir yöne bakarak karşılık veriyor.

"Merak etme, sadece bir tekme," diyorum ona alaycı bir Şekilde.

"Güzel, erken doğum gibi aptalca bir Şey yapmanı istemeyiz. Bu parti çok kısa bir süre içinde çok fazla organizasyon gerektirdi."

"Eğer istersen onu hissedebilirsin. Gerçekten aktif." Belki torununun içimde tekmelediğini hissetmek aramızda bir tür bağ oluŐmasına yardımcı olur. Birinin bile bile bu kadar soğuk davranabileceğine inanamıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim." Başını sallıyor ve Anita'nın gelmesi için parmağını Őıklatıyor; Anita salona geldiğinde eğiyor ve önlüğünü karıştırmaya başlıyor.

"Bayan Romano, biz-"

"Beni mi bekliyorsun? Biliyorum. Ziyaretlerimi spontane yapmayı severim," diye araya giriyor Vivian. "Bir iyilik yap ve bana kirli bir Martini getir. Anna da buzlu su getirecek." Matteo'nun annesi ikinci sigarasını yakmaya karar verirken, Anita başını sallayıp koşarak uzaklaŐır.

"Hiç çocuk istemedim, biliyorsun." Düşünceli bir şekilde çerçevemi incelemeyi bitirdiğinde beni şaşırtıyor.

"Angelo için bu benim tek amacımdı. Ona varisini verecek olan ayrıcalıklı kişi bendim," diye inatla gülüyor.

"Matteo'yu seviyorum," diye .

"Ben görevimi yaptım, sen de kendininkini yapıyorsun." Sözlerimin hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkiyor.

"Peki şimdi senin görevin ne?" Bu kadının Matteo'yla kurmak istediğimiz hayata nasıl uyum sağlayacağını merak ederek soruyorum.

"Oğlumun kendisine miras kalan her şeyi mahvetmediğinden emin olmak için. Söz konusu olan sadece babasının adı ve mirası değil. Benim ve Angelo'nun görücü usulüyle evlenmemizin ardında yatan sebep ailemin servetiydi. Her iki ailenin de gücünü korumak için yapıldı."

"Peki ya şimdi?" Ona kaşlarını çatarak bakıyorum.

"Ve şimdi, eyaletin bu tarafındaki en zengin kadını ve ben öldüğümde oğluma miras kalacak. Baban bunu biliyor Aria, Romano ismi onunkini çoktan aştı. Matteo ne isterse ona boyun eğecektir."

"Her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence veren sen misin?" Soğuk kaltağın buzlarının biraz çözülüp çözülmediğini sorguluyorum.

"Bu benim sana söylemem gereken bir şey. Oğlum seni ondan almasına izin vermeden önce babanı öldürecek. Buna hazırlıklı olmak isteyebilirsin." Bana yaklaştı ve kulağıma eğildi.

"Romano eşi olmak için affedebilmeniz gerekir. Mirasçı çıkarmak işin kolay kısmı," diye fısıldıyor.

"Anne." Matteo tam zamanında kapıdan içeri adımını atar. Hemen annesinin elindeki sigarayı kapıyor ve en yakındaki saksıda söndürüyor.

"Habersiz ziyaretler yapmamanızı söylemiştim," diye uyarıyor.

"Ben de seni görmezden gelmeyi seçtim," diyerek gülümsüyor ve Anita'nın getirdiği tepsideki Martini'yi alıyor.

"Aria'yı yarın akşamki partiye hazırlamak için buradayım." Vivian bana yanlış isimle hitap etmesinin kasıtlı olduğunu kanıtlıyor. "Menika buraya geliyor. Menika'yı hatırlıyorsun, değil mi sevgilim? Bir zamanlar ikiniz çok yakındınız, değil mi?" Omuzunun üzerinden bana bakıp gülümsüyor, Matteo ise yüzündeki ölümcül sert ifadeyi koruyor. Garip sessizlik Demitri'nin telsizinden gelen cızırtıyla bozuluyor ve gardiyanın sesi odayı doldurarak bir misafirin geldiğini duyuruyor.

Demitri, Matteo'dan başıyla onay aldıktan sonra, "Onu içeri al," diye onaylıyor. Vivian kışını koltuğun koluna yaslayıp giydiği kalem eteği düzeltirken kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bu eğlenceli olacak."

Menika, Demitri'nin uyguladığı tüm güvenlik kontrollerinden geçirildikten sonra oturma odasına geliyor. Matteo'yu gördüğünde yüzündeki hülyalı ifadeyi fark ediyorum ve ondan şimdiden nefret ediyorum. Doğal bir akışa sahip gibi görünen uzun, sarı saçları ve göstermekten utanmadığı belli olan ince bacaklarıyla elbette mükemmel derecede güzel.

"Menika." Matteo başını sertçe sallıyor ve elini sıkması için ona uzattığında hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bugünlerde çok resmi, Matteo. Öpücük yok mu?"

"Ağzımı sadece karımın üzerine koymayı alışkanlık haline getirdim." Yanımda durmak için hareket ediyor, kolunu kalçama doluyor ve beni daha yakına sürüklüyor.

"Eminim annem mutlu haberimizi seninle paylaşmıştır." Ben yüzük parmaklı elimi kaldırıp ona büyük, parlak pırlantamı ve alyansımı gösterirken, o boştaki elini şişkin karnımın üzerinde gezdiriyor. Hamilelik hormonları gerçek bir şey. Tüm duygularınızı yükseltirler ve görünüşe kıskançlık da bir istisna değil.

"Başardı, tebrikler." Menika ikimize de gülümsüyormuş gibi yapıyor.

"Korkarım vaktiniz boşa gitti, Aria yarınki partide giyeceği elbiseyi çoktan aldı," diye onlara bilgi verirken aynı zamanda beni de şaşırttı.

"Ne giyeceğimi gerçekten kendim seçme şansım var mı?" Sözünü kesiyorum.

"Düğünümüzde giydiğin elbiseyi giymek isteyebileceğini düşündüm. O gün o kadar güzel görünüyordun , bence annemin tüm konukları buna şahit olmalı."

"Lütfen Matteo, o elbise raftan çıktı ve çok gayri resmi. Bu parti-"

"Bu fikir hoşuma gitti," diye Vivian'ın sözünü kesiyorum ve Matteo'ya gülümsüyorum. Elbisenin manevi değeri var ve Menika'nın tasarladığı bir şeyi giymek istemiyorum. Ancak küçük bir sorun var. "O zamandan beri çok büyüdüm. Hâlâ olur mu bilmiyorum." Alt dudağımı çiğniyorum ve yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum.

"O zaman şimdi gidip deneyelim. Eğer uymazsa, bir yolunu buluruz." Matteo elimi tutuyor ve beni salona doğru götürmeye başlıyor.

"Artık gidebilirsiniz," diye sesleniyor annesine ve Menika'ya.

"Matteo, bu çok kabaydı," diye fısıldıyorum ona, merdivenlerden odamıza çıkmaya başlarken. "Eminim annen sadece yardım etmeye çalışıyordu."

Merdivenleri çıkarken bana destek olarak, "Kontrolcü davranıyordu," diyor. Tek yapabildiğim ona gülmek ve başımı sallamak

Odamıza girdiğimizde kapıyı kapattı ve doğruca gardıroba yönelip onunla evlendiğim beyaz elbiseyi çıkardı. Annesi haklıydı, abartısızdı ama rahattı ve mutlu anıları vardı.

"Şimdi denememi ister misin?" O sıcaklığın tekrar tenimi kızarttığını hissediyorum. Vücudum son birkaç ayda o kadar dramatik bir şekilde değişti ki, biraz bilinçli olmamak zor.

"Evet, şimdi denemeni istiyorum." Askıdan indiriyor ve bana yaklaşıyor.

"Dediğim gibi, son giydiğimden beri çok büyüdüm." Kendime bakıyorum ve iç çekiyorum.

"Neden kendine öyle bakıyorsun?" diye soruyor, muhafızlarıyla konuştuğu aynı sert tonda.

"Ne gibi?"

"Sanki vücudundan utanıyormuşsun gibi. Aria sen."

"Onu becerdin mi?" Sözüünü kesiyorum, gözlerimi tekrar yukarı kaldırıp onunkilere odaklanıyorum ve sabırla cevabını bekliyorum.

"Evet. Bir süre önce," diye açıklıyor. "Pek çok kadınla yattım, Aria." Verdiği cevap gözlerimi yaşartıyor.

"Bu beni daha iyi hissettirdi." Alaycı bir kahkaha atıyorum ve bir *süre önce* becerdiği, şu anda alt katta olan sıska, sarışın sürtüğü düşünürken, aşırı gerilmiş kocaman karnıma bakmamaya çalışıyorum.

Elbiseyi elinden kaptığım gibi gözlerimi ona bakıyorum ve elbisenin içine çalışıyorum. Dar ve karnım hiç bu kadar büyük görünmemişti ama lanet olası şeyin içindeyim.

"Dediğim gibi..." Matteo arkamda pozisyon alıyor ve beni yavaşça masanın yanında asılı duran boy aynasına doğru götürüyor

banyo kapısını açtı ve ellerini ortama doladı.

"...Pek çok kadınla yattım ama sadece birine aşık oldum." Yanağıma bir öpücük kondururken yansımamızdan bana bakıyor ve gözlerindeki samimiyet ona gülümsememeyi gerçekten zorlaştırıyor. Özellikle de biraz aşırı tepki vermiş olabileceğimi fark ettiğimde.

Matteo o kadını evimize davet etmedi. Beni rahatsız etmeye niyetli görünen annesiydi.

"Özür dilerim, sadece biraz utangaç hissediyorum..." Ellerimi uzatıyorum ve sürekli büyüyen bedenime bakıyorum. "Tam olarak eskiden olduğum gibi değilim, değil mi?" Gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Matteo bana gülüyor. "Aria, şu anda vücuduna ne kadar takıntılı olduğumu biliyor musun?" Eliyle çıkıntılı göbeğimin üzerinde kocaman bir daire çiziyor. "Bence bu seksiliğin de ötesinde. İçinde benim bir parçam var. Bize bir çocuk yetiştiriyorsun. Ve bu süreçte delicesine *seksi* görünüyorsun. Bu elbiseyi giymeni istedim çünkü dar olacağını biliyordum. Bu kocaman, güzel yumruyu öne çıkaracağını biliyordum ve yarın o odadaki herkesin sana ne yaptığımı görmesini istiyorum. Benim olduğunu ve oğlumuzun sağlıklı bir şekilde büyüdüğünü bilmelerini istiyorum. Ve Aria... bu kadar güzel görünmeye alışsan iyi edersin, çünkü seni daha çok Romano bebeğiyle iri ve yuvarlak göstermek niyetindeyim."

Matteo beni döndürüp dudaklarımdan sertçe öptüğünde, eli elbisemin altından kayıyor ve söylediği her şeyde ciddi olduğuna dair şüphe bırakmıyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

MATTEO

Aria'nın şu anda ne kadar güzel göründüğünden şüphe ettiğine inanamıyorum ve bugün buraya geldikleri için anneme ve onun aptal tasarımcı arkadaşına lanet okuyabilirim.

Bu sabah halletmem gereken yarım kalmış işler yüzünden yeterince sinirliydim, bu da beni ondan uzaklaştırdı. Ve Aria'yı gelinliğinin annemin partisinde giymesi için mükemmel bir şey olacağına ikna ettikten sonra, birlikte banyo yapmadan önce onu gelinliğiyle beceriyorum. Kendi aptalca fikri bile, yarın geceyi aklından çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Verandada yemek yiyoruz ve televizyonda son zamanlarda bağımlısı olduğu izliyoruz. şimdi karımı yatağa götürüp ona tapma zamanı.

"Hadi gel." Onu koltuktan kaldırmak için elimi uzatıyorum, diğeri elimi de ayağa kalkarken destek olması için karnının altına koyuyorum. Ne kadar gerçekten zorlanmaya başladı. Dr. Fabier adadan döndüğümüzün ertesi günü ona bir tarama yaptı ve bebeğin şimdiden neredeyse altı kilo olduğunu tahmin ediyor. Aria'nın tarihine kadar büyümesi için daha çok zaman var ve Aria da büyüyecek. Daha da yuvarlaklaşarak şişeceğini düşünmek, onun yanındayken sürekli sertleşmeme neden oluyor.

Merdivenleri benimle birlikte paytak paytak çıkıyor ve odamıza geldiğimizde, kapı kapanır kapanmaz kalçalarını tutup onu daha yakına sürüklüyorum.

"Adada olmayı daha çok tercih ederdim. Burada kendini çok fazla gizliyorsun." Giydiğı yelekli bluzu kocaman, dolgun memelerinin üzerinden yukarı kaydırıyorum, böylece bir tanesini elimle sıkabiliyorum. Aria geçen gece onları sızdırdığımda utanmıştı ama ben çok sevmiştim, o kadar çok sevmiştim ki ya tadına bakmalıydım ya da kendim.

"Matteo!" diye uyarıyor, açıkça tekrar olmasından korkuyor ve bu gecenin sadece onun zevki için olmasını istediğimden, kaçınmayı başarıyorum.

"Benim için ısladın mı?" Parmaklarımı yumruğunun altından geçirip külotuna sokuyorum ve anında ıslattığında, aç bir kurt gibi hırlamama neden oluyor. Ona karşı yumuşak davranmalıyım. Seksin doğumu tetikleyebileceğini okumuştum ama Fabier bana bunun sadece bebeğin hazır olduğu durumlarda gerçekleştiğini söyledi. Bu gerçekleşmeden önce üç haftamız daha olduğuna göre, karıma tam olarak ihtiyacı olanı vermek niyetindeyim.

"Muhtemelen yine benimle dört ayak üzerinde yapmamız gerekecek. Senin üstüne çıkmak için fazla büyüğüm." Büyüyen vücuduna takılıp kalması beni kızdırsa da, sevimli bir şekilde kızarıyor.

"Daha iyi bir fikrim var." Onu yatağa götürüyorum, eşofmanlarımı çıkarıyorum ve yatağa oturuyorum. Tişörtümü başımın üzerine çekip kendimi yatağın başlığına yaslarken onun şaşkın yüzünü izliyorum. "Seni üstte istiyorum. Bu büyük, güzel yumru zıplarken sikimi alışını izlemek istiyorum."

"*Matteo.*" Aria tekrar pembeleşti ve ben tekrar oturup Yatağın yanında durması için onu daha yakına sürüklüyorum, avucumu sıkıca gerilmiş tenine sürüyorum ve yumuşak öpücükler .

"Sikimin kontrolünü tamamen eline almak istemiyor musun? Tam olarak nasıl alacağına kendin karar ? Sert mi, hızlı mı, nazik mi, yavaş mı?" Karnının şişliği üzerinden ona bakarken amını okşuyorum.

Sütyenini çıkarıp dikkatlice yatağa tırmandığında isteğimdeki teşviki gördüğünü kanıtlıyor ve tekrar kucağıma oturarak pozisyonunu alıyor. Karnının altından uzanıp beni eline alırkenki hayranlıkla izliyorum beni girişiyle aynı hizaya getirip yavaşça çelik gibi sert aletimin üzerine otururken ona yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum. Onun sıcaklığı

amcığı ve etrafımda emiş şekli, beni kalçalarına tutturup inetti.

"Bu mükemmel," diyorum ona, kalçalarını her yuvarlayışında beni derin ve yavaşça içine alırken hızını onun belirlemesine izin veriyorum.

"Böyle iyi hissettiriyor," diye itiraf ediyor, kollarını arkasına uzatıp ayak bileklerimi kavıyor, karnını daha da dışarı itiyor ve o sikimi ıslatırken ve amı etrafımda sıkılırken ellerimle her iki tarafını da kucaklıyorum.

"Böyle boşalacağım," diyor o sevimli, çaresiz sesiyle. Ellerimden birini indirip başparmağımle klitorisine vurarak biraz daha hızlı boşalmasına yardımcı oluyorum.

Benim için boşalırken çıkardığı sesler beni de boşalmaya ama kendimi tutmayı başarıyorum. Karım birden fazla kez boşalmayı hak ediyor. Başını geriye atıp adımı haykırıyor, zevkini çıkarıyor, sonra işi bittiğinde kontrolü ele alma zamanının geldiğine karar veriyorum.

Kalçalarını kavrayıp hafifçe kaldırıyorum, böylece onu sert ve hızlı bir şekilde, doğrudan başka bir orgazmın içine sokabiliyorum. Kendine gelmek için çok az zamanı vardı ve bu sefer geri uzanmak yerine ileri uzanıyor, ben alttan içine girip onu tekrar sikimin üzerine boşaltırken yatak başlığına tutunuyor. Kendimin de boşalmasına izin veriyorum, onu son bir kez sikime doğru zorluyorum ve amını ağzına kadar doldurabilmek için onu hareketsiz tutuyorum.

"İyi misin?" Nefesimi geri kazanırken karnını okşuyorum ve başımı kaldırıp bana başını salladığını görünce gülümsüyorum.

"Aria, bir daha asla ne kadar inanılmaz olduğundan şüphe etme." Boğazını tutup dudaklarıma doğru sürüklüyorum.

CHAPTER THIRTY-THREE

ARIA

Merdivenin dibinde onunla karşılaştığımda Matteo bana "Harika görünüyorsun," dedi. Saçlarımı Grena'nın düğünümüzde yaptığı gibi topladım ve kendimi bir kez daha gelinliğimin içine sıkıştırdım. Matteo smokininin içinde günah kadar seksi görünüyor ve artık gitmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

"Sen de çok kötü temizlenmiyorsun." Kalçalarımın tutup beni çekmeden önce omzunun tozunu alıyorum.

"Dünyayla yüzleşmeye hazır mısınız, Bayan Romano?" Alnını alnıma bastırıyor ve bu gece her şeyin yeniden gerçek olacağını hatırladığımda midem bulanıyor. Artık Matteo'nun koruyucu balonunda yaşamak yok, sırlar yok. Bunun iyi gideceğine inanmak zorundayım.

"Ben hazırım." Elimi onun elinin içine bırakıyorum ve beni kapıdan dışarı, Demitri'nin ön yolcu koltuğuna bindiği arabaya doğru götürmesine izin veriyorum. Bize eşlik etmek için bekleyen üç araba daha var. Biri arabanın önünde, ikisi de arkasında. Korumaları doldururken her şey askeri bir görev gibi görünüyor.

"Bütün bunlar gerçekten gerekli mi?" Kendimi arabanın arka koltuğuna bırakırken Matteo'nun yardımını kabul ederek .

"Hiçbir risk almıyorum." Matteo cesur bir gülümseme takınıyor ve emniyet kemerimi takmak için vücuduma doğru eğiliyor.

"Endişelenmemeye çalış." Koltuğuna geri oturmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor ve ellerini birbirine sıkıca kenetliyor. Parmak eklemlerinin beyazlığından ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyorum ve burada yaptığımız şeyin en güvenli seçenek olduğuna dair kararımın arkasında dursam da Vivian bile etkileyici konuk listesinin Matteo ve bana tam koruma sağlayacağını kabul ediyor. Babam kendi ailesini çok önemsiyor.

Kalabalığın önünde bir şey yapmaya kalkışması pek olası değil. Vivian Romano'ya güvenebileceğimi bildiğim tek şey, doğru kalabalığı çekme yeteneğidir. Yemin ederim Los Angeles halkı ondan da en az oğlu kadar korkuyor.

Malibu'ya gidiyoruz ve arabamız büyük, siyah kapılardan geçip Matteo'nun annesine ait malikanenin önüne park ettiğinde, evin zarafeti beni hiç şaşırtmıyor.

"Unutma, yakın dur." Matteo arabadan inip bana yardım etmek için tekrar içeri uzanmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. Burada da ne kadar çok güvenlik önlemi aldığını fark ettiğimde, kendimi *gerçekten* gergin hissetmeye başlıyorum.

"Aria, hayatım." Annesi bizi fuayede sıcak ve abartılı bir şekilde karşılıyor ve büyük bir yaygara koparıp yumruğumu şefkatle okşadığında şaşkınlıkla Matteo'ya bakıyorum. "Gelebilmenize çok sevindim." Sarılmak için beni kendine çekerken ses tonunu fısıltıya indiriyor. "Henüz gelmedi," diye onaylıyor ve tepsiyi tutan garsondan bir kadeh şampanya alırken gülümsemesini takınıyor. "Gel, tanışmanı istediğim insanlar var." Kolunu benimkine doluyor ve beni oturma odasına götürüyor. Matteo arkamızda kalıyor. İçki teklif edildiğinde reddediyor ve gerginliğini koruyor. Rahat olmaya çalışıyorum, burada beklediğimden çok daha fazla insan var ve sosyalleşmek zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. Vivian'ın evi yüksek tavanları, rastgele heykelleri ve duvarlarını süsleyen özenli sanat eserleriyle bana bir müzeyi anımsatıyor. Eğlenmeyi sevdiğini herkes görebiliyor ve beni bazı misafirleriyle tanıştıtırırken gülümseyip başımı sallamak için elimden geleni yapıyorum. Matteo tetikte olmasına rağmen bana karşı temkinli davranıyor, garsonlardan birinin bana buzlu su getirdiğinden emin oluyor ve elini sıkıca benimkine sarıyor. Avucunun ne kadar nemli olduğunu hissedebiliyorum ve gözlerinin sürekli odanın içinde gezindiğini fark edebiliyorum. Her kapıda korumalar var, daha fazlası da

Demitri'nin elini taktığı kulaklığın üzerine bastırıldığını fark ettiğimde, Matteo'ya verdiği baş işaretinden bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum, midem bulanıyor ve tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi karnıma kramplar giriyor.

"Aria Fucchini!" Tanıdığım bir ses sesleniyor. Odanın köşesinde çalınan arpın sesi ve tüm konuşkan sesleri susturuyor.

İkimiz de arkamızı dönüp neredeyse bir yıldır kaçındığımız adamlarla yüzleşirken Matteo'nun tüm vücudu geriliyor. Babam hatırladığımdan farklı görünüyor, daha küçük ve çok daha yaşlı. Gözleri şişkin karnıma düşüyor ve şok ve öfkeyle geriliyor.

"Adı artık Fucchini değil... Aria artık bir Romano," diye düzeltiyor Matteo hiç korkmadan. Kanıt olarak evlilik yüzüğümü göstermek için elimi kaldırıyor.

Tüm gerginliği kaybolmuş gibi görünüyor, bir kaya kadar sağlam ve Matteo Romano'nun dünyanın geri gördüğü versiyonunu gördüğümü fark ediyorum.

"Bu da ne böyle?" Babam bize doğru yürümeye başlıyor ve Matteo'nun muhafızlarından biri hemen yolunu kesiyor.

"Çekil yolumdan, o benim kızım!" diye bağılıyor ve parmağıyla muhafızın omzunun üzerinden beni işaret ediyor. "Aria, açıkla!"

Ağzım konuşmak için hareket ediyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Yüzündeki ifadeden burada olacağımdan haberi olmadığını anlayabiliyorum.

"Stevan, bizi tebrik etmeyecek misin? Aria yakında sana sağlıklı bir torun verecek." Matteo elini gururla yumruğumun üzerinde gezdirirken sesinde alaycı bir ısırik var ve babam hiçbir şey söylemiyor, sadece etrafımızı saran kalabalığa bakıyor, bunalmış görünüyor.

"Aria, seni görmeyeli uzun zaman oldu." Kendini toparlamayı başarır ve bir gülümseme yapıştırır, "Belki sen ve ben

özel olarak konuşabiliriz."

Matteo korumacı bir tavırla önüme yerleşiyor. "Önce seninle konuşmak istiyorum," diyor ona.

"Pekâlâ." Babam başını sallıyor ve Matteo bana döndüğünde yüzündeki saf öfke beni daha da endişelendiriyor.

"Bunu düzeltereğim," diye söz veriyor ve babama doğru adım atıp gardını indirmeden önce alımdan öpüyor.

"Beni takip edin. Konuşabileceğimiz özel bir yerim var." geçerken babama söylediğini duyuyorum, salona doğru yürürken takip edip etmediğini kontrol etmek için arkasına bakmıyor. Babam hayal kırıklığı içinde başını bana doğru sallıyor ve arkasını dönüp kocamın peşinden gidiyor.

"Sanırım bu oldukça iyi gitti." Vivian gülümsüyor ve birkaç dakika önce beni tanıştırdığı çiftle konuşmaya devam etmeden önce kadehini tokuşturuyor. Etrafımdaki hava dar gelmeye başlıyor, duvarlar dönüyormuş gibi hissediyorum ve Matteo'nun korumalarından birinin veranda kapılarının yanında nöbet tuttuğunu fark edince doğruca ona yöneliyorum.

"Biraz hava almam lazım." Taktığım kolye beni boğuyormuş gibi hissettirmeye başladığında onu sıkıyorum ve o da başını hızlıca sallayarak kenara çekilip beni dışarı çıkarmadan önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyor.

Hiç şüphesiz Matteo'nun emriyle yakın ve tetikte duruyor ve ben de kapıya yakın bistro masada bir sandalye çekerek onun işini biraz daha kolaylaştırıyorum. Derin nefesler alıp sakin kalmaya çalışıyorum ama babamla kocamın birbirlerinden nefret etmeleri şu anda aynı odada bulunmaları işimi kolaylaştırmıyor. Mermer zemine vuran topuk seslerini duyuyorum ve kapıya doğru dönüp baktığımda Menika'yı görüyorum. Üzerindeki uzun, elbisenin içinde iğrenç derecede güzel ve sıska görünüyor.

"İyi misin, aceleyle çıktığını gördüm?" Gerçekten endişeli görünüyor ve dikkatimi dağıtmak için çaresiz olmalıyım çünkü Matteo'nun korumasına başımı sallıyorum, böylece onun geçmesine izin verecek.

"Vivian bana durumu açıkladı, eminim Matteo babanla aranı düzeltecektir, pazarlık konusunda çok iyidir," diyerek beni temin ediyor ve bir sandalye çekip yanıma oturuyor. Vivian'ın ona *her şeyi* anlattığından şüpheliyim ama yine de minnetle gülümsüyorum.

"İyi olduğu tek şeyin bu olmadığını söylediğin kısım burası mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve sandalyemde geriye yaslanıyorum, bebek son birkaç gündür çok daha aşağı düştü ve pelvisime baskı yapması gerçekten rahatsız edici olmaya başladı.

"Bunu inkar etmeyeceğim." Omuz silkiyor ve yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey beni gerçekten güldürüyor.

"Bakın, Matteo ile aramızdaki şey özel değildi. Gerçekten zorlandığı bir dönemde onun için bir dikkat dağıtıcıydım," diye itiraf ediyor, neredeyse insanlaşarak.

"Babası öldüğünde mi?" Kumsalda onunla yaptığım konuşmayı düşünerek başımı sallıyorum. Matteo'nun babasının ölümünden ne kadar etkilendiğini anlayabiliyorum ve Matteo'nun çocuğumuzla her şeyi bu kadar farklı yapmak istemesi onun harika bir baba olacağının kanıtı.

"Hayır, Thalia'yı ve bebeklerini kaybettiğinde." Menika'nın sözleri bedenimi şoka sokuyor ve şaşkınlıkla ona baktığımda hemen elini ağzına kapatıyor.

"Az önce ne dedin sen?" Onu doğru duyup duymadığımı kontrol edip tekrar dik oturuyorum.

"Yok bir şey, unut gitsin. Ben... Ben partiye dönmeliyim." Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben kolundan tutup onu geri sürüklüyorum.

"Hayır, bana az önce ne söylediğini anlatacaksın," diye emrediyorum, içimdeki hastalıklı his güçlenirken kalbim göğsümde çılginca çarpmaya başlıyor.

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum. Matteo ile konuşmalısın. Özür dilerim, bildiğini sanıyordum." Gerçekten korkmuş görünüyor ve bana cevap vermemesi beni çileden çıkarıyor.

"*Senden* bana söylemeni istiyorum." Boğazını ellerimle kavrayıp gözlerinin içine bakarken yüksek duygu ve dürtüyle hareket ediyorum.

Göz ucuyla bana doğru yaklaştığını gördüğüm Matteo'nun korumasına, "*Sakin* müdahale etmeye kalkma," diyorum.

Karnımın alt kısmındaki bir kramp beni gözlerimi kapatmaya ve Menika'nın boynunu biraz daha sıkmaya zorluyor, ancak birkaç saniye sonra geçiyor ve hızla ona odaklanmaya geri dönüyorum.

"Yaklaşık iki yıl önce bir kaza oldu, Matteo kız arkadaşını ve doğmamış çocuklarını kaybetti." Ayaklarımın üzerinde durabilmek için onu elimden bırakıyorum, düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışırken elimi masaya koyuyorum.

Duyduklarım doğru olamaz. Matteo ölmüş bir eski sevgiliden ya da başka bir bebekten hiç bahsetmedi. Daha dün bana sevdiği tek kadının ben olduğumu söyledi.

"Burayı ben devralıyorum. Fuayedede daha fazla adama ihtiyacımız var....Aria." Adımı duyunca başımı kaldırıyorum ve Demetri'nin bana doğru koştuğunu görüyorum. Az önce konuştuğu muhafız koşarak uzaklaşıyor ve ona baktığımda bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum.

"Bundan haberin var mıydı?" Karnımı tutarak ve kendime sakın kalmam gerektiğini hatırlatarak soruyorum. Birdenbire kendimi bir yalan ağının içinde kapana kısılmış hissettiğimde bunu yapmak zor olsa da.

"Aria, gitmeliyiz." Dirseğimi tutarken Demetri'nin sesi paniklemiş gibi geliyor.

"Söylediklerinin doğru olmadığını bana söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum." Dirseğimi onun ellerinden çekip aldım.

"Ne dedi? Sana ne söyledi?" Menika'ya sabırsızca kaşlarını çatıyor, gözleri gerginmiş gibi az önce girdiği kapıyı tarıyor.

"Bana Matteo'nun başka bir kadından çocuk beklediğini ve ikisini de kaybettiğini söyledi." Gözlerimi kısıyorum, bana yalan söylemeye çalışması için ona meydan okuyorum.

"Aria, gerçekten gitmemiz gerek. Matteo seni güvenli bir yere götürmemi istiyor."

"Söyle bana!" İhanet içime işlerken gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyorum.

"Bu doğru ve her şeyi açıklayacağım, ama önce seni güvenli bir yere götürmeme izin vermelisin. Lütfen." Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir çaresizlik var.

"Ne oldu?" Öfkeme rağmen söylemeye çalıştığı şeye odaklanıyorum, bir şeyler ters gitmiş olmalı. Ve Matteo'dan hiçbir iz göremiyorum.

"Matteo nerede?" Paniklemeye başladım. Canımın yanması ya da ona kızgın olmam önemli değil. Ona ihtiyacım var ve o burada değil. Daha kötüsü, tehlikede olma ihtimali var.

"Aria, gitmeliyiz, !" Demitri beni daha sıkı tutuyor ve evin yanından karanlığa doğru sürüklemeye başlıyor, Menika'ya dönüp baktığımda kafasını şaşkınlıkla bana doğru sallıyor ve içeri giriyor.

"Demitri, bana neler olduğunu anlatmalısın. Matteo nerede?" Beni Vivian Romano'nun büyük garajının arkasında, gözden uzakta park edilmiş bir arabaya götürürken sessizliğini koruyor.

"Matteo bir şeyler giderse diye bir kaçış planı hazırlamıştı. Bu o kaçış planı," diyor sonunda bana,

yolcu kapısını açtı ve bana içeri girmekten başka seçenek bırakmadı.

SİYASİ HAKLAR- DÖRT

MATTEO

"

Bana neler olduğunu açıklamak ister misin?" Stevan Fucchini'nin sesi öfkeli geliyor. Tüm öfkeme rağmen, babamın eski ofisinin kapısını kapatıp masasının arkasına oturduğumda sakin kalmayı başarıyorum.

"Seni öldürmeliyim!" diye dişlerinin arasından bana hırlıyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum, sadece şeytani piçin gözlerinin içine bakıyorum.

"Ama yapmayacaksın. Masum kadınlar ve doğmamış bebekler daha çok senin tarzın," diyorum ve bir tepki göstermesini bekliyorum.

"Neden bahsediyorsun, Matteo?" Sabırsızca başını sallıyor. "İkimiz de biliyoruz ki kızımın evlenip onu Romano'nun bir sonraki varisiyle hamile bırakman senin için çok tatsız bir şaka. Endişeden aklımı kaçırmış durumdayım. Neredeyse bir yıl oldu!"

"Bana saçmalama, ikimiz de kızının senin için bir olduğunu biliyoruz. Sadece bir piyon. Onu o buruşuk, yaşlı piçle evlendirecektin. Onun mutluluk şansını kendi çıkarların için feda edecektin," diyorum ona, tüm öfkemi hissederek, kendimi tutmaya çalışıyorum, güçleniyorum.

"Her baba kızı için düzenlemeler yapmak zorundadır, bunu biliyorsunuz. Bizim dünyamızda işler böyle yürür. Dennis daha fazla yaşayamazdı. Hiç varisi yoktu. O öldüğünde her şey kızına miras kalacaktı."

"Neden ihtiyacı olsun ki? O *büyük* Stevan Fucchini'nin kızı." Ellerimi alaycı bir şekilde havaya kaldırıyorum ve gözleri yere düştüğünde bir şeylerin yolunda gitmediği izlenimine kapılıyorum.

"Artık değil." Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

"Sen neden ?" şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Her şeyi kaybettim," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Bazı muhakeme hataları yaptım. Yanlış insanlara bel bağladım. Yıllardır batan bir geminin d menindeyim." Gururunu lanet olası masanın üzerine bırakıyor ve aniden benden sonra buraya giren adamdan tamamen farklı görünüyor.

"Bu doğru değil, sen sadece büyük bir gelişmeye yatırım yaptın. Buraya geldin çünkü Aria'nın nerede olduğunu biliyordun ve onu geri almaya çalışmak istiyordun."

"Matteo, kızımın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bütün bir yılımı onu bulmaya çalışarak geçirdim. Dedektifler tuttum, *hukuka* bile başvurdum."  aresizce başını sallıyor. "Buraya elimde kalan son şeyi sağlam bir şeye yatırmak için geldim. Hilek r adamlarla çalışmaktan bıktım."

Yüzündeki ifadeden doğruyu söylediğini anlayabiliyorum. Yorgun ve biraz da kırılmış görünüyor.

"Adıma hiçbir şey kalmamış olabilir Romano, ama bunun için seni affetmeyeceğim."

"Senden af dilemiyorum. Bu odada affetme gücünü bulması gereken biri varsa o da benim," diye hatırlatıyorum ona, kaybettiğim çocuğu ve ölmesi gerekmeyen masum kadını düşünerek.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Matteo, ama Aria benim oyunumda *asla* bir piyon olmadı, seninkinde de olmayacak." Biraz güç kazanmış gibi görünüyor ve parmağıyla masanın üzerinden beni işaret ona gülüyorum.

"Korkarım bu bir oyunun çok ötesine geçti, hatta sana olan nefretimin bile ötesine geçti." Dudaklarımdaki ukala sırıtışı bırakıyorum ve

ona karşı gerçekçi ol. "Ben senin kızına aşığım. O artık bana ait ve hayatımızın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak ve senin onu almaya çalışmanı bekleyerek geçirmeyeceğim. Farklılıklarımıza rağmen, sana duyduğum nefrete rağmen, onu mutlu edecek bir çözüm bulana kadar bu odadan çıkmayacağız." Gururumu ayaklar altına almak zorunda kalacağımın tamamen farkında olarak ona doğruyu söylüyorum. İntikam ihtiyacım başka bir şey için çaresizliğe dönüştü.

"Matteo, babanın günahları için seni asla suçlamadım. O öldükten sonra seninle bir ittifak kurabileceğimizi umdum. Bu yüzden annenin bu akşamki davetini kabul ettim. Senin düşmanın olmak istemiyorum."

"Ve beni öldürmeye çalışmak bunu yapmanın yolu muydu?" Ona bir kahkaha daha atıyorum ve yüzündeki o şaşkınlığı tekrar gördüğümde, lanet boynunu kırasım geliyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bana boş boş bakıyor.

"Havaya uçurduğunuz, içinde olmamı beklediğiniz araba... çocuğumu taşıyan bir kadın o arabadaydı. Benden duyduğun korku ve tehdidimi ortadan kaldırma ihtiyacın ikisini de öldürdü." Yumruklarımı sıkarken tüm gerginliğin yumruklarımda toplandığını hissediyorum.

"Matteo. Beni dinle. Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum ama yemin edebilirim ki benim bununla hiçbir ilgim yok." Stevan şimdi gerçekten endişeli görünüyor, ama bunun ötesinde, şaşkınlığı hala görülebiliyor.

"Bunu bana kimin söylediğini size söyleyeyim. Marco Laurent, sizin için çalışan ama bana hesap veren adam. İki yıldır sizin evinizde yaşıyor." Herhangi bir inkâr umutsuz olacağını anlamasını bekliyorum.

"Marco Laurent adında bir personelim hiç olmadı." Başını sallıyor ve içimi tırmalayıp duran

Bu odaya girdiğimizden beri doğru söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

"Demitri kazadan sonra onu evinize soktu. O zamandan beri bizim gözümüz kulağımız oldu," diyorum ona tekrar, biraz tedirgin hissetmeye başlayarak.

"Mali yetersizliğim nedeniyle personelimin çoğunu geçen yıl işten çıkardım. Sadece birkaç çalışanımı, yıllardır bana sadık olanları tuttum," diyerek beni temin ediyor. "Ve sana söylediğimde bana inanmalısın, senin hayatına kastetmedim. İyi bir adam olmayabilirim ama onurlu bir adamım. Eğer ölmeni isteseydim, bunu yaparken gözlerinin içine bakardım." Ses tonunda biraz tehdit var ama ben ciddiye almıyorum. Adamlarımın onu kapıda etkisiz hale getireceğini biliyorum. kimse yok. Bana ya da Aria'ya karşı bir tehdit değil. Beni asıl endişelendiren kimin bana yalan söylediği, onun mu yoksa en iyi arkadaşımın mı?

"Demitri ile konuşmam gerek." Ayağa kalkıyorum, elimi saçlarımda gezdirerek hayal kırıklığı içinde kapıya doğru ilerliyorum ve kapıyı açıyorum. Dışarıda duran iki muhafız hemen dönüp bana bakıyor.

"Demitri nerede?" Solumdakine sordum.

"Emin değilim efendim, en son telsizden duyduğuma göre çevre kontrolü yapıyormuş." Onu geçip partinin tüm hızıyla devam ettiği oturma odasına doğru yürüyorum. Gözlerimle odada Demitri'yi arıyorum ve bunu yaparken Aria'dan da bir iz olmadığını fark ediyorum.

"Kızımı görmek istiyorum." Stevan'ın sesi arkamdan geliyor ve beni takip ettiğini fark ediyorum.

Korkunç bir huzursuzluk hissi tenimi sarıyor ve ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum.

"Matteo." Menika beni görünce bana doğru koşuyor. "İyi misin?"

"Şimdi olmaz. Zamanım yok." Onu iterek yolumdan çekiliyorum ve avlu kapısında duran nöbetçiye doğru ilerliyorum.

"Matteo!" Sarışın sürtük ipucunu anlamıyor.

"Özür dilerim, bildiğini sanıyordum. Tehdit olmadığımı onu rahatlatmaya çalışıyordum ve birden ağzımdan kaçiverdi." Az önce söylediklerini duyunca yavaşça arkamı döndüm. Sesindeki titreme ve gözlerinin yaşlarla dolması korktuğunu gösteriyor.

"Ne var, Menika? Ne çıktı? Aria nerede?" Omuzlarını ellerimle kavrayıp hayal kırıklığı içinde sıkıyorum.

"Onu Demitri aldı, bir sorun olduğunu söyledi." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ve ben de hemen onu elimden bırakıp korumama doğru koşuyorum, onu takım elbisesinin yakalarından tutup duvara itiyorum.

"Demitri nerede?" Birini öldürmeye hazır bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum, yaklaşık on dakika önce görevi benden devraldı. Fuayede daha fazla personele ihtiyaç olduğunu söyledi. Oraya gittim ve çocuklar işi hallettiklerini söylediler, ben de geri döndüm. Ben çıkarken Demitri yanındaydı patron. O olmasaydı onu gözümün önünden ayırmazdım."

"Onu lanet telsize bağlayın!" Panik yapmamak için elimden geleni yaparak bağıriyorum.

Bunun mantıklı bir nedeni olacaktır.

"Neler oluyor? Kızım nerede?" Stevan soruyor, neredeyse benim kadar kızgın görünüyor.

Sakin bir nefes alıp doğru düşünmeye çalışıyorum. Belki de Aria'nın tuvalete gitmesi gerekiyordu, bugünlerde hep tuvalete gidiyor. Bahse girerim koridordaki tuvaleti kullandığı için onu üst kata çıkarmıştır.

"Arayan Niko'ydu, patron." Korumam elini kulaklığından çekti,

"Demitri'nin on dakika önce Bayan Aria yolcu koltuğundayken ön kapıdan çıktığını söyledi." Kalın kalın yutkunuyor ve gözlerini yere indiriyor. "Onlara senin siparişin üzerine olduğunu söylemiş."

Duvarlar aniden üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyorum ve yemin ederim bacaklarım pes edecek. Benden korkan ve bana saygı duyan insanlarla dolu bir odada duruyorum ve az önce ne kadar korktuğumu gösteremiyorum.

"Matteo..." Stevan şaşkınlıkla başını sallayarak bana bakıyor.

"Ben böyle bir emir vermedim," diyorum ona zayıf bir sesle.

K I R K - B E Ş

ARIA

"

Matteo'nun beni getirmeni söylediği yer burası mı?" Demitri'nin arabayı önünde durdurduğu terk edilmiş kulübeye bakıyorum. Pek de 'Matteo Romano' havası vermiyor, muhtemelen bu yüzden güvenli yer olarak burayı seçti. Yolculuk bittiği için mutluyum, buraya gelmek için yoldan çıkmamız gerekti ve çok rahatsız edici, engebeli bir . Midem gibi çalkalanıyor.

Demitri arabadan inerek "İşte " diye onaylar. Arabanın kapısını açar. arka kapıyı ve arka koltukta duran çantayı alıyor.

"Umarım Matteo içine rahat kıyafetler koymuştur." Matteo'nun her zaman ayrıntılara dikkat ettiğini bildiğim için omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. Bu planı enine boyuna düşünmüştür. Ona güvenmek zorundayım. Kendi kapımı açarak kendimi arabadan dışarı atmayı başarıyorum; tam Demitri'yi kapıya kadar takip etmek üzereyken karnıma bir ağrı daha saplanıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Bir elimi arabanın tavanına koyuyorum ve diğer elimle karnımın yan tarafını ağrı geçene kadar ovuyorum. Buraya gelirken de benzer birkaç sancı ama bu seferki çok daha şiddetliydi.

"İyi misin?" Demitri kapıyı açmadan önce sormak için arkasını döner.

"Evet, iyiyim, sadece hareketli bir gece oldu." Sahte bir gülümsemeyle onu içeri kadar takip ettim. Bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim. Demitri her zamankinden daha da gergin. Yapmak istediğim son şey onu strese sokmak. Bana partide neler olduğunu anlatmayı reddediyor ve bunun da Matteo'nun emriyle olduğunu varsayıyorum. Hamileliğin bu evresinde kasılmalar olabileceğini okumuştum ve şu ana kadar her şey gayet .

Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve odanın ne kadar boş olduğunu görünce şaşırıyorum. Oda'nın arka duvarında şiltesi olmayan eski, paslı bir yatak ve köşesinde bir tabure var. Küçük mutfak tezgahı tozla kaplı ve Demitri elindeki çantayı yüzeye vurup rahatsız boğazıma yapıştığını hissediyorum.

"Buraya en son ne zaman biri geldi?" Parmağımı tozda gezdirerek soruyorum.

"Üzgünüm, standartlara uygun değil *Prenses*." Demitri kapıyı sürgüler ve tabureye oturup elini yüzüne sürerek başını sallar.

"Demitri, bunun kötü bir zaman olduğunu biliyorum ama orada ne olduğunu gerçekten bilmem gerekiyor. Menika neden bahsediyordu? Benim bir çeşit yedek olmam mı gerekiyor? Beni almasının sebebi bu ?" Çok fazla sorum var ve gerçekten çok korkmaya başladım.

"Sadece... konuşmayı kes!" Demitri bana sesini yükselttiğinde beni şok ediyor, onu böyle görmeye alışık değilim. Her zaman çok derli toplu ve kontrollüydü ama şimdi öfkeli ve biraz da manik görünüyor.

." Başıyla oda'nın köşesini işaret ediyor. "Ayakta durmayı tercih ederim," diyorum ona, başımın dibindeki ağrıyı ovuşturarak. omurga ve tüm bu durum hakkında gerçekten huzursuz hissetmeye başladı. "*Sana söyleneni yapacak mısın?*" Nefesim sıkışıyor Ceketinin içinden bir silah çıkarıp bana doğrulttuğunda boğazım düğümlendi.

"Tamam." Titreyen ellerimi savunmacı bir tavırla havaya kaldırıp kendimi dikkatlice onun oturduğu köşenin karşı köşesindeki yere bırakıyorum.

"Ne oldu, Demitri?" Kendimin ve bebeğimin tehlikede olduğunu fark ettiğimde sesimi sakın tutmaya çalışarak soruyorum.

"Onların olmaması gerekiyordu. O *Matteo'nun* lanet arabasıydı," diyor bana. "Onu arabaya o bindirdi. *Onun* yüzünden öldü. Benim yüzümden değil." Başını sallıyor.

Burada neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yok ama anlayışlı görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Matteo burada olduğumuzu biliyor mu?" Tanrı'ya biliyor olması için dua ederek soruyorum.

"Hayır, Aria. Matteo'nun burada olduğundan haberi yok." Bana alaycı bir şekilde güldüğünde ruh hali tekrar değişiyor. İçimde başka bir acı dalgalandığında bedenim geriliyor. Bu kez saklayamıyorum, midem sıkışırken yüzüm allak bullak oluyor ve bu seferki dışarıdakinden çok daha uzun sürecek gibi görünüyor.

"Demitri, sanırım bir doktora görünmem gerek. Kasılmalarım başladı. Bebek yolda olabilir." Onu ikna edebilumarak söyledim.

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" diye tekrar gülüyor. "Küçük oyunların Matteo üzerinde işe yaramış olabilir ama benim üzerimde işe yaramayacak." Başını sallıyor.

"Demitri, ciddiym, partiden ayrıldığımızdan beri oluyorlar." Gerçekten doğum yapıyor olabileceğim ve Matteo'nun nerede olduğumu aklıma geldiğinde göğsümde yepyeni bir panik oluşuyor.

"Ona seni almamasını söyledim. Ama Matteo'ya asla söylenmeyecek. Her zaman *onun* olmak zorunda." Demitri önümde volta atmaya başladı.

"Biliyorsunuz, Angelo Romano ölmeden önce babama tüm imparatorluğunu teklif etti. Matteo'nun başa geçmek için çok genç olduğunu, daha öğrenecek çok şeyi olduğunu düşünüyordu. Babamın tek yapması gereken onun için hayatına son vermektir. Bu tam Angelo'ya göreydi, her şey bir oyundu, kendi ölümü bile."

"Ne olduğunu biliyorum, Matteo bana anlattı," diye onu temin ediyorum. "Bu acımasız bir , Matteo'dan ve babandan çok fazla şey istemektir."

"Bana sorabilirdi, ben de yapardım." Demitri burnu neredeyse benimkine değecek şekilde eğiliyor. "Ben olmalıydım," diye fısıldıyor. Kendini toparlamaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyor. "Angelo biliyordu. Bana bilmiyormuş gibi davrandı ama biliyordu." Demitri başını sallıyor.

"Kim bilebilirdi ki?" Bir şekilde onu sakinleştirebileceğimi ve bundan bir çıkış yolu bulabileceğimi umarak onu konuşturmaya çalışıyorum.

"Angelo. Babam olduğunu biliyordu. Tüm gerçek varisinin ben olduğumu." Kollarını uzattı.

"Matteo'nun kardeşi olduğunu mu ?" Şok içinde sordum.

"Sadece kardeşi değil, *ağabeyi*." Ayağa kalkıp benden uzaklaşarak işaret ediyor. Mutfak tezgahını öyle sıkı kavırıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor.

"Annem Vivian' üç ay önce bana hamile kalmış. Angelo Vivian'ın ailesini asla üzmeyecekti, onlara ihtiyacı vardı. Yolda bir varisi vardı, bu yüzden hizmetçilerinden birinin çocuğunu talep etmek için hiçbir nedeni yoktu," diye açıklıyor, sesi o kadar öfkeli ki titriyor.

"Burası benim doğduğum yer, annemin çektiği acıdan öleceğini sandığı o paslı yatakta. Çocuğunu taşıdığını öğrendiğinde anneme teklif ettiği şey buydu. Ormanın içinde saklı bir kulübe. Ölmeden önce bana gerçeği söyledi. Ben doğduktan sonra beni ana eve taşıdığını ve ona sunduğunu söyledi. O zamana kadar herkes Vivian'ın çocuğunun gelmesini bekliyormuş. Ben onun riske atamayacağı bir komplikasyondum. Durumu kontrol etmesi gerekiyordu, bu yüzden adamlarından birini annemle evlendirdi ve beni kendi çocuğu olarak sahiplendi."

"Bu onun hatasıydı." Matteo'nun bizi bulmasına yetecek kadar zaman kazanmayı umarak Demitri'ye biraz empati gösteriyorum.

"Babam onun koruyucusu, danışmanı ve Matteo için *benim* olduğum her şeydi. Ölüm döşeğindeyken ona tüm bunları teklif etti çünkü benim olması gerektiğini biliyordu."

Söyleyecek bir şeyim yok, Demitri'nin ruh hali çok kırılgan ve benim de tehlikede olduğum çok şey var.

"İşleri yoluna koymaya çalışıyordum, onların ölmesini asla istemedim. Matteo'nun o lanet arabada olması gerekiyordu," diye tekrarlıyor; yumruğunu sertçe ahşap yüzeye vurduğunda kontrolsüzce çığlık atıyorum ve bir kasılma karnımı o kadar sıkıyor ki nefesim kesiliyor.

"Demitri, bebek kesinlikle geliyor. Bir doktora gitmem gerek." Matteo'nun bize izlettiği YouTube videosundaki kadın gibi düzenli bir şekilde nefes alarak ona söylüyorum.

"Bunu yapamam, Aria. Bu gecenin geçmemesi gerekiyordu. Babanın gelmemesi gerekiyordu. Delirmiş olmalı." Demitri kıkırdar. "Bu sefer tam tersini yapmaya çalıştım. Matteo her zaman tavsiyelerime karşı gelir. Öfkeli biri, düşünmeden saldırıyor ve babanın gelmekten çok korkacağından emindim. Ama şu anda senin geleceğin için pazarlık yapıyor olacaklar. Matteo ona her konuda yalan öğrenecek. O lanet bombayı bagajına koyanın ben olduğumu öğrenecek."

Vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor, vücuduma olanların şokundan mı yoksa korkudan mı bilmiyorum ama tüm sakinliğimi kaybettiğimi hissedebiliyorum.

"Demitri, beni dinle. Bebeğim şimdi geliyor. Bir doktora *ihtiyacım* var."

"Buna şiirsel adalet diyorlar, Aria. Haklı olduğumun kanıtı."

"Sen neden ?" getirdiği çantanın fermuarını atığında paniğimin arttığını hissediyorum.

"Araştırmalarını yapan sadece sen ve Matteo değilsiniz." Yavaşça çantayı açmaya başlıyor ve mutfak yüzeyine dikkatlice yerleştirdiği cerrahi bıçağı ve kordon kelepçelerini gördüğümde çığlık atmamak için tüm gücümü harcıyorum.

"ocuğunuz tam zamanında doğmamış olabilir ama yaşayabilir." Silahı elinde tutarak bana doğru geri geliyor ve namluyu karnıma .

"Doğumu kendin gerçekleştirmiş olman senin için iyi bir şey Aria. Eğer oğlunu doğal yollardan doğurabilirsen, hayatta kalabilirsin. Seni kesip açmak zorunda kalmak istemedim," diyor bana sakince. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum ama vücudumdaki rahatsızlık ve göğsümdeki panikle bunu yapmak imkânsız geliyor.

"ocuğunuzun Matteo için gerçekten ne kadar önemli olduğunu bu gece öğreneceğiz çünkü onu bir kez geçirdiğimde, Matteo'nun onu geri almasının tek bir yolu olacak."

Ayağa kalkmama yardımcı olması için ellerimi duvara dayadım. Arkama yaslanıp ocuğumu tehdit etmesine izin vermeyeceğim. Bizi buradan ıkarmalıyım.

"Ne yapıyorsun? Otur yerine." Bana doğru gürleyerek geri döndü, elini boynuma doladı ve beni sertçe duvara çarptı.

"Demitri, bu konuyu sakince konuşmamızı istiyorum. Bana *ya da* bebeğime zarar vermek istemiyorsun. Bunu biliyorum. Az önce kendin söyledin, Matteo'ya beni almamasını söyledin, daha biz tanışmadan önce beni koruyordun." Gzlerimdeki yaşları sildim ve ona gülümsedim. "Bizi hastaneye götürmen gerekiyor yoksa bebeğe kötü bir şey olabilir." Başka bir acının oluşmaya başladığını hissediyorum ve otomatik olarak onun eline uzanıyorum,

Sıkıca sıkıyor ve benden geliyormuş gibi görünmeyen bir ses çıkarıyor. Acı tüm duyularımı ele geçirirken yüzümü buruşturuyorum ve Demitri'ye baktığımda gözlerimle ona yardım etmesi için yalvarıyorum. Bana bakarken gördüğüm şey saf kötülük.

"Ben senin kahramanın değilim, Prenses." Silahın kabzasını enseme vurarak başımı döndürüyor ve ahşap zemine düştüğümde her şey kararıyor.

CHAPTER THIRTY-SIX

MATTEO

"

Ne oluyor lan?" Ön kapıdan içeri dalıp Aria'nın adını seslendiğimde Aria'nın babası beni takip ediyor. Nerede olduğunu bilmemeye dayanamıyorum, bu beni deli ediyor. Bütün araba yolculuğu boyunca onu nereye götürmüş olabileceğini düşündüm ve hiçbir şey bulamadım.

"*Matteo!*" Stevan beni durdurmak için elini omzuma koydu ve Onunla yüzleşmek için dönüyorum, yumruğumu vurmak için kaldırıyorum. Ne kadar endişeli görüldüğünü görünce bırakıyorum.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, başımı güçsüzce sallıyorum ve kendimi merdivene bırakıp oturuyorum. "Demitri benim en iyi arkadaşım, ona zarar vermez. Onu ne kadar sevdiğimi biliyor." Annemin evinden ayrıldığımdan beri kendime söylediğim şeyi ona da söyledim. Buna tam olarak ikna olmasam da. "O emri ben vermedim," diye düşüncelerimi tekrar yüksek sesle söylüyorum, başımı sallıyorum ve bundan sonra ne yapacağımı bilemiyorum. Eğer burada değillerse, her yerde olabilirler.

"Matteo, düşün. Gidebileceği bir yer var mı, ona zarar vermek istemesi için bir neden var mı?"

"Eğer olsaydı, sence burada oturuyor olur muydum?" Tekrar ayağa kalktım.

"Sakin ol." Elini önümde havaya kaldırdı. "Onu bulmayı ben de en az senin kadar istiyorum."

"Ne oldu?" Anita merdivenlerin tepesinden sesleniyor, sonra ne kadar kızgın olduğumu görünce aşağıya koşarken sabahlığını bağlıyor.

"Demitri partiyi Aria ile terk etti, muhafızlara emri benim verdiğimi söyledi, oysa ben vermedim ve şimdi nerede dair hiçbir fikrim yok. Orada *olmalılar*."

Bir açıklaması olmalı, ona zarar vermek için bir nedeni yok," diye açıklıyorum, yerde volta atıyor ve bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Belki de bir ihbar aldı ve benimle konuşmaya fırsat bulamadan harekete geçti. Demitri her zaman ileriye düşünür.

Anita gözlerini kapatıyor ve yüzündeki ifadeden bir şeyler bildiğini anlayabiliyorum.

"Ne?" Onun önünde duruyorum. "*Söyle bana!*" Bana garip bir şekilde bakarken homurdanıyorum.

"Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Gino ile konuşmalısın."

"Lanet Gino'yla konuşacak vaktim yok, Anita. Bana bilmem gerekeni söyle, hemen şimdi."

Gino babam öldükten sonra İtalya'ya çekildi, artık kimse ondan haber almıyor. Adam bugünlerde kendi oğluyla bile ilgilenmiyor.

"Demitri'nin senin kardeşin olma ihtimali var," diye itiraf ediyor Anita, sabahlığını vücuduna daha sıkı sararak.

"*Az önce ne dedin sen?*" Boş gözlerle ona bakıyorum.

"Baban sen doğmadan önce bu evi Malibu'daki evinden daha sık kullanırdı, kendi alanını sevdiğini biliyorsun." Daha fazla laf kalabalığı yaparak beni deliliğin eşiğine sürüklüyor.

"Maria burada hizmetçiydi, aralarında bir yakınlık vardı." Sanki burada zamanın önemi yokmuş gibi başını eğiyor ve onu tutup salladığımda hızla tekrar konuşmaya başlıyor.

"Hamileliğini olabildiğince uzun süre gizli tuttu ve göstermeye başladığında, annen senin yolda olduğun haberini çoktan duyurmuştu. Sen ailenin meşru varisiydin. Ama Demitri ilk doğan oğuldu."

"Siktir!" Az önce bana söylediklerini düşünürken yaşlı kadını elimden bıraktım.

"Seni bir kardeş gibi seviyor Matteo, Aria'yı incitmez, onun senin için ne kadar değerli olduğunu bilse bile," diye beni temin ediyor.

"Bundan emin misin, Anita? Çünkü Stevan'ın arabama konulan bomba hakkında hiçbir şeyden haberi yoktu." Kararını sorguluyorum ve teyit için Stevan'a baktığında, da başını ona doğru sallıyor.

"Sence o Demitri miydi?" Elleri ağzını kapatırken titriyor.

"Bu ailenin gücüne sahip olmaya hakkı olduğunu düşünüyor ve güç bir adamı her şeyi yapabilecek hale getirir. Gino biliyor muydu?"

"Gino'ya Maria'yla evlenmesini emreden babandı, bu onun asla konuşmamasını sağlamak için bir güvenlik önlemiydi. Konuşsaydı nasıl bir skandal olurdu düşünebiliyor musun? Annen ve ailesi çok öfkelenirdi, babanın gücünün çoğundan onlar sorumluydu. Bunu her an ellerinden alabilirlerdi."

"Ve sen bunu bana söylemeyi hiç düşünmedin mi?" Bu açıklamanın hiçbir şeyi çözmediğini, Aria'nın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu ve nerede olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde göğsümün sıkıştığını hissedebiliyorum.

"Arkadaşlığınızın büyümesini izledim, seni inciteceğini hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar sana sadakatten başka bir şey göstermedi. Sadece bunun gömülü bir sır olduğunu düşünmüştüm."

"Gino onu nereye götüreceğini biliyor muydu?" Umutsuzca soruyorum. Aria'nın şu anda tehlikede olduğundan ve onu bulmam gerektiğinden olabildiğince eminim.

"Hayır ama olabilir," diye beni temin ediyor Anita. "Gino, Demitri doğana kadar Maria'evlenmedi, o zamana kadar baban ona görünmeyeceği bir yer verdi. Baban kimseye güvenmezdi. Maria ortaya çıkmaya başlar başlamaz, onu dışarı taşıdı.

personel odasından çıkarıp arazideki bir kulübeye götürdü ve orada onu ziyaret edecekti. Çocuk doğduğunda ne olacağına dair ona yalan vaatlerde bulundu. Demitri'yi doğurduğunda yalnızdı. Çocuk dışarı çıktığında nefes almıyordu ve onu tek hayata döndürdü. Çocuktan haberdar olan tek kişi bendim ve bunun nedeni de onun en iyi arkadaşı olmamdı. Demitri benim ve Maria'nın eskiden yakın olduğumuzu biliyordu. Annesi hakkında sık sık konuşurduk."

"Bu Aria'nın nerede olduğunu bulmamıza nasıl yardımcı olacak?" Kendimi tamamen çaresiz hissediyorum, kontrolü elimde tutmaya o kadar alışmıştım ki şimdi elimden alındı, berbat durumdayım.

"Yaklaşık bir hafta önce Demitri benden doğduğu kulübeyi göstermemi istedi. Garip olduğunu fark etmeliydim. Maria ölmeden önce ona gerçeği söylemiş olmalı."

"Aria'nın o kulübede olduğunu mu düşünüyorsun?" Kontrol ettim.

"Aramaya başlamak için iyi bir yer olacağını düşünüyorum." Bana hüznle gülümsüyor.

"Bana bu kulübenin nerede olduğunu göstermelisin." Koluna girdim ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladım. Evimi çevreleyen arazi kilometrelerce uzanıyor. Yıllardır ormanda ama hiç kulübe görmedim.

"Onu bulacağız, Bay Romano," diye beni temin ediyor Anita, gece kıyafetleri ve terlikleriyle bizi kapıdan aceleyle çıkarırken.

"Ben de sizinle geliyorum." Stevan peşimizden geliyor. Duruyorum ve ona bakmak için arkamı dönüyorum.

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordum.

"Matteo, kızım senin amcık arkadaşının elinde. Hırsın onu güvende tutmak olduğu sürece bana güvenebilirsin." Tek dayanağımın onun sözleri ve içgüdülerim olmasından nefret ediyorum.

Bir inanç sıçraması yaparak, kapının yanında talimat bekleyen şoförüme elimi uzatıyorum.

"Silahını bana ver," diye ve elime tutuşturduğunda namlusundan tutup Aria'nın babasına uzatıyorum. Silahlı olmayacak. Güvenliğim bu gece annemin evine giren herkesi kontrol etti, özellikle de onu.

"Aklından bunu bana karşı kullanmak gibi bir düşünce geçiyorsa, iyi bir nişancı olduğunu umsan iyi ," diye uyarıyorum, arkamı dönüp karımı almaya gitmeden önce.

CHAPTER THIRTY-SEVEN

ARIA

Ezici bir acıyla uyanıyorum. Artık sadece karnımda değil, tüm vücudumdaki kemikleri sarsıyor. Elimi bacaklarımın arasına dokunduruyorum ve altımdaki zeminin ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde başımın gerçekten belada olduğunu anlıyorum.

Artık burada olmadığını umarak odaya bakıyorum, eğer değilse Şansımı deneyebilir ve yaşadığım kasılmalar arasında kaçmayı deneyebilirim. Gerçi göz ucuyla onu gördüğümde ve şimdiden başka bir acının oluşmaya başladığını hissettiğimde bunun için pek umut yok gibi görünüyor.

"Demitri!" Karnımı tutuyorum, sırtımı duvara yaslamak için kendimi kaydırıyorum. Başka bir kasılma beni felç ettiğinde bedenimi geriıyorum.

"*Lütfen.*" Nefes almanın tüm farklı yollarını unuttum, şu anda tek düşünebildiğim Dr. Fabier'in tıbbi yardım almadan doğum yaparsam ters gidebileceğini söylediği şeyler.

"Lütfen, Demitri. Bir hastaneye ihtiyacım var."

"Sana söyledim Aria, annem beni bu kulübede doğurmuş. Romano servetinin ve itibarının varisi, paslı bir yatağın üzerindeki kirli bir şilteden dünyaya geldi. Oğlunun da aynı şekilde dünyaya gelmesinin uygun olduğunu düşünüyorum." Kendi kendine kıkırdıyor.

"Beni güvene alalım. Çok geç değil. Matteo seni affedecektir, seni seviyor." Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, çünkü bu bebeği burada, bu dengesiz piçle doğuracağımı biliyorum.

"Onun affını istediğimi mi sanıyorsun?" Demitri daha da histerik bir şekilde güler. "Aria, ben onun yok edilmesini *istiyorum*. Oğlun doğduğunda, onu ben alacağım. Matteo onu asla bulamayacak.

her şeyin benim olduğunu kabul etmektir. Geri çekilmek ve gücü bana vermek zorunda kalacak yoksa oğlunu öldürürüm."

"*Lanet olsun!*" Başka bir kasılma bedenimi cezalandırdığında lanet okuyorum, bacaklarımın arasındaki baskı dayanılmaz hale geliyor, ıkmak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Oğlumu burada, doğrudan bir canavarın kollarına teslim edemem.

"mu?" Kendini beğenmiş orospu çocuğu önümde çömeliyor. Ona cevap vermiyorum, sadece gözlerinin içine bakıyorum ve ona duyduğum nefretin beni içinde bulunduğum acıdan uzaklaştırmasına izin veriyorum.

"Karnını doldurduğun tohumun benim olmaması çok yazık, kendine gerçek bir küçük prens yaratabilirdin." Elini sıkılmış, gergin karnımın üzerinde gezdiriyor ve keşke onu itecek enerjim olsaydı diyorum. Şu anda, gözlerimi açık tutamayacak kadar acı içinde olduğumu hissediyorum.

Dışarıdan gelen ışık kulübenin penceresinden içeri süzülüyor ve acaba gündüz mü oldu da bütün gece buradayız diye düşünüyorum. Kapıya vurulduğunu ve Matteo'nun adımı haykırdığını duyduğumda göğsüm rahatlıyor.

Demitri ayağa kalkıyor ve silahını elinde daha sıkı tutuyor. Saçımdan tutup beni yerde sürüklemek için kullandığında çığlık atıyorum, Matteo kırmaya çalışırken tıkırdayan kapıdan uzağa.

Kırılarak açılıyor ve Matteo'nun yüzünde gördüğüm korku bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kafatasımın tepesine bastırdığını hissettiğim sert metal yerine, beni ikiye bölecekmiş gibi gelen acıya odaklanıyorum.

"Demitri, silahını indir." Matteo yere uzanıp kendi silahını düz bir şekilde bıraktığında beni şok ediyor. "Bana ulaşmak için ona zarar vermek istemezsin."

"İşte burada yanıyorsun Matteo. Benim onu incitmemin seni etkileyecek tek şey olduğunu öğrenmeye başladım." Demitri'nin sesi

Babamın Matteo'nun arkasından yavaşça geldiğini fark ettiğimde, o da aynı şekilde korkmuş görünüyordu.

"Bebek geliyor," diye inliyorum, başımı arkaya atıyorum ve ıkınma direncimi daha fazla tutamadığımda derin bir hırıltı çıkarıyorum.

"İtmek zorundayım."

"Sorun yok, Prenses. Artık buradayım." Matteo dehşete düşmüş durumda ama bunu benden saklamak için elinden geleni yapıyor.

"Demitri, senin sorunun benimle, onunla değil. Dışarıda Anita var, onu buraya çağırayım da yardım etsin."

"Benim istediğim senin ölmen. O gün Thalia'nın olmaması gerekiyordu." Demitri'nin sesindeki titremeyi duyuyorum ve içinde bulunduğum acı dayanılamayacak kadar büyük olduğunda, bu dünyaya getirmek üzere olduğum oğlum için savaşmam gerektiğine karar veriyorum.

Başımı çevirerek, dişlerimi Demitri'nin bacağına geçirdiğimde bir mermi riskini göze alıyorum. Matteo bu dikkat dağınıklığını kullanarak Demitri'nin üzerine atlıyor, onunla yerde boğuşuyor ve silahı tuttuğu elini yere çarpıyor. Hızla yolumdan çekilip odanın köşesine yerleşiyorum, böylece sonunda bedenimin taleplerine boyun .

"Ona yardım edin!" Babam sesleniyor ve Anita kapıdan içeri koşuyor.

Onu görmek içimi rahatlattı ama silah kulakları yırtan bir gürültüyle patlayınca rahatlamam kısa sürdü.

CHAPTER THIRTY-EIGHT

MATTEO

Kafasına silah dayadığını görmek kalbimin durmasına yetti ve Aria karşılık verdiğinde onun dikkatini dağıtmanın tek şansım olacağını biliyordum. Demitri benden daha büyük, hep öyleydi. Ama ona saldırırken içimde binlerce ordunun savaşı vardı. Silahı çok sıkı kavırıyor, elini kaç kez yere vurduğum önemli değil, ; bu yüzden yumruğumu kafasına indirirken bileğini sabit tutuyorum. Beni biraz gafil avlayan bir sol kroşeyle yakalamayı başarıyor ve silahı yüzüme doğrultmak için kaldırdığında, Aria'nın babası sağımdan gelip Demitri'nin kafasına futbol topuymuş gibi tekme atınca şaşırıyorum. Silah patlıyor ve kafatasım yerine omzumu sıyrıyor; az önce hayatımı kurtaran adama baktığımda, sersemlemiş Demitri'yi yerden kaldırıp kollarını arkasına koyarak dik tutarken başını sallıyor.

"*Matteo!*" Aria'nın odanın köşesinden çığlık attığını duyuyorum. Omzumun üzerinden bakıp onu dizlerini göğsüne çekmiş, nefes nefese gördüğümde, bunu çabucak yapmam gerektiğini anladım

"Bana ihtiyacı olduğu için şanslısın. Bunu çok daha yavaş yapmak isterdim." Her zaman bileğime bağlı tuttuğum bıçağa uzanıyorum ve tam bir şey söyleyecekken boğazına saplıyorum. Yarıktan bir nehir gibi kan akıyor ve Aria'nın babası bedeninin yere yığılmasına izin verdiğinde, en iyi arkadaşıma bakıyorum ve beklenmedik bir üzüntü hissediyorum.

"Git onunla ol." Stevan'ın sesi beni içinde bulunduğum trans halinden çıkarıyor ve odanın diğer ucundaki kızına bakıyor. Daha fazla vakit kaybetmeden karımın yanına koşuyor ve dizlerimin çöküyorum.

"Is o öldü mü?" o Adamlar, içinde
arasında ve nefesler O yapıyor.

"O öldü," diye onu temin ederim, elini tutar ve sıkmasına izin veririm.

O.

Onu sevdin mi?" Yüzü vidalanırken kelimeleri zorla çıkarıyor.

Acıyla. "Kimi
seviyorum?"

"Çocuk sahibi olduğun kadın. Bana sadece hiç....Hay sikeyim, bu acıtıyor!" Tırnakları avucuma batarken eli titriyor.

"Hayır, onu sevmedim. Çocuk planlı değildi ama bu onun yasını tutmadığım anlamına gelmiyor," diyorum alnına yapışmış ve gözlerinin içine düşmüş saçlarını temizleyerek. "Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan bu."

"Geliyor Matteo, daha çok erken ve geliyor. Ya bir şeyler ters giderse?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve ben kendimi tamamen çaresiz hissettim.

"Hiçbir şey ters gitmeyecek. İyi olacak, sadece konsantre ol ve Anita'nın sana söylediklerini dinle. Bir sürü bebek doğurttu, ne yaptığını biliyor." Anita bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor çünkü yalan söylediğimi o da benim kadar biliyor ve ben ona sert bir uyarı bakışı attığımda, Aria'nın omzunun üzerinde dengelediği titreyen bacağını okşuyor.

"Ya yanlış çıkıyorsa ya da çok büyükse?" Aria korkmaya devam ediyor ve ben de kendi korkularımı bir kenara bırakıp durumu kontrol altına almam gerektiğini fark ediyorum.

"Beni dinle." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerini benimkilere dikmeye zorladım.

"Harika gidiyorsun, elinden geldiğince zorlayacaksın ve oğlumuz iyi olacak," diyorum ona kararlılıkla ve başını salladığında

Gözyaşları arasında bana döndüğünde onu çabucak bırakıp elini tekrar .

"Kesinlikle yanlış yönden çıkmıyor, kafasını görebiliyorum." Anita yüzünde güven verici bir gülümsemeyle Aria'ya bakıyor. Bunu duymak Aria'ya yeni bir güç veriyor gibi görünüyor, başının arkasını arkasındaki duvara bastırıyor, iterken tüm vücudunu geriyor.

"Bebeğimi ölü bir adamla aynı odada doğuramam," diyor bana sıkıldığı dişlerinin arasından.

"Hallediyorum." Aria itmeye devam ederken, babası Demitri'yi hızla ayak bileklerinden tutup kulübeden dışarı sürüklemeye başlar ve yolunda kalın bir kan izi bırakır.

"Kafa çıktı. Neredeyse geldi!" Anita'nın sesi heyecanlı çıkıyor.

"Duydun mu? Neredeyse bitti, küçük oğlumuzu her an alabilirsin, Aria," diyorum ona, ceketimi çıkarıp Anita'ya uzatıyorum, böylece onu saracak bir şeyi olacak.

"Acıyor. İlaç istedim," diye ağlıyor ve bir sonraki kasılma onu vurmadan önce nefes alıyor.

"Bir sonraki için sana ilaç bulacağız, söz veriyorum" diye onu temin ediyorum ve hem o hem de Anita bana aynı şaşkın bakışı attıklarında, ilk önce hangisinin beni yumruklayacağını merak ediyorum. Karıma garip bir şekilde gülümsüyorum ve o da küçük, sevimli atarak kızgın olmadığını kanıtlıyor. Bu sadece bir sonraki kasılması başlayana kadar sürüyor ve yüzü aniden tekrar ciddileşiyor.

Bir kaplan gibi kükrüyor, o kadar sert itiyor ki derisi kızarıyor ve tüm vücudu titriyor.

"Omuzlar dışarıda... ve karın... ve bacaklar ve... o burada!" Anita ağlama sesinin üzerine bağırıyor. Ona baktığımda

Kollarını açıp oğlumun ağladığını ve bacaklarını oynattığını görünce Aria'ya dönüp bakıyorum ve onun yüzünde eziklik görüyorum.

"O burada." Kendi sözlerime inanmakta güçlük çekerken, yarattığımız ve sonunda bizimle olan minik insana bakıyorum.

"Ve o mükemmel." Anita onu takım elbisemin ceketine sarıp annesinin kollarına bırakıyor ve Aria, üzerine yapışmış onca kana ve pisliğe rağmen onun minicik başını öpüyor.

." Oğluma tekrar bakmadan önce onu dudaklarından sertçe öpüyorum. Hâlâ avazı çıktığı kadar bağılıyor ama bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses ve ikisini de kollarımla sardığımda hayatımda ilk kez iyi bir şey yaptığımı hissediyorum.

ÇİFTLİK-DOKUZLU

ARIA

Bir nita, Demitri'nin çantasındaki ekipmanları kullanarak bebeğimizin kordonunu kesmeyi başardı ve kısa bir süre sonra Dr. Fabier geldiğinde plasentayı doğurtmama yardımcı oldu. Hastaneye gitmeyi reddettiğimde hem babam hem de Matteo bana karşı çıktılar, bu da en azından bir konuda anlaşabildiklerini kanıtlıyor. Ancak Dr. Fabier'den hem benim hem de bebek için temiz raporu aldıktan sonra, Matteo biraz ikna ile doğrudan eve gidebileceğimizi kabul etti.

Şimdi evdeyim ve yatağında uzanmış, mükemmel, küçük oğluma sarılıyorum, birkaç saat önce kulübede olanlar sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Sana bunu yapacağına inanamıyorum!" Matteo yatağın dibinde volta atıyor. Demitri'nin çocuğumuzu almaya hazırlanırken sahip olduğu tüm cerrahi ekipmanları görmek onu gerçekten korkuttu. Bu düşüncelerin tekrar aklıma gelmesine izin veremeyecek kadar yorgun ve sevgiden bunalmış durumdayım.

"Artık iyiyiz," diye onu temin ediyorum ve gelip bize katılması için yatağa vuruyorum.

"Bak ne kadar mükemmel, senin burnuna sahip." Kocama gülümsüyorum, oğluma baktığında tüm öfkesinin yok olduğunu görmek beni rahatlatıyor.

"İçeri girebilir miyim?" Kapı gıcırdayarak açılıyor ve babam içeri adımını attığında Matteo beklediğim gibi gerilmiyor. Hatta yataktan kalkıp onu karşılıyor.

"Torununuzu kucağınıza almak ister misiniz?" diye soruyor ve yeni doğan oğlumu kollarımdan kaldırıp babamın kollarına yerleştirirken beni şaşırtıyor.

Aşağı bakıp gururla gülümseyen babamın yüzünde hiç bu kadar duygu görmemiştim.

"Omzuna baktırmalısın," diyor Matteo'ya, biraz tıkaandığını fark edince boğazını temizleyerek.

"Ne omzu?" Şaşkınlıkla ikisinin arasına bakıyorum.

"Silah patladığında yakalandım," diye itiraf ediyor Matteo, sanki önemli bir değilmiş gibi.

"Baban olmasaydı ölümcül olabilirdi." Oğlumuzu kollarından alıp bana geri getirmeden önce ona minnetle başını sallıyor.

"Bunu onun önünde söyleyeceğim çünkü artık birbirimizden sır saklamıyoruz." Matteo yanıma oturuyor ve babama hitap ederken elimi tutuyor.

"Kızınızı yanlış bir niyetle aldım, bunu sizi incitmek için yaptım, çünkü kaybettiklerimden sizin sorumlu olduğunuzu düşündüm. Şu anda tek niyetim onu sevmek, güvende tutmak ve mutlu etmek. Yoluma çıkmaya mı çalışacaksın?" Matteo yüzünü sert ve gözlerini odaklanmış tutarak ona açıkça sorar.

"İstediğin bu mu?" Babam düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Benim ne istediğim senin için ne zaman önemli oldu ki?" Dennis'i ve ondan önce evlenmem için sıraya dizdiği tüm erkekleri düşünerek ona cevap veriyorum.

"Aria, benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. Hayatım boyunca kendimi korkulması gereken bir adam olarak algıladım. Ama aslında başkalarının parasıyla oynayan bir adamım. Uzun süre yaptığım anlaşmalarda şansım yaver gitti. Bana yatırım yapan insanlar her zaman karşılığını aldı ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Ayarladığım evlilikler adil değildi ama her zaman seni korumak içindi. Anneni çok severdim. Benden olabilecek en kötü şekilde alındı ve hayatım boyunca seninle buluşmaktan korktum.

bir adam, bunun gibi." Gözleri Matteo'ya doğru kayıyor. "Benim gibi, aşkı seni hedef haline getirecek bir adam."

"Bana annemin bir fahişeye olduğu söylendi." Ona başımı salladım.

"Aria, annen benim her şeyimdi." Matteo hareket ediyor, böylece babam yatakta yanıma tüneyebiliyor ve elimi tutabiliyor.

"Angelo Romano sen doğduktan hemen sonra onu kaçırdı ve işkence etti, bir anlaşma için onun parasını kullandım ve işler çok ters gitti. Ona geri ödeyemedim. Bunun bedelini annen ödedi." Matteo'ya bakıyorum ve onun da en az benim kadar şok olmuş görüldüğünü fark ediyorum.

"Her zaman onun ya da bir başkasının seni de alacağından korktum, bu yüzden herkese, hatta bana yakın olanlara bile senin bir yük olduğunu söyledim. Seni maddi olarak destekleyebilecek ama hedef haline getirmeyecek erkeklerle evlenmeni sağladım."

"Aria, hiçbir fikrim yoktu." Matteo başını sallıyor ve anneme gerçekten ne olduğunu anladığımda gözlerimden yaşlar boşaldığını hissediyorum.

"Bir baba gibi davranmadım, bunu şimdi anlıyorum. Ama sen gittiğinde hissettiğim korku... Seni kaybetmek istemiyorum. Seni ve geçmişte birçok kişiyi yanlış yönlendirdim ama bunu düzeltmek istiyorum. Bu adam seni mutlu ediyor mu, Aria?" Gözyaşlarıyla dolu gözlerinin arasından bana gülümsüyor.

"Çok," diye onu temin ederim.

"O zaman, hayırsana engel olmayacağım, Matteo Romano." Matteo'ya bakar ve elini uzatır; Matteo elini tutar ve sıkıca sıkar.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Sana daha önce de söylediğim gibi, bir oğlu babasının günahları için asla suçlamam, her türlü kan davası bitti," diye onaylıyor babam ve oğlum ciyaklamaya başlayıp ağzı beni aramaya başladığında ona bakıp garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Sizi yalnız bırakayım. Sorun olmazsa birkaç gün içinde tekrar ziyaret edeceğim." Ayağa kalkarken Matteo'ya bakar.

"Her zaman hoş karşılanacaksın." Matteo başını sallıyor ve onu kapıya kadar geçirdikten sonra, oğlumuzun benden beslenmesini izlemek için yatağa dönüp bana katılıyor.

"İnanılmazsın, biliyor musun?" diyor bana, küçük oğlumuzun yanağını okşayarak.

"Daha güzel bir şey gördün mü hiç?" Ona bakıyorum ve gözlerim gurur gözyaşlarıyla doluyor. Matteo çenemden tutup başımı döndürerek ona bakmaya zorladığında beni şaşırtıyor.

"Seni aldığım için asla pişman olmayacağım. Bana nefretten başka bir şey hissetmeyi öğrettin ve ben de sevebileceğimi öğrendim." Beni bırakmadan önce dudaklarımdan sertçe öpüyor, sonra beslenmeye devam eden oğlumuzun başını okşuyor. Başımı kocamın omzuna yaslıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Tüm kötü şeyleri geride bırakıp iyi şeylere odaklanıyorum. Çocuğumuz intikam duygusuyla yaratılmış olabilir ama sevgi içinde büyüyecek.

EPILOGUE

MATTEO

"

Romano, bunu yapmama izin vermelisiniz," diye karımla tartışıyor Anita ve oğlumuzu taşıyarak odaya girdiğimi fark ettiğinde çaresizce omuz silkiyor.

"Evet, Bayan Romano, yapmalısınız." Karım sesimi duyunca arkasını döndü ve hemen suçlu gibi baktı.

"Ben sadece..." Sanki başını beladan kurtaracağını düşünüyormuş gibi dudağını ısırtıyor ve ben de yavaşça ona doğru ilerliyorum, gözlerimi deviriyorum ve üzerinde durduğu sandalyeden inmesine yardım etmek için elimi uzatıyorum. "...Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Annenin ne kadar eleştirel olabileceğini biliyorsun." Odanın içinde tavana asılmış yüzlerce balona bakıyor.

"Bütün bunları tek yapmamış olsan iyi edersin." Avucumu kocaman karnının üzerinde gezdirirken aşırı süslü odaya bakıyorum. Oğlumuz daha birinci yaş gününü yeni doldurdu ve Aria ikinci çocuğumuzu doğurmaya çoktan yaklaştı.

"Çoğunu Tomas yaptı," diye beni temin ediyor, oğlumuzu kollarımdan alıyor ve kalçasında dengelemeden önce burnunu onunkine sürtüyor.

Manzaraya hayran olmamak elde değil, Aria harika bir anne ve onu oğlumuzu kucağında tutarken, karnı kızımızla şişerken görmek, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak etmeme neden oluyor.

"Baban ne zaman gelecek?" İkisini de kendime yaklaştıırıp öpüyorum, dudaklarının tadı çilek gibi ve tekrar içine girmek için ani bir dürtü duyuyorum. Hamilelik Aria'yı doyumsuz yapıyor ve onu en son boşalttığımdan beri en az altı saat geçti.

Kapı zili tam zamanında çalıyor ve Aria Oliver'ı tekrar kollarıma bırakırken bana gülümsüyor.

"Şu anda o olacak." Cevap vermek için paytak paytak yürümeye başlamadan önce bana bir öpücük daha kondurdu.

Sonraki birkaç saati Aria'nın babasıyla kibarca sohbet ederek ve annemin bardağının dolu kalmasını sağlayarak geçiriyorum. Aria Oliver'ın ilk doğum gününü özel kılmak istiyordu ve yaptığı her şeyde olduğu gibi bu konuda da mükemmel bir iş çıkardı. Babasının Oliver'la yerde oynamasını izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme var ve annesi saatlerce pişirdiği pastanın ne kadar lezzetli olduğunu söylediğinde, Aria ona sarılırken neredeyse Martini'yi elinden düşürüyor.

Öğleden sonra , Aria'nın yorgun görünmeye başladığını fark ediyorum ve herkes gittiğinde onu için üst kata çıkmaya zorluyorum. Oliver'la oynayarak biraz zaman geçiriyorum. Onun büyümesini izlemek dünyanın en büyük armağanı gibi geliyor ve Aria'ya aşık olmanın hayatımı değiştirdiğini düşünüyorsam, onun hayatıma girmesi hayatımı tamamen kendi ekseninde döndürdü. Dünyadaki tüm kötülükleri onun için ortadan kaldırmak istiyorum ve yerde onun yanına uzanıp Stevan'ın hediye ettiği treni halının üzerinde itmesini izlerken, ailemin kurduğu imparatorluğun ona yük olup olmayacağını merak ediyorum.

Doğduğundan bu yana pek çok değişiklik yaptım ve nasıl bir adam olacağı konusunda seçim yapmasını sağlayacak bazı yatırımları güvence altına aldım.

Yorulmaya başladığını fark ettiğimde, onu merdivenlerden yukarı taşıyorum ve yıkıyorum, sonra beşiğine koyuyorum ve uyuyana kadar onu izliyorum. Aria bir bakıcı istemez, her değerli ana kendisi tanık olmak ister. Genellikle banyo ve yatma zamanı hep birlikte yaptığımız bir şey, ancak bir yaşındaki bir çocuğun peşinden koşarken hamile olmak ona zarar vermeye başlıyor.

Oliver derin bir uykuya daldığında alnına bir öpücük konduruyorum ve sahanlığa çıkıyorum. Karımı kontrol etmek için koridorda ilerlemeden önce odasının önünde duran gardiyana başımla selam veriyorum.

Yatağımızı boş şaşırdım ve banyoyu kontrol ettikten sonra hala onu bulamayınca mutfakta olması gerektiğini düşündüm. Aria bu kez tatlı şeylere bağımlı hale geldi, turşu onu kusturuyor ve kurabiye hamuruna doyamıyor. Telefonumun cebimde titrediğini hissettiğimde bu konuda nasıl yaratıcı olabileceğimizi düşünmeye başlamıştım bile.

Çıkarıp ekrana bakıyorum ve ne yazdığını okurken dudaklarımda karanlık bir gülümsemenin belirdiğini hissediyorum.

Benimle bodrumda buluş.

Karımı arka duvara yaslanmış, onu sınırlamak için kullandığım siyah, dantelli iç çamaşıırını giymiş halde buldum. Devasa yumruları tam teşhir halindeydi ve hala duvara bağlı olan tasmaı boynuna takılıydı. Sikim anında sertleşiyor ve ona doğru yürümeye başlarken parmağımı yavaşça alt dudağımın üzerinde kaydırıyorum.

"Nedir bu?" Sırıtışımı gizlemek için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Bu biziz." Omuzlarını silkiyor ve gülümsüyor, "İlk böyle başladık ve bu gece böyle becerilmek istiyorum." Küfrünü duymak avuçlarımla titretiyor ve dudaklarımla yalıyorum, bir yandan da onun cazibesinin kurbanı olup olmayacağıma karar veriyorum.

Aria onun hassas durumunu çok ciddiye aldığımı biliyor, ama ben sınırları test edilmesi gereken bir adam değilim. Görünüşe göre güzel karım bana çok daha fazla güveniyor.

Sabırla cevabımı bekliyor ve elimi narin küçük boğazına dolayıp onu duvara yapıştırdığımda gözlerindeki şok ve heyecan ışıltısını görüyorum.

"Adını söyle," diye emrediyorum, onu burada ilk gördüğümde yaptığım gibi.

"Adımı biliyorsun." Oyun oynarken gülümsüyor.

"Senden bana söylemeni istemedim. Senden konuşmanı istedim." Gözlerimi ona diktim.

"Aria Romano." Adını yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde söylüyor ve ben de elimi karnının kabarıklığı üzerinde kaydırıp külotunun içine sokarak onu ödüllendiriyorum.

"Çok ıslaksın, Aria Romano." Parmağımla onu kızdırıyorum, nefeslerinin ağırlaşmasını dinliyorum. "Bu gece bu takarak becerilmek ister misin?" İki parmağımı içine sokarken elimle kavriyorum ve yaptığı yutkunmanın boğazından aşağı inmesini izliyorum.

"Evet," diyerek gözlerini kapatıyor ve kendini elime bırakıyor. "Çaresizken büyüleyici görünüyorsun," diyorum ona, boştaki elimi vücudundan aşağı kaydırıp yumruğunun sırtına koyuyorum. Parmaklarımın her yerine boşalana kadar bekliyorum, sonra vücudunu döndürüyorum, iki elini de avuçlarımın içine alıp önündeki duvara dayıyorum.

"Bacaklarını aç benim için," diyorum, uzun saçlarını elime alıp atkuyruğu yapıyorum. "Biliyor , arkadan bakınca hamile olduğun bile anlaşılmıyor." Diğer elimle omzuna masaj yapıyorum ve küçük kıcını bana doğru kaldırıyor, ihtiyacı olan sürtünmeyi elde etmek için çok uğraşıyor.

"Şu haline bak, her an doğurmaya hazırsın ve hâlâ sikimi arzuluyorsun." Kemerimi açarken tokamın şingirtisini duyduğundan emin oluyorum ve pantolonumun fermuarını açıp çıkardığımda, ucunun sadece omurgasının tabanına değdiğinden emin olarak avucumun içinde okşuyorum.

"Matteo, lütfen," diye yalvarır ve ellerinden birini duvardan aşağı kaydırarak gerginliği biraz olsun azaltmaya çalışır

Bacaklarının arasından, avucumu kıcının yanağına, ciyaklamasına neden olacak kadar sert bir şekilde indiriyorum.

"Seni tekrar işaretleyebilmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona, elimi az önce şaplak attığım yanağında gezdirip sıkıca kavriyorum.

"Lütfen. I..." Dizlerimi büktüğümde ve acı verici bir şekilde, yavaşça onu sikimle doldurduğumda kelimeler ağzında sıkışıp kalıyor. Her bir santimini içine aldığı anda ve ben içinde hareketsiz kaldığımda çıkardığı uzun, tatmin edici rahatlama iç seviyorum.

"Seni hızlı sikeceğim, sert sikeceğim. Ve seni buraya mahvetmek için getirdiğim kız gibi becereceğim," diye uyarıyorum, tam olarak söz verdiğim şeyi kocaman karnını ellerimle kucaklıyorum. Aria burada istediği kadar gürültü yapabileceğini biliyor ve bundan sonuna kadar yararlanıyor. Adımı haykırıyor ve boşalırken yüksek sesle inliyor, tekrar ve tekrar, kalın, sert horozumun her tarafına damlıyor. Duvarları tırmalıyor, bacakları titriyor ve kendi boşalmamın geldiğini hissettiğimde dişlerimi omzuna gömüyorum ve sıcak, sıkı amını döllerimle dolduruyorum. Onu sabit tutarken başım dönüyor ve tam çok sert davrandığımdan endişelenmeye başladığımda, kollarını boynumun arkasına sarabilmek için yukarı doğru uzatıyor ve sıkı, şişmiş karnını daha da dışarı çıkmaya zorluyor.

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," diye iç geçiriyor ve başını boynumun kıvrımına yaslıyor. "Gecemizin geri kalanında ne yapalım?"

"Seni yukarı çıkarmayı, sana banyo yaptırmayı ve seninle ilgilenmeyi planlıyordum." Karnının etrafında uzun, dairesel hareketler yapıyorum, küçük kızımızın avucuma doğru itildiğini hissettiğimde duraklıyorum.

"Sana ne oldu Matteo Romano?" Aria gülüyor ve ben de hızla döndürüp baktırıyorum, elimi taktığı yakaya geçirip onu dudaklarıma çekmek için kullanıyorum.

"Beni mahveden kızı buldum." Dilimi zorla ağızına sokuyorum ve onu öpülmeyi sevdiği şekilde öpüyorum. Sert, sıkı ve sanki bana aitmiş gibi.

THE END

YAZAR HAKKINDA

Gel beni burada takip et/bul.

[Facebook](#)

[Instagram](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

